

# זוהר לעם

אחרי מות



קבלה לעם  
[www.kab.co.il](http://www.kab.co.il)

## תוכן עניינים

4	פרשת אחרי מות
4	אחרי מות שני בני אהרון
5	יעקב אשר פדה את אברהם
5	נדב ואביהוא
7	כל הנחלים הולכים אל הים
7	ואל יבוא בכל עת אל הקודש
8	על כן עלמות אהבונך
9	כי בענן ארצה על הכפורת
9	ופניהם איש אל אחיו
9	הנה מה טוב ומה נעים
10	אחרי מות שני בני אהרון
11	הנה מיטתו של שלמה
13	לשון לימודים
14	הלבנה במילואה
14	נשמות מטרם שתבואנה לעולם
15	עד שהמלך במסיבו
16	והנה באר בשדה
16	שנים עשר וזאת
16	תערוך לפניי שולחן
17	ונתן אהרון על שני השעירים גורלות
19	איש עיתי
20	שני שעירים
20	שעיר לעזאזל
22	מים קרים על נפש עייפה
22	בעלי שירה, הימן ודנתון ואסף
24	הוי"ה בניקוד אלקים
25	אהי"ה אשר אהי"ה
26	סדר כתיבת השם הוי"ה
26	כמו שנעשה למטה כן נעשה למעלה
27	וזכרתי את בריתי יעקוב
28	א' סתומה בתוך וא"ו
28	י' פותחת בחקיקותיה
29	לפני ה' תטהרו
30	נפשי איוויתידך בלילה
31	כאיל תערוג
31	קול ה' יחולל איילות
32	שבעים קולות היולדת
32	נפש ורוח
33	עיר קטנה
34	צדיק ונושע
35	תענו את נפשותיכם

36.....	ממעמקים קָרָאתִיךְ ה'
36.....	עשרה מיני חכמות
37.....	ודורש אל המתים
37.....	נר"ן
38.....	ודורש אל המתים
39.....	תמר
42.....	מעשה מצרים
42.....	ותבואו ותטמאו את ארצי
43.....	הקב"ה ותורה וישראל
43.....	אסור ללמד תורה לשאינו נימול
45.....	ארבעה מפתחות
47.....	תפוח ושושנה
48.....	אשר יִסְרְתוּ אִימוֹ
48.....	שאוג ישאג על נְוֹהוּ
49.....	ערוות אימך לא תגלה
49.....	ולא יראה בך ערוות דְּבַר
50.....	אדם שרושם אחד בפניו
51.....	בת שבע
51.....	ב' רוחות נקבות
52.....	לילית ונעמה
53.....	שֵׁת
53.....	בא החסד והפריד אותם זה מזה
53.....	ה' אחד ושמו אחד
54.....	אמא עילאה רעיה, אמא תחתונה כלה
54.....	ישראל אחים להקב"ה
55.....	השם הקדוש נחקק בבחינות ידועות
56.....	ערוות אישה ובתה
57.....	ואל אישה בנידת טומאתה
57.....	ביצה של אמת
58.....	ואל אישה בנידת טומאתה
59.....	מיני טומאה
59.....	הזוהמה של הציפורניים
60.....	קביאו עליי כפרה
60.....	והיה מדי חודש בחודשו
60.....	השלך על ה' יְהַבְּךָ

## פרשת אחרי מות

### אחרי מות שני בני אהרון

1. כתוב, וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרון. ויאמר ה' אל משה, דַּבֵּר אל אהרון אחיך. כמ"ש, ויקרא אל משה וידבר ה' אליו, וכתוב, ואל משה אמר עֲלֵה אל ה'. תחילת הכתוב, ויקרא אל משה, וכן, ואל משה אמר, היא מדרגת המלכות. והמשך הכתוב, וידבר ה' אליו, וכן, עלה אל ה', היא מדרגת ז"א.
- אף כאן, וידבר ה' אל משה, היא מדרגת דין, שנקראת דיבור. ואח"כ, ויאמר ה' אל משה, היא מדרגת מדה"ר, שנקראת אמירה. ומה שכתוב בשניהם השם הוי"ה, הוא כי במשקל אחד עולים, ומשורש אחד התחבר הכול. כלומר, שבי המדרגות דין ורחמים האמורות, הן ממשקל אחד ומשורש אחד, שהוא ז"א, הנקרא הוי"ה.
2. כתוב, עֲבְדוּ את ה' ביראה, וגילו ברעדה. וכתוב, עֲבְדוּ את ה' בשמחה, בואו לפניו ברננה. פסוקים אלו סותרים זה את זה, שכאן אומר לעבוד ביראה וברעדה, וכאן אומר בשמחה וברננה. אלא, עֲבְדוּ את ה' ביראה. כי בכל עבודה, שרוצה האדם לעבוד לפני ריבונו, בתחילה צריך יראה, לירוא מפניו. ובזכות יראת ריבונו יזכה אח"כ לעשות בשמחה מצוות התורה. וע"כ כתוב, מה ה' אלקיך שואל מעימך, כי אם ליראה את ה'. שעל ידה יזכה לכל.
3. וגילו ברעדה. אסור לאדם לשמוח ביותר בעוה"ז, בדברי העולם. אבל בדברי תורה, ובמצוות התורה, צריך לשמוח. ולאחר שלא ישמח בדברי העולם, ימצא האדם, שיעשה מצוות התורה בשמחה. כמ"ש, עֲבְדוּ את ה' בשמחה.
4. עֲבְדוּ את ה' ביראה. יראה פירושה כמ"ש, יראת ה' ראשית דעת. וכן כתוב, ראשית חכמה יראת ה'. שהקב"ה נקרא יראת ה', שהיא המלכות. מי שרוצה לעבוד עבודת ריבונו, מתחיל ומכוון עבודתו לייחד שם ריבונו, ביראה. כי ביראה, במלכות, היא התחלת העבודה, מלמטה למעלה. כי הספירה הראשונה מלמטה למעלה היא מלכות.
5. כתוב, אחרי מות שני בני אהרון. ואח"כ כתוב, בזאת יבוא אהרון אל הקודש. איזה קשר יש בין הפסוק, אחרי מות, אל הפסוק, בזאת יבוא אהרון? אלא מיתת בני אהרון היא התחלה להזהיר את הכוהנים, שצריכים להיזהר בזאת, שהיא יראת ה', המלכות. כי מיתת בני אהרון הייתה, משום שלא נזהרו במלכות.
6. אחרי מות שני בני אהרון. אחרי מות נדב ואביהוא, היה צריך לכתוב, מה הטעם שכתוב, שני בני אהרון? כי עד כאן לא היו עומדים ברשות עצמם, אלא ברשות אביהם. וע"כ קרא להם הכתוב בני אהרון, ומשום זה כתוב, בקורבתם לפני ה' וימותו, שהיו דוחקים את השעה להקריב קטורת בחיי אביהם. וגם בגלל אותו עוון שעשו, בהקריבם אש זרה.
- במקום אחד כתוב, בהקריבם אש זרה, שמשום זה מתו. ובמקום אחד כתוב, בקורבתם לפני ה', שמשום ההקרבה מתו, משום שדחקו את השעה להקטיר קטורת בחיי אביהם. זהו משום שזה וזה היו גורמים מיתתם. ומשום זה כתוב כאן, בני אהרון, ללמד שהיו ברשות אהרון. וכתוב, בקורבתם. שהמיתה הייתה מטעם שקרבו לפני ה', בחיי אביהם.
7. שיר מזמור לבני קורח, גדול ה' ומהולל מאוד. שיר מזמור, שיר שהוא כפול, שיר ומזמור, שהוא שיר המשובח משאר השירים, ומשום כך, כתוב בו פעמיים שיר. וכן כתוב, מזמור שיר ליום השבת, מורה שהוא משובח משאר השירים. וכעין זה כתוב, שיר השירים אשר לשלמה, שפירושו, שיר שהוא למעלה מכל שיר.
8. שיר מזמור משובח על שאר השירים. שיר של הקב"ה, שבני קורח היו מזמרים על אלו היושבים בפתחו של גיהינום. ובני קורח הם אחיהם של אלו היושבים בפתחו של גיהינום. כמ"ש, ובני קורח לא מתו. מקום נתבצר להם בגיהינום. וע"כ שיר זה נאמר ביום שני בביהמ"ק.
9. בכל זמן שהצדיקים מסתלקים מהעולם, מסתלקים מהעולם הדינים, ומיתתם של הצדיקים מכפרת על עוונות הדור. וע"כ פרשת בני אהרון, אנו קוראים ביוה"כ, שתהיה כפרה לעוונות ישראל. אמר הקב"ה, התעסקו במיתתם של צדיקים אלו, וייחשב לכם, כאילו אתם מקריבים קורבנות ביום הזה לכפר עליכם. שכל זמן שישראל יהיו בגלות, ולא יקריבו קורבנות ביום הזה, ולא יוכלו להקריב שני שעירים, יהיה להם זיכרון של שני בני אהרון, ויכופר להם.
10. כתוב, ואלה שמות בני אהרון, הבכור נדב, ואביהוא, אלעזר ואיתמר. שקול היה אביהוא כשני אחיו אלעזר ואיתמר. ונדב שקול כנגד כולם.

זה מיתתם מכפרת על ישראל. וע"כ כתוב, ואחיהם כל בית ישראל יִבְּכוּ את השרפה אשר שרף ה'. הבכור נדב, שכל השבח והכבוד שלו. נדב ואביהוא שניהם יחד, על אחת כמה וכמה, כי שניים אלו, לא היה נמצא בישראל כמוהם.

**11.** הבכור נדב. הוא בפני עצמו. ואביהוא בפני עצמו. ואח"כ אלעזר ואיתמר נקראים כמחוברים יחד, שכל אחד מנדב ומאביהוא נחשב בעיני הכתוב, כאלעזר ואיתמר יחדיו. אבל נדב ואביהוא בפני עצמם, שקולים כנגד שבעים סנהדרין, שהיו משמשים לפני משה. ומשום

## יעקב אשר פדה את אברהם

אותך לא אעשה כלה. באותה שעה ששמעו העמים והשרים את השם יעקב, תמהו וצחקו בליצנות, על ששם ביטחונו ביעקב. עזריה פתח ואמר, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד.

**16.** כתוב, זה יאמר לה' אני. זהו חנניה, שאמר, ה' לי לא אירא.

וזה יקרא בשם יעקב. זהו מישאל, שאמר, אל תירא עבדי יעקב.

וזה יכתוב ידו לה' ובשם ישראל יכנה. זהו עזריה, שאמר, שמע ישראל ה' אלקינו.

בה בשעה קיבץ הקב"ה את הפמליה שלו, המלאכים, אמר להם, באיזו מילה מאלו המילים שאמרו אלו השלושה, אציל אותם? פתחו ואמרו, ויידעו כי אתה שמך ה' לבדך, עליון על כל הארץ. שיציל אותם משום שבטחו בה'.

**17.** באותה השעה אמר הקב"ה אל הכיסא, המלכות: כיסא שלי, באיזו מילה מאלו המילים שאמרו, אציל אלו הצדיקים? אמר לו, אציל אותם במילה שכולם צחקו ממנה, כלומר בזכות יעקב. לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יִחְנוּרוּ, כי יראו שניצלו בזכותו.

כמו שעמדה זכותו של יעקב לאברהם באש, תעמוד עתה לחנניה מישאל ועזריה. כמ"ש, כה אמר ה' אל בית יעקב, אשר פדה את אברהם, לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יִחְנוּרוּ. מהביזיון הזה של הליצנות שהעמים והשרים התלוצצו עליו.

**18.** כולם שהיו צוחקים מיעקב, נשרפו באש ההיא, ושביב אש הרג אותם. מי הציל את חנניה מישאל ועזריה? משום שהיו מתפללים לפני הקב"ה ומייחדים שמו כראוי, ועל שייחדו שמו כראוי, ניצלו מהאש השורפת ההיא.

**12.** לכן כה אמר ה' אל בית יעקב, אשר פדה את אברהם. האם לא צריך היה לכתוב, לכן כה אמר ה' אשר פדה את אברהם?

**13.** אלא, יעקב פדה ודאי את אברהם. כי בשעה שאברהם נפל בכבשן האש של הפְּשָׁדִים, דנו דינו לפני הקב"ה, בזכות מה יינצל זה, וזכות אבות אין לו? אמר הקב"ה לבי"ד של מעלה, יינצל בזכות בניו. שהרי בן מזכה את אביו. אמרו, הרי ישמעאל יצא ממנו. אמר הקב"ה, הרי יצחק יצא ממנו, שיושיט צווארו לשחיטה על המזבח. אמרו, הרי עשיו יצא מיצחק. אמר הקב"ה, הרי יעקב יצא ממנו, שהוא כיסא שלם, וכל בניו שלמים לפניי. אמרו, הרי ודאי בזכות זה יינצל אברהם. כמ"ש, אשר פדה את אברהם.

**14.** כתוב, לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יִחְנוּרוּ, כי בראותו ילדיו מעשה ידי בקרבן, יקדישו שמי. מי הם, ילדיו מעשה ידי? אלו הם, חנניה מישאל ועזריה, שהפילו עצמם לתוך אש שורפת, כדי לקדש שמו.

לא עתה יבוש יעקב. למה מוזכר כאן יעקב? שהרי כתוב, ויהי בהם מִבְּנֵי יְהוּדָה, דניאל חנניה מישאל ועזריה. הרי שבני יהודה נקראים. וע"כ היה צריך לכתוב, לא עתה יבוש יהודה. מהו, לא עתה יבוש יעקב?

**15.** אלא באותה שעה, שקשרו את חנניה מישאל ועזריה להפיל אותם באש, כל אחד הרים קולו, ואמר לפני כל אלו העמים והמלכים והשרים. חנניה אמר, ה' לי לא אירא, מה יעשה לי אדם. ה' לי בעוזריי ואני אֶרְאֶה בשונאיי, טוב לחסות בה' מִבְּטוֹחַ בַּנְּדִיבִים. מישאל פתח ואמר, ואתה אל תירא עבדי יעקב נאום ה'. כי איתך אני נאום ה' להושיעך, כי אעשה כָּלָה בכל הגויים, אך

## נדב ואביהוא

מחמת שלא היו להם בנים. **20.** ויָמַת נדב ואביהוא לפני ה' בהקריבם אש זרה לפני ה' במדבר סיני, ובנים לא היו להם, ויכהן אלעזר ואיתמר על פני אהרון אביהם. מה זה אל זה, שכתוב, ובנים לא היו להם, ויכהן אלעזר ואיתמר? האם הם ירשו הכהונה מנדב

**19.** שני בני אהרון הקריבו אש זרה, שלא ייחדו שמו כראוי ונשרפו באש. שתי מיתות היו: אחת לפני ה', ואחת שלא היו להם בנים, שכל מי שאינו זוכה לבנים נחשב כמת. משום זה כתוב, אחרי מות שני בני אהרון, וימותו, בפסוק אחד. אחרי מות, הוא כפשוטו. וימותו, הוא

וַיָּקָם מֵתוֹךְ הַעֲדָה וַיִּיקַח רוּמַח בִּידוֹ. כֹּאן תִּיקַן אֶת הָעֵקוֹם שֶׁמִּתְחִילָה, אִזּוֹ נִיתְנָה י' בְּשֵׁמוֹ, לְחֹבֵר הָאוֹתוּתוֹת יַחַד, יִסּוּד הַמַּחְבֵּר ז"א וּמַלְכוּת, וְהַתְּבַשֵּׁר בְּשֵׁלוֹם, שֶׁהוּא יִסּוּד הַנִּקְרָא שְׁלוֹם. כִּמְ"ש, לִכֵּן אִמּוֹר, הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. בְּרִיתִי מִמֶּשׁ, יִסּוּד.

הַשֵּׁם פִּינְחָס כּוֹלֵל שְׁנֵי שְׁמוֹת פֶּן חֵס, הַרוּמוּזִים עַל מַלְכוּת, הַנִּקְרָאֵת פֶּן, וְעַל ז"א, שֶׁנִּקְרָא חֵס, לְשׁוֹן רַחֲמִים. נִדְב הַתְּגַלְגַּל בְּחֻצֵי הַשֵּׁם חֵס, ז"א, וְאִבְיָהוּא הַתְּגַלְגַּל בְּחֻצֵי הַשֵּׁם פֶּן, מַלְכוּת. וְהַפְּגָם שֶׁל נִדְב וְאִבְיָהוּא הִיָּה בִּיִּסּוּד, שֶׁהִקְרִיבוֹ אֵשׁ זָרָה, קְלִיפָה, אֶל יִסּוּד דְּקְדוּשָׁה. וְע"כ נִפְרְדוּ הָאוֹתוּתוֹת פֶּן חֵס, שֶׁלֹּא הִיָּה לְהֵן זִיווּג, כִּי הַיִּסּוּד הַתְּעַקֵּם מִכּוּחַ הָאֵשׁ הַזָּרָה.

וְכֵן חֲטָאוֹ שֶׁל זִמְרִי הִיָּה, שֶׁבַעֵל בַּת אֵל נִכְר וְהַכְּנִיס יִסּוּד דְּקְדוּשָׁה בְּקְלִיפָה, שְׁע"י זֶה פָּגַם בִּיִּסּוּד וְהַתְּעַקֵּם הַיִּסּוּד. וּבַעַת שֶׁפִּינְחָס הִרְגָה אֶת זִמְרִי, כְּדִי לְתַקֵּן הַיִּסּוּד שֶׁהַתְּעַקֵּם בְּחֲטָאוֹ, נִמְצָא שֶׁגַם הַחֲטָא שֶׁל נִדְב וְאִבְיָהוּא, שֶׁהִיוּ מְגוּלְגָלִים בְּפִינְחָס, נִתְקַן. וְאִזּוֹ הַתְּוֹסֵפָה לוֹ י' בְּשֵׁמוֹ פִּינְחָס, שֶׁהוּא הַיִּסּוּד שֶׁנִּתְקַן, כִּמְ"ש, הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, שֶׁהוּא הַיִּסּוּד הַשְּׁלֵם. וְז"א וּמַלְכוּת, הָאוֹתוּתוֹת פֶּן חֵס, חֲזָרוּ וְהַתְּחַבְּרוּ ע"י ה"י, הַיִּסּוּד.

**27.** הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. מֵהוּ שְׁלוֹם כֹּאן? בִּיִּסּוּד חֲטָאוֹ בְּתַחֲלִילָה, בְּהַקְרִיבֵם אֵשׁ זָרָה, בִּיִּסּוּד פְּגָמוֹ וְעוֹרָרוּ מְרִיבָה בְּתַחֲלִילָה בֵּין ז"א לְמַלְכוּת, וְעַתָּה שֶׁנִּתְקַן, כְּתוּב, הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. בְּרִיתִי מִמֶּשׁ, סְפִירַת הַיִּסּוּד שֶׁנִּקְרָאֵת בְּרִית, תְּהִיָּה עֵימּוֹ בְּשֵׁלוֹם, הַשְּׁלוֹם בֵּין ז"א לְמַלְכוּת.

וּמִשׁוֹם זֶה נִיתְנָה י' קֶטְנָה בְּשֵׁמוֹ, הַרוּמוּזָת עַל הַיִּסּוּד, שֶׁהוּא מְאוֹתוּתוֹת קֶטְנוֹת, לְהַרְאוֹת שֶׁכֹּבֵר נִתְקַן מֵהַתְּעַקֵּם מִתְחִילָה, שֶׁהַיִּסּוּד שֶׁהַתְּעַקֵּם חֲזָר וְהַתְּיַשֵּׁר, וְכֹבֵר נִשְׁלַמָּה הַמַּלְכוּת עִם הַיִּסּוּד.

**28.** בִּיּוֹה"כ נִתְקַן לְקִרְוֵא הַפְּרָשָׁה שֶׁל בְּנֵי אַהֲרֹן, לְכַפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל בְּגִלוֹת. שְׁאִין לְהַם קוֹרְבָנוֹת, וּמִשׁוֹם זֶה סִדֵּר הַקּוֹרְבָנוֹת שֶׁל יוֹה"כ הַסֵּתֵדֵר כֹּאן בְּפִרְשַׁת בְּנֵי אַהֲרֹן, וְהַקְרִיאָה בְּהֵם הִיא בְּמִקּוֹם הַקּוֹרְבָנוֹת. וְעוֹד, מִשׁוֹם שֶׁמִּיתַתֵּם שֶׁל בְּנֵי אַהֲרֹן מִכְּפַרְתָּ עַל יִשְׂרָאֵל.

**29.** מִכָּאן, שֶׁכֵּל אָדָם, שְׁבָאִים עֲלֵיו יִיסוּרִים מְרִיבֻנוֹ, הֵם כְּפַרְתָּ עוֹנוֹת. וְכֵל מִי שֶׁמִּצְטַעֵר עַל הַיִּיסוּרִים שֶׁל הַצְּדִיקִים, מַעֲבִירִים עוֹנוֹתָיו מֵהָעוֹלָם. וְע"כ בִּיּוֹה"כ קוֹרְאִים, אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אַהֲרֹן, כְּדִי שִׁשְׁמַעוּ הָעַם וַיִּצְטַעְרוּ עַל הַצְּדִיקִים שֶׁאֲבָדוּ, וַיִּתְּכַפְּרוּ לְהֵם עוֹנוֹתֵיהֶם.

כִּי כֹל הַמִּצְטַעֵר עַל צְדִיקִים שֶׁאֲבָדוּ, אוֹ מוֹרִיד דְּמַעוֹת עֲלֵיהֶם, הַקְּב"ה מְכַרֵּז עֲלֵיו וְאוֹמֵר, וְסָר עוֹנֶךָ וְחֲטָאתְךָ תִּכּוּפֵר. וְלֹא עוֹד, אֲלֹא שֶׁלֹּא יִמּוֹתוּ בְּנֵי בִימְיוֹ. וְעֲלֵיו כְּתוּב, יִרְאֵה זֶרַע יֶאֱרִיךְ יָמִים.

וּמֵאִבְיָהוּא, מִשׁוֹם שֶׁלֹּאֵלוֹ לֹא הִיוּ בְּנִים? אֲלֹא, וַיִּמּוֹתוּ, הוּא שֶׁלֹּא הִיוּ לְהֵם בְּנִים. וְנַחֲשָׁבוּ מִתִּים, כֹּךְ הוּא וְדָאִי. אֲבָל לֹא כִשְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם, כִּי אֲע"פ שֶׁלֹּא נִשְׂאוּ אִישָׁה, לֹא מָתוּ אֲלֹא מִיִּתְתָּ גּוֹפֵם, אֲבָל מִיִּתְתָּ נַפְשָׁם לֹא מָתוּ.

**21.** לֹא מָתוּ מִיִּתְתָּ הַנֶּפֶשׁ, שֶׁכְּתוּב, וְאַלְעֹזֵר בֶּן אַהֲרֹן לָקַח לוֹ מִבְּנוֹת פּוּטִיָּאל לוֹ לְאִישָׁה, וְתִלְדַּד לוֹ אֶת פִּינְחָס, אֱלֹהֵי רֵאשֵׁי אֲבוֹת הַלְּוִיִּים. לְמָה כְּתוּב, אֱלֹהֵי רֵאשֵׁי אֲבוֹת הַלְּוִיִּים, וְהִרִי פִינְחָס לְבַדּוֹ הִיָּה? מִשׁוֹם שֶׁנִּדְב וְאִבְיָהוּא הַתְּגַלְגְּלוּ בְּפִינְחָס. ע"כ כְּתוּב עֲלָיו, אֱלֹהֵי רֵאשֵׁי אֲבוֹת, לְשׁוֹן רַבִּים. לְפִי זֶה, מִיִּתְתָּ גּוֹפֵם מָתוּ, וּמִיִּתְתָּ נַפְשָׁם לֹא מָתוּ, כִּי הַתְּגַלְגְּלוּ בְּפִינְחָס.

**22.** וּמִשׁוֹם זֶה כְּתוּב, פִּינְחָס בֶּן אֲלְעֹזֵר בֶּן אַהֲרֹן הַכּוֹהֵן. שֶׁהִיָּה צְרִיךְ לְכְתוּב, פִּינְחָס בֶּן אֲלְעֹזֵר הַכּוֹהֵן. וְלְמָה מְזַכֵּר, בֶּן אַהֲרֹן הַכּוֹהֵן? אֲלֹא בְּכֹל מִקּוֹם שֶׁמְזַכֵּר פִּינְחָס, כְּתוּב בּוֹ, בֶּן אַהֲרֹן הַכּוֹהֵן. וְאַצֵּל אֲלְעֹזֵר לֹא כְּתוּב אֲלֹא, אֲלְעֹזֵר הַכּוֹהֵן, וְלֹא נִזְכָּר בֶּן אַהֲרֹן. שֶׁהוּא מִטַּעַם שֶׁנִּדְב וְאִבְיָהוּא, בְּנֵי אַהֲרֹן, הַתְּגַלְגְּלוּ בְּפִינְחָס. ע"כ מְזַכֵּר עֲלָיו הַכְּתוּב בֶּן אַהֲרֹן. וְע"כ מִיִּתְתָּ גּוֹפֵם מָתוּ, וּמִיִּתְתָּ נַפְשָׁם לֹא מָתוּ, כִּי הַתְּגַלְגְּלוּ בְּפִינְחָס.

**23.** בְּשֵׁם פִּינְחָס יֵשׁ שְׁנֵי שְׁמוֹת, שֶׁהֵם זוּג, פֶּן חֵס. וְכְתוּבָה י' קֶטְנָה בֵּין הָאוֹתוּתוֹת, פִּינְחָס, כִּי י' זֶה כּוֹלֵלֵת שְׁנֵי חֲסִים יַחַד. פֶּן חֵס הֵם כְּנֶגֶד נִדְב וְאִבְיָהוּא. וְהִיָּה מִתְקַנֵּת אוֹתָם וּמַחְבַּרְתָּ אוֹתָם כֹּאחַד.

**24.** הִרִי נִדְב וְאִבְיָהוּא שְׁנֵי חֲסִים, לְמָה לֹא הַתְּגַלְגְּלוּ בְּשְׁנֵי אֲנָשִׁים, אֲלֹא בְּפִינְחָס בְּלִבְדּוֹ? אֲלֹא שְׁנֵי חֲצָאֵי גּוֹף הִיוּ, שֶׁהִרִי לֹא נִשְׂאוּ אִישָׁה. וּמִי שֶׁלֹּא נִשָּׂא אִישָׁה הוּא חֲצֵי גּוֹף. וּמִשׁוֹם זֶה נִכְלָלוּ שְׁנֵיהֶם בְּאַחַד, כִּמְ"ש, וְתִלְדַּד לוֹ אֶת פִּינְחָס, אֱלֹהֵי רֵאשֵׁי אֲבוֹת הַלְּוִיִּים.

**25.** וְהִיָּה שֶׁל פִּינְחָס לֹא נִיתְנָה בּוֹ לְחֹבֵר הָאוֹתוּתוֹת, אֲלֹא בְּשַׁעֲהַ שֶׁקִּינָא לְהַקְב"ה, וּבֵא לִיִּישֵׁר הָעֵקוֹם, שֶׁרָאָה אֶת אוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ שֶׁהַכְּנִיס זְמַרֵי בְּרִשׁוֹת אַחֲרַת, בְּמַדִּינֵית. וּבְמָה שֶׁנִּדְב וְאִבְיָהוּא הַתְּעַקְמוּ בְּתַחֲלִילָה, נִתְקַנּוּ כֹּאן. כִּי בְּנוֹכְרִיָה הַתְּעַקְמוּ נִדְב וְאִבְיָהוּא בְּתַחֲלִילָה, כִּמְ"ש, בְּהַקְרִיבֵם אֵשׁ זָרָה. וְכֹאן בְּנוֹכְרִיָה, שֶׁהִרְגָה אוֹתָהּ פִּינְחָס, נִתְקַנּוּ. כִּמְ"ש, וּבַעֲלַת בַּת אֵל נִכְר. וְכֹמוֹ שֶׁם אֵשׁ זָרָה, אֶף כֹּאן אִישָׁה זָרָה.

**26.** מֵהַ עֲנִיין אֵשׁ זָרָה לְאִישָׁה זָרָה? בְּתַחֲלִילָה הַתְּקַרְבוּ אֶל הַקְּדוּשָׁה הַרְחוּקָה מִקְדוּשָׁה, וּפְגָמוֹ בְּקְדוּשָׁה, כִּמְ"ש, בְּהַקְרִיבֵם אֵשׁ זָרָה. אֶף כֹּאן זְמַרֵי עֲשֵׂה אוֹתוֹ הַחֲטָא, שֶׁהִיָּה מִקְרֵב הַרְחוּק מִקְדוּשָׁה, אִישָׁה זָרָה, אֶל הַקְּדוּשָׁה. כִּי הִיָּה מִקְרֵב שֵׁם הַמֶּלֶךְ, אוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ, אֶל הַרְחוּק, אֶל הָאִישָׁה הַזָּרָה.

מִיָּד, וַיִּרְא פִּינְחָס בֶּן אֲלְעֹזֵר בֶּן אַהֲרֹן הַכּוֹהֵן,

## כל הנחלים הולכים אל הים

ואלו הנחלים, חגי'ת, נוזלים ונמשכים ומתקבצים בשני עמודים, שהברייתות קוראות להם יְכִין ובוֹעַז, נו"ה, ומהם יוצאים כל הנחלים, חגי'ת, ושורים במדרגת צדיק, יסוד. כמ"ש, וצדיק יסוד עולם. וכולם הולכים ומתקבצים במדרגת ים החכמה, המלכות. כמ"ש, כל הנחלים הולכים אל הים.

**35.** כשמגיעים הנחלים למלכות, הם פוסקים ואינם חוזרים. כתוב, אל מקום שהנחלים הולכים, שם הם שבים ללכת, משום שהנהר אינו פוסק מִיָּמֵיו לעולם. הם שבים, לשני העמודים נו"ה. ללכת, בצדיק, יסוד, למצוא ברכות ושמחה. כמ"ש, לווייתן זה יצרת לשחק בו, זהו צדיק.

**36.** וכתוב, כולם אליך יִשְׁבְּרוּן לתת אוכלם בעיתו. עיתו זוהי מטרוניתא, המלכות, עיתו של צדיק, יסוד. משום זה הכול מצפים לעיתו, כל הניזונים למטה, מהמקום הזה ניזונים, שהתחתונים אינם מקבלים אלא ממלכות. כמ"ש, עיני כל אליך יִשְׁבְּרוּן, ואתה נותן להם את אוכלם בעיתו.

**37.** בשעה שהיסוד, הנקרא כל, מבשם לעיתו, למלכות, ומתחברת עימו, כל העולמות בשמחה, כל העולמות בברכות. אז השלום נמצא בעליונים ובתחתונים. וכשרשעי עולם גורמים, שאינן נמצאות שם הברכות של אלו הנחלים, חגי'ת דז"א, ועת זו יונקת מצד אחר, מדין, אז דינים מתעוררים בעולם, ושלוש אינו נמצא. וכשרוצים בני העולם להתברך, אינם יכולים, אלא ע"י הכוהן, כדי שיעורר הספירה שלו, חסד, ותתברך המטרוניתא, המלכות, והברכות תימצאנה בכל העולמות.

**30.** כל הנחלים הולכים אל הים, והים איננו מלא. אמר רבי שמעון, תָּמָה אני על בני העולם, שאין להם עיניים לראות, ולב להשגיח, ואינם יודעים, ואינם שמים ליבם להסתכל ברצון אדונם, איך הם יִשְׁנִים, ואינם קמים משנתם, בטרם שיבוא אותו היום, שחושך ואפלה יכסו עליהם, ובעל הפיקדון יתבע חשבון מהם.

**31.** והכרוז קורא עליהם בכל יום, ונשמתם מעידה בהם בכל יום ולילה, והתורה מרימה קולות לכל צד, ואומרת, עד מתי פְּתָאִים תאהבו פתי. מי פתי יסור הנה, חסר לב אמרה לו. לכו לחמו בלחמי, ושתו ביינן מִסְכְּתִי. ואין מי שיטה אוזנו, ואין מי שיעורר ליבו.

**32.** עתידים הדורות האחרונים שיבואו, שהתורה תישכח מביניהם, וחכמי לב יתאספו למקומם, ולא יימצא מי שיסגור ויפתח בתורה. אוי לאותו הדור, ומכאן והלאה לא יהיה כמו הדור הזה, עד הדור שיבוא המשיח, והדעת תתעורר בעולם, כמ"ש, כי כולם יידעו אותי למקטנם ועד גדולם.

**33.** ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. שמו של אותו הנהר יוֹבֵל, שהוא בינה, שמשם יוצאים חיים לעולם. והם נקראים חיי המלך. האילן הגדול והחזק, ז"א, שמזון לכל בו, נקרא עה"ח. אילן שנטע שורשיו באלו החיים שלמעלה, שהוא בינה. והכול הוא טוב.

**34.** הנהר ההוא הוציא נחלים עמוקים, שהם חגי'ת דז"א, בשמן המשחה, להשקות את הגן, המלכות, ולהרוות האילנות והנטיעות, ספירות המלכות. כמ"ש, יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' ארזי לבנון אשר נטע.

## ואל יבוא בכל עת אל הקודש

נמצא ותלוי ומאיים על העולם, אבל אינו פועל. עיתים יש בחודש, שרצון נמצא בהן, ועיתים יש בחודש שדינים נמצאים, ותלויים על הכול.

**40.** עיתים יש בשבוע שרצון נמצא. ועיתים יש בשבוע שדינים נמצאים בעולם. ועיתים יש בימים שהרצון נמצא בעולם והעולם מתבשם. ועיתים יש בימים שדינים תלויים ונמצאים. ואפילו בשעה יש עיתים שונות.

וע"כ כתוב, ועת לכל חִפְץ תחת השמיים. וכתוב, ואני תפילתי לך ה' עת רצון. וכתוב, דָּרְשׁוּ ה' בהימצאו. וכתוב, למה ה' תעמוד ברחוק, תעלים לעיתות בְּצָרָה. וכתוב, מרחוק ה' נראָה

**38.** אחר מיתת בני אהרון, משה ביקש חסד לפני הקב"ה. אמר משה, אם בני העולם ישובו לפניך, ע"י מי יתברכו? אמר לו הקב"ה, ולי אתה אומר? דָּבַר אל אהרון אחיך, כי בידו מסורות הברכות למעלה ולמטה. שהוא מרכבה לחסד.

**39.** עיתים יש לפני הקב"ה למצוא רצון, ולמצוא ברכות, ולבקש בקשות. ויש עיתים, שרצון אינו נמצא, וברכות אינן באות, ודינים קשים מתעוררים בעולם. ועיתים שהדין תלוי. עיתים יש בשנה שהרצון נמצא. ועיתים יש בשנה שהדין נמצא. ועיתים יש בשנה שהדין

במלכות, ולא באחר, משום זה זו אזהרה לאהרון, ואל יבוא בכל עת אל הקודש. במה יבוא? בזאת, במלכות, כמ"ש, בזאת יבוא אהרון אל הקודש.

**43.** כתוב בעדת קורח, ותכס עליהם הארץ, ויאבדו מתוך הקהל. מהו, ויאבדו? הוא כמ"ש, והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה. שונים בני אהרון מעדת קורח, שלא כתובה בהם אבדה, כמו בעדת קורח, שכתוב בהם, ויאבדו מתוך הקהל. וכתוב, הן גווענו אבדנו, כולנו אבדנו. שהוא כולל 250 האנשים, שהקריבו קטורת הסמים, שהם אבדו. ובני אהרון לא אבדו.

**44.** כתוב, ואל יבוא בכל עת אל הקודש. וכתוב, בזאת יבוא אהרון אל הקודש. היה צריך לכתוב, שבעשור לחודש יבוא אל הקודש. וכתוב, בזאת יבוא, ולא פירש הזמן. כי, עת וזאת, שניהם שמות המלכות, שהיו יודעים הכוהנים. אבל על מה שחטאו בניו של אהרון, רצה הקב"ה להזהיר, שלא יפגום בעת, במלכות, כמו שפגמו בניו.

לי. ולעיתים הוא קרוב, כמ"ש, קרוב ה' לכל קוראיו. משום זה כתוב, דבר אל אהרון אחיך, ואל יבוא בכל עת אל הקודש.

**41.** דבר בעיתו מה טוב. וכאן בא הקב"ה להזהיר את אהרון, שלא יטעה באותו עוון שטעו בניו. כי עת זו, היא המלכות. משום זה לא יטעה לחבר עת אחרת אל המלך. כמ"ש, ואל יבוא בכל עת אל הקודש. כלומר, אע"פ שיראה העת, שנמסרה בידי אחר, בידי הס"א, להנהיג העולם, שתהיה נמסרת בידיו, כדי לייחד ולקרב העולם אל הקודש, כי אני ושמי אחד. שגם הס"א אינו אלא משמש אותי.

ומשום זה, ואל יבוא בכל עת אל הקודש. ויבוא בזא"ת, שהיא המלכות דקדושה. כמ"ש, בזאת יבוא אהרון אל הקודש. כי זא"ת היא עת, הנאחזת בשמי, ב"י, שהיא יסוד, הרשומה בשמי, ובה יבוא אל הקודש. ואל יבוא בכל עת.

**42.** כתוב, את הכל עשה יפה בעיתו. את הכל יסוד. עשה יפה בעיתו, במלכות, הנקראת עת. זה בזה, ולא יתערבו אחרים ביניהם. בעיתו,

## על כן עלמות אהבון

הם עולמות, כי כיוון שהשמן נשפך אל המלכות, שנקראת שם, מקבלים ממנה כל העולמות. עלמות הן מדרגות, שהן בבחינת חסדים, הנקראות עלמות מלשון העלם. והכול אחד הוא. כי השם עולמות הוא ג"כ על שהם נעלמים.

**48.** עולמות, הם כמ"ש, ותיתן טרף לביתה וחוק לנערותיה, שהם שבעה היכלות דבריאה המשמשים את המלכות, ונקראות שבע נערות. נערותיה אלו, שהן עלמות, אהבון, לברך שמך, ולזמר לפניך, ומשם נמצאות ברכות בכל התחתונים, ומתברכים העליונים והתחתונים.

**49.** על כן עלמות אהבון. פירוש, על מוות אהבון. כי בשמן, בחסדים, בעלי הדין מתבשמים. כי עלמות אותיות על מות. כשהחכמה שבמלכות בלי חסדים, נמשכים ממנה דינים קשים כמוות. ומשום זה המלכות ומדרגותיה אוהבות להתדבק בז"א, שהוא חסדים. כמ"ש, על כן עלמות אהבון. כי הפירוד ממך קשה כמוות.

כי הקטורת, הארת חכמה, מתקשרת בשמן של מעלה ביותר, חסדים, וחשובה לפני הקב"ה מכל הקורבנות והעולות. אמרה כנ"י, המלכות, אני כקטורת, כי המלכות היא חכמה תתאה, ואתה, ז"א, כשמן, חסדים, ע"כ כתוב, על כן עלמות אהבון, מושכני אחרך נרוצה. נרוצה, בלשון רבים, אני וכל חילותיי, כי כולם נאחזים בי. וע"כ, מושכני, כי הם תלויים בי.

**45.** כל הקורבנות וכל העולות הם נחת של הקב"ה. אבל אין הן נחת לפניו כמו הקטורת, כי הקטורת משובחת מכל. ומשום זה היו מעלים אותה לקודש הקודשים בלחש. ומשום זה לא נענשו כל האנשים בשאר הקורבנות והעולות, כמו בקטורת, שכל עבודת הקב"ה התקטרה והתקשרה כאן יותר מכל. וע"כ נקראת קטורת. כי קטורת היא התקשרות בלשון ארמית.

**46.** לריח שְׁמַיִךְ טובים, שְׁמֶן תורק שְׁמֶן. לריח, כי ריח הקטורת דק ומשובח ופנימי יותר מכל, וכשעולה הריח להתקשר באותו שמן המשחה של נחלי המעיין, שהם ספירות דז"א, מעירים זה בזה ומתקשרים יחד. ואז שמנים אלו טובים להאיר. כמ"ש, לריח שמניך טובים. שמן, חסדים. ריח, הארת החכמה, המאיר מלמטה למעלה, מהמלכות. וחכמה זו אינה מאירה אלא בהתלבשות החסדים דז"א. וע"י הקטורת מעלים הריח ממלכות אל חסדים דז"א, להתלבש בהם.

וגם החסדים דז"א, שנקראים שמנים, מתגלים ע"י הארת החכמה. והריח, הארת חכמה, מתקשר בשמן. והשמן, חסדים, מתגלה בהארת חכמה ע"י קליטת הריח, ואז שמנים אלו טובים להאיר.

**47.** ואז הורק השמן ממדרגה למדרגה, באלו המדרגות הנקראות השם הקדוש, המלכות. כמ"ש, שמן תורק שְׁמֶן, על כן עלמות אהבון. עלמות



**50.** הביאני המלך חדריו, נגילה ונשמחה בך. אם יביא אותי המלך בחדריו, נגילה ונשמחה בך, אני וכל חילותיי. כל החילות, בשעה שכניי

שמחה ומתברכת, כולם שמחים, והדין אינו שורה אז בעולם. וע"כ כתוב, ישמחו השמיים ותגל הארץ.

### כי בענן אָרָאָה על הפּוֹרֹת

**51.** אשריהם הצדיקים, שהקב"ה חפץ בכבודם. מלך בשר ודם, אם אדם רוכב על הסוס שלו, בן מוות הוא, והקב"ה הרכיב את אליהו על שלו, כמ"ש, ויעל אליהו בסערה השמיים. וכתוב, ויען ה' את איוב מן סערה.

ובאהרון כתוב, ולא ימות כי בענן אָרָאָה על הפּוֹרֹת. והקב"ה הכניס את משה בענן, כמ"ש, ויבוא משה בתוך הענן, שהוא המלכות, באותו הענן שכתוב בו, כי בענן אראה על הכפורת. וכתוב, וברא ה' על כל מִכּוֹן הר ציון ועל מקראיה, ענן יומם ועשן. וכתוב, כי ענן ה' על המשכן יומם. שכל אלו עננים רומזים על המלכות.

**52.** כתוב, ויירד ה' בענן. וכתוב, בענן אראה על הכפורת. הענן הוא המקום, מלכות, שהיו שורים בו הכרובים, מט"ט וסנדלפון. הכרובים היו יושבים על נס, על מלכות, וגי פעמים ביום, שהם גי קווים, קרה נס, שהתגלתה השכינה בכנפיהם.

בשעה שהתגלתה עליהם קדושת המלך, הם מעצמם העלו כנפיהם, ופורשים אותן, ומכסים על הכפורת. ואח"כ סוגרים כנפיהם, ונאחזים בגופם. כמ"ש, והיו הכרובים פורשי כנפיים למעלה. פורשי, המשמעות שפעם פורשים ופעם סוגרים.

**53.** כתוב, בענן אראה על הכפורת, שמשמע

### ופניהם איש אל אחיו

**56.** ישפוט תבל בצדק ועמים במישורים. במישרים, הוא כמ"ש, מישורים אהבונך, שהשכינה כוללת בזה שני הכרובים, מט"ט וסנדלפון, הנקראים מישרים. קודם כתוב, ישפוט תבל בצדק. ישפוט הוא ז"א, צדק היא המלכות. ואח"כ כולל הכתוב גם את הכרובים, שכתוב, ועמים במישרים.

**57.** כתוב, וישמע את הקול מידבר אליו מעל הפּוֹרֹת אשר על ארון העדות, מבין שני הכרובים, וידבר אליו. בכל מקום שלא נמצאים זכר ונקבה,

אינו כדאי לראות פני השכינה. כי ע"כ שמע את הקול מדבר, רק מבין שני הכרובים.

כתוב, אך צדיקים יודו לשמך, יישבו ישרים את פניך, שהם הכרובים שנקראים מישרים. וכתוב, צדיק וישר הוא, שהם זכר ונוקבא. כי צדיק הוא זכר, יסוד, וישר הוא נוקבא, מלכות. אף כאן הכרובים הם זכר ונקבה. ועליהם כתוב, אתה כוננת מישורים. וכן, ועמים במישרים. ומשום זה כתוב, סוככים בכנפיהם על הכפורת, ופניהם איש אל אחיו. שהוא זיווג פב"פ.

### הנה מה טוב ומה נעים

**58.** פעם אחת היה העולם צריך לגשמים, באו החברים לפני רבי שמעון. כשראה אותם אמר, שיר המעלות לדוד, הנה מה טוב ומה נעים שָׁבֵת

אחים גם יחד. מהו שבת אחים גם יחד?

**59.** הוא כמ"ש, ופניהם איש אל אחיו, אשר אחים פירושם זכר ונוקבא. כי בשעה שהיו ז"א

שמוני נוטרה את הכרמים. שהם אוה"ע. שצריכה להשפיע לאוה"ע, בשביל שישראל יזונו מהם. משום שכרמי שלי, ישראל, לא נטרתי. כי חטאו.

בני אימי, ספירות דז"א, הסכימו עליי, להרחיק אותי. בזה שהוסרה הארץ, המלכות, משמיים, ז"א, כמ"ש, ותיצב אחותו מרחוק. שהשכינה, אחותו של ז"א, התייצבה מרחוק, שהרחיק אותה ז"א.

64. וכאן, כנגד הכתוב, ותיצב אחותו מרחוק, כתוב, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. שהמלכות, אחותו של ז"א, לא תהיה מרחוק, אלא ביחד. ובהם, בז"א ובמלכות, התבאר הכתוב, גם יחד. כמ"ש, ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם.

גם, היא המלכות, הנקראת ז"א"ת. וכן, גם יחד, היא המלכות. אמנם בכלל שבת אחים היא, ולא היה צריך לכתוב גם. וכיוון שכתוב, גם, הוא לכלול כל אלו שלמעלה מז"א וממלכות, שהם ישו"ת, שכל הממשלה נמצאת ביסו"ת.

65. הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. אלו הם החברים, בשעה שיושבים יחד, ואינם נפרדים זה מזה. מתחילה הם נראים כאנשים עושי מלחמה, שרוצים להרוג זה את זה. ואח"כ חוזרים להיות באהבת אחווה.

הקב"ה אומר עליהם, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. המילה, גם, באה לכלול עימהם השכינה. ולא עוד, אלא הקב"ה מקשיב לדיבורם. ויש לו נחת והוא שמח בהם. כמ"ש, אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ויקשב ה' וישמע, ויכתב ספר זיכרון לפניו.

66. ואתם החברים שכאן, כמו שהייתם בחביבות באהבה מקודם לכן, גם מכאן והלאה, לא תיפרדו זה מזה, עד שהקב"ה ישמח עימכם, ויקרא עליכם שלום, ויימצא בזכותכם שלום בעולם. כמ"ש, למען אחיי ורעיי אדברה נא שלום בך.

ומלכות מסתכלים זה בזה פב"פ, כתוב, הנה מה טוב ומה נעים. וכשהזכר מחזיר פניו מהנוקבא, אוי לעולם.

אז כתוב, ויש נספה בלא משפט. בלא משפט, בלא ז"א, שאינו מסתכל ומשפיע אל הנוקבא, הנקראת צדק. וכתוב, צדק ומשפט מוכן כיסאך, שאינו הולך זה בלא זה. וכשמשפט, ז"א, מתרחק מצדק, מלכות, אוי לעולם.

60. ועתה אני רואה, שאתם באתם על מה שהזכר אינו שורה בנוקבא. שמשום זה אין גשמים בעולם. ואמר, אם לזה באתם אליי, שובו. כי ביום הזה הסתכלתי שהכול יחזור לשורות פב"פ. ולא יחסר עוד שפע הגשמים בעולם. ואם באתם אליי ללמוד תורה, תשבו עימי.

אמרו לו, לכל באנו לאדוני, הן לגשמים והן ללמוד תורה. ילך אחד מאיתנו ויבשר לאחינו ישועת הגשמים, ואנו נשב לפני אדוני.

61. פתח ואמר, שחורה אני ונאווה, בנות ירושלים, כאוהלי קדר כיריעות שלמה. אמרה כנ"י לפני הקב"ה, שחורה אני בגלות, ונאווה אני במצוות התורה, שאע"פ שישראל בגלות אינם עוזבים את המצוות.

כאוהלי קדר, אע"פ שאני כאלו בני קטורה, שפניהם שחורים תמיד, ועכ"ז, כיריעות שלמה, כמראה השמיים לטוהר, כמ"ש, נוטה שמיים כיריעה. ושלמה זה הקב"ה, מלך שהשלום שלו.

62. אל תראוני שאני שחרחורת ששזפתני השמש. אל תראוני, משום שאני שחרחורת. ששזפתני השמש, כי לא הסתכל בי השמש, ז"א, להאיר לי כראוי. וישראל אומרים, בני אימי ניחרו בי, שמוני נוטרה את הכרמים, כרמי שלי לא נטרתי. בני אימי הם השרים הממונים, המגנים על שאר העמים.

63. בני אימי ניחרו בי. שהשכינה אמרה, בני אימי ממש. שהם הספירות דז"א, בני בינה, שהיא אם השכינה, כמ"ש, השליך משמיים ארץ. וכשז"א השליך משמיים ארץ, שהיא השכינה,

## אחרי מות שני בני אהרון

ידך ירבה השלום שלמעלה, כי קטורת הסמים תהיה מסורה בידך מכאן והלאה, שהקטורת מרבה שלום למעלה, ובחייך לא ישתמש בה אדם אחר. נדב ואביהוא הקדימו בחיי אביהם, להקריב מה שלא נמסר להם. ודבר זה גרם להם שטעו בו, להקריב אש זרה.

70. משה היה מהרהר, מי גרם להם טעות זו, להקריב אש זרה? וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרון. ואמר לו, בקורבתם לפני ה' וימותו. לא כתוב, בהקריבם, אלא בקורבתם.

68. וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרון בקורבתם לפני ה' וימותו. ויאמר ה' אל משה, דבר אל אהרון אחיך. כתוב, וידבר ה' אל משה, שנראה מיותר, כי אח"כ כתוב, ויאמר ה' אל משה. מכאן יש לשאול, מהו שכתוב, וידבר ה' אל משה? מה אמר לו?

69. אלא בשעה שהקב"ה נתן את קטורת הסמים לאהרון, רצה שלא ישתמש בה אדם אחר בחייו. משום שאהרון הרבה שלום בעולם. אמר לו הקב"ה, אתה רוצה להרבות שלום בעולם, על

להקריב קטורת, אלא לאהרון לבדו ציווה. ואם שני בני אהרון גרמו לעצמם כל כך, על שדחקו השעה בחיי אביהם. כל החברים, על אחת כמה וכמה, שאינם רשאים לדחוק השעה לומר חידושי תורה במקום הרב שלהם.

אמר הקב"ה למשה, זה מה שגרם להם, שדחקו את השעה להקריב קטורת בחיי אביהם, וטעו בה, שהקריבו אש זרה. כמ"ש, ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא ציווה אותם. שטעו בזה, משום שלא ציווה אותם

## הנה מיטתו של שלמה

משמאל דז"א למט"ט. והם שישים גיבורים. אמנם כשהם נכללים עם המלכות, הם שבעים, כי חג"ת נה"י דז"א עם המלכות, הרי הם שבע, וכל אחת כשנכללה במלכות, היא בבחינת חכמה, הנקראת אָלף, והם 70,000.

משמאלו גחלי אש חזקה, הנאחזות בחקיקותיו ב-70,000 להבות אש אוכלת, כי כשנכללים עם המלכות הם 70,000. והם שישים גיבורים חמושים כלי נשק קשה. והם מאלו הגבורות החזקות של גבורה עליונה של הקב"ה, ז"א. אלו 70,000 הם אותם שישים הגיבורים, הנמשכים מז"א, אלא מצד המלכות הם 70,000, ומצד ז"א לבד הם שישים גיבורים. כמ"ש, מגיבורי ישראל, שמיוחסים לז"א, הנקרא ישראל, וע"כ הם שישים.

**73.** במיטה, במלכות, כתוב, וְתָקַם בְּעוֹד לַיְלָה וְתִיתֵן טָרֶף לְבֵיתָהּ. ותקם בעוד לילה, כשיונקת מצד הדין. כלומר, בעת שהמלכות קמה להשפיע הארת חכמה, הוא לילה, דין, כי אין החכמה שלה מושפעת אלא עם דינים. וקימה פירושו הארת חכמה. ותיתן טרף לביתה. טרף הוא הדינים שעם החכמה, שאין מציל מהם. כמ"ש, כולם אחוזי חרב מלומדי מלחמה, המוכנים לעשות דין בכל מקום. ונקראים בעלי יבבה ויללה.

**74.** איש חרבו על ירכו מִפְּחַד בְּלִילוֹת. הוא כמ"ש, חגור חרבך על ירך גיבור. מִפְּחַד בְּלִילוֹת, מפחד של גיהנום. מפחד בלילות, מהמקום הזה הנקרא פחד, גבורה דז"א, קו השמאל, יצחק. כמ"ש, ויִשָּׁבַע יַעֲקֹב בַּפֶּחַד אָבִיו יִצְחָק. בלילות, פירושו, בזמנים שהם התמנו לעשות דין. כי בלילה זמן הדין.

**75.** כתוב, זָמַם פְּדָה וְתִיקַחְהוּ. כמ"ש, וכל חֵיִת הַשְּׂדֵה יִשְׁחָקוּ שָׁם. הדין של המלכות, לילה, נקרא ג"כ שְׂדֵה. וכל חֵיִת, הוא יסוד. ישחקו, זה זיווג. וע"ז כתוב, זה הים גדול ורחב ידיים, שָׁם רָמַשׁ וְאִין מִסְפָּר, חיות קטנות עם גדולות. שָׁם אוניות יהלכון, לווייתן זה יצרת לשחק בו. לווייתן הוא יסוד. לשחק הוא זיווג, כמ"ש, והנה יצחק מִצְחָק אֶת רַבְקָה אִשְׁתּוֹ.

וכתוב, הייתה כאוניות סוחר, ממרחק תביא לְחֶמָה. ממרחק, כי לחמה, הארת חכמה, אינה

**71.** הנה מיטתו של שלמה שישים גיבורים סביב לה, מגיבורי ישראל. מיטתו היא כיסא הכבוד של המלך, המלכות, שנקראת מיטה. שכתוב בה, בטח בה לב בעלה. שלשלמה, הוא המלך שכל השלום הוא שלו, ז"א. שישים גיבורים סביב לה, שנאחזים בצד של המלכות מדין הקשה. ונקראים, שישים שומרים מאש, שמט"ט מתלבש בהם.

**72.** מימינו של מט"ט להט החרב החזקה. משמאלו גחלי אש חזקה, הנאחזות בחקיקותיו ב-70,000 להבות אש אוכלת. והם שישים גיבורים חמושים כלי נשק קשה. והם מאלו הגבורות החזקות של גבורה עליונה של הקב"ה, ז"א. כמ"ש, מגיבורי ישראל, מגבורה דז"א, הנקרא ישראל.

אין החכמה מתגלה אלא עם דינים חזקים, השומרים שהרשעים לא ימשכו אותה מלמעלה למטה. ואלו הדינים החזקים, נמשכים מצד שמאל דז"א, וכלולים מחג"ת נה"י שלו, שכל אחד כלול מעשרה, והם שישים. שישים גיבורים. ואין החכמה מתגלה אלא במלכות. וע"כ מקומם של אלו שישים גיבורים הוא במלכות, לשמור אותה מפני החיצוניים, שלא ימשכו מהארת חכמה שבה מלמעלה למטה.

מיטתו שלשלמה, היא כיסא הכבוד של המלך, המלכות, שנקראת מיטת שלמה, כי שלמה הוא ז"א. שישים גיבורים סביב לה, שנאחזים בצד של המלכות מדין הקשה, כי מצד המלכות, שבה מתגלה הארת החכמה, נאחזים אלו שישים גיבורים, שהם הדינים, השומרים החכמה, שלא יינקו ממנה החיצוניים והרשעים. ונקראים, שישים שומרים מאש, לשמור אותה מהחיצוניים. וראש השומרים האלו הוא המלאך מט"ט. נקרא כך מלשון מטטור, שפירושו שומר. ומט"ט מתלבש בשישים שומרים אלו, ושומר את המלכות, שהיא מיטתו שלשלמה.

וחוץ מאלו הדינים, הנמשכים משמאל דז"א, יש ג"כ בחינות דינים, הנמשכים מימין דז"א, דינים הנמשכים ממסך דז"א. מימינו של מט"ט להט החרב החזקה, שהם הדינים הנמשכים מימין דז"א למט"ט.

משמאלו גחלי אש חזקה, הדינים הנמשכים

אלף הרים עולים ובאים בכל יום לינוק מהשיקוי של הים, שהוא בינה, שהארת החכמה, המכונה אלף הרים, אינה נמשכת אלא מבינה בלבד. ואח"כ נעקרים מבינה, ועולים לים האחר, למלכות. ואע"פ שמוחין אלו מבינה, ולא כלום במלכות, מ"מ מקבלת המלכות המוחין דבינה, כי אמא השאילה בגדיה לבתה.

**78.** אין חשבון לנאחזים בשערותיה של המלכות, כלומר, בדינים שבה. שני בנים יונקים כל יום מהמלכות, ונקראים מרגלי הארץ. כמ"ש, וישלח יהושוע בן נון מן השיטים שניים אנשים מרגלים חָרש לאמור. ואלו שני בנים יונקים מתחת צדדי כנפי המלכות, מתחת חו"ג. שתי בנות, כמ"ש, שתיים נשים זונות, הן תחת רגלי המלכות, תחת נו"ה דמלכות. תחת, פירושו אחוריים. כלומר, ששני הבנים דקליפה יונקים מאחוריים דחו"ג שלה, ושתי הבנות דקליפה יונקות מאחוריים דנו"ה שלה.

כמו בקדושה, שהזכר חג"ת והנוקבא נה"י. וע"כ כתוב עליהם, ויראו בני האלקים את בנות האדם כי טובות הנה. ואלו הבנים והבנות דקליפה נאחזים בציפורניים של המיטה, המלכות. כי ציפורניה הן האחוריים של אצבעות הידיים והרגליים. וזהו שכתוב, אז תבואנה שתיים נשים זונות אל המלך. אז תבואנה, ולא מקודם לכן. ובזמן שישראל למטה מחזירים העורף מאחורי הקב"ה, כתוב, עמי נוגשיו מעולל ונשים מְשָלו בו. שהן שתי הנשים הזונות.

**79.** ביד שמאל, מקו שמאל של המלכות, נמשכים שבעים ענפים, שבעים שרים של אוה"ע, המגודלים בין דגת הים, בין מדרגות הארת חכמה דשמאל, הנקראות דגים. ים, פירושו המלכות.

כל הענפים אדומים כמו ורד, מחמת הדינים שבהם, כי הדינים דשמאל הם אדומים. ולמעלה מהם ענף אחד, אדום ביותר, דין קשה יותר מכולם, ס"מ, עולה ויורד, שממשיך החכמה מלמעלה למטה. והוא שרכב על הנחש, ופיתה את האדם להמשיך החכמה מלמעלה למטה, שזהו חטא עצה"ד. וכולם מתכסים בשערותיה של המלכות, בדינים שלה.

**80.** בעל לשון הרע, הנחש, כשיורד, נעשה מקפץ על הגבעות, מדלג על ההרים. עד שמוצא טרף האחוז בציפורניים ואוכל. אז הוא שוקט, וחוזרת לשונו לטוב. שהתבטלה לשון הרע שלו, ונעשתה לשון טוב. אשריהם ישראל, שמכנינם לו הטרף. והנחש חוזר למקומו, ונכנס בנקב תהום הגדול.

אחיזת הנחש היא רק במלכות דמדה"ד. אלא מכוח המיתוק של עליית המלכות בבינה, אשר הבינה מקבלת צורת המלכות, אז עולה הנחש

מאירה אלא ממרחק, עם דינים המרחיקים את החיצוניים, שלא יינקו מההארה הגדולה הזו. כמ"ש, מרחוק ה' נרָאָה לי. וזהו העניין שהזיווג הוא בלילה ובשדה. כי הוא מביא את הארתה ממוח שבראש, מחכמה, ומלמעלה מראש, שהוא א"ס. וע"כ צריכה שמירה מפני החיצוניים.

תביא לחמה, ע"י הצדיק, יסוד. כשמזדווגים יחד. אז היא שמחה בכל. כמ"ש, לווייתן זה יצרת לשחק בו. לווייתן הוא יסוד, לשחק בו הוא זיווג.

**76.** 1500 בעלי המגנים, בעלי השלטון, נאחזים בצד של אלו שישים גיבורים. בידו של הנער, מט"ט, יש ארבעה מפתחות גדולים, ארבעה מלאכים, מיכאל גבריאל אוריאל רפאל. ונקראים מפתחות גדולים, משום שהם ממשיכים מוחין דגדלות לתחתונים. תנינים, מדרגות החכמה, הולכים תחת הספינה, שהיא המלכות בבריאה, של ים הגדול, בינה. שממנה מקבלת המלכות הארותיה, לארבע זוויות שלה, דרום צפון מזרח מערב, שהם חו"ג תו"מ.

בתנינים נראות ארבע צורות פנים, אריה שור נשר אדם, הנמשכות מגי קווים, וממלכות המקבלת אותן, שהיא פני אדם. וכשנכללות במלכות, כתוב, ודמות פניהם פני אדם, פניהן של כולן, ששלוש הצורות, אריה שור נשר, מקבלות צורת אדם, כמו המלכות, בעת שנכללות בה.

הג"ר, הכלולות מהארת חכמה, הם ג' קווים חב"ד. ומכונים 3000, כי הארת חכמה היא אָלף. והאלף השלישי, שהוא קו האמצעי, דעת, מתחלק לחסדים ולגבורות. והארת חכמה אינה מתקבלת מחכמה ממש, שהיא בקו ימין, אלא מבינה שחוזרת לחכמה, שהיא קו שמאל. וע"כ נבחן שבחכמה ובחצי הימני של הדעת, שהם אלף וחצי אלף, הם חסדים. והבינה והחצי השמאלי של הדעת, שהם אלף וחצי אלף, הם בהארת חכמה.

1500, שהם בינה והחצי השמאלי של הדעת, בעלי המגנים, שהם מהחצי השמאלי של הדעת, כי חצי זה הוא קו אמצעי, המגן על הארת החכמה, שלא ייאחזו בה החיצוניים. בעלי השלטון, הנמשכים מבינה, ששולטים בהארת החכמה, נאחזים בצד של אלו שישים גיבורים, שהם מתאחדים בצד זה של השמאל.

**77.** פנים גדולות, מוחין דגדלות, ופנים קטנות, מוחין דקטנות, כלולים יחד למעלה, בז"א ובמלכות. בעת שמאירים המוחין דגדלות בזו"ן, מאירים ג"כ המוחין דקטנות. ב' קווים, הימין והאמצעי, עולים ומשוטטים, ושתי מניפות בידיהם. שהם הכוחות של המסך דחיריק, הנכללים בב' קווים אלו, שעל ידיהם מרחיקים את החיצוניים מלינוק מהארת חכמה, שבהם כוח השכר והעונש.

ומשוטטות בעולם, עד שתוקעים בעלי השופר, וזהו ייחוד ג' הקווים, המכונים, אש מים רוח, הנכללים בקול היוצא מהשופר. ואז מתאספים. ואלו הקליפות נאחזות בזוהמה שבתוך הציפורניים, בפסולת של הארת האחוריים, המכונה ציפורניים.

**83.** מיטה, המלכות, כוללת כל אלו המדרגות, ורגליה אחוזות בד' רוחות העולם, כלומר שיש בה חו"ג תו"מ, ג' קווים ומלכות המקבלת אותם. הכול נכנסים בכלל, מדרגות דז"א שנמצאות למעלה, ומדרגותיה עצמה, שנמצאות למטה. כמ"ש, בשמיים ממעל, שהוא ז"א, ועל הארץ מתחת, המלכות.

ע"כ כתוב, הנה מיטתו של שלמה. הנה, משום שהיא מזומנת להאיר לכל למעלה ולמטה, והמיטה הזו רשומה מכל. שאין הארת החכמה מגולה אלא במלכות. ואפילו העליונים ממנה אין להם הארת חכמה אלא בייחודם עם המלכות. היא נקראת אדני"י, שפירושו, ריבון כל, הרשומה בין צבאותיה.

**84.** משום זה צריך הכוהן לכוון בדברים עליונים, לייחד השם הקדוש מהמקום שצריך לייחד, שלא להמשיך הארת החכמה, אלא במלכות. וע"כ כתוב, בזאת יבוא אהרון אל הקודש. בזא"ת, במלכות, צריך לקרב הקדושה למקומה, ולהרחיק הס"א, שרוצה להמשיך ממנה הארת החכמה מלמעלה למטה. כי מהמקום הזה, מהמלכות, צריך האדם לפחד מפני הקב"ה. כלומר, שעם הארת החכמה המתגלה במלכות, מתגלים דינים קשים המענישים הרשעים ומרחיקים הס"א. וע"כ מפחדים ממנה.

וע"ז כתוב, לו חָכְמוּ יִשְׁכִּילוּ זֹאת, יבינו לאחריהם. כלומר, אם יסתכלו בני אדם בעונש, ואיך זאת, המלכות, נאחזת בין צבאותיה, שמאירה להם רק מלמטה למעלה, ואיך התמנו לפניה כל אלו בני הצבאות, האחוזים בה לשרת אותה, כדי להעניש ולהיפרע מהרשעים, הרוצים להמשיך הארתה מלמעלה למטה, מיד יבינו לאחריהם, שישמרו מעשיהם, ולא יחטאו לפני המלך הקדוש.

**85.** כל אדם הזוכה ללמוד תורה ולשמור את זא"ת, המלכות, זא"ת זו שומרת אותו וכורתת עימו ברית על הברית שלו, שלא תסור ממנו, ומבניו, ומבני בניו לעולם. כמ"ש, ואני זאת בריתי אותם אמר ה'.

ונאחז בדינים שבבינה. ואחיה זו מכונה לשון הרע. כמו שמדבר לשון הרע על מי שכולו טוב. בעל לשון הרע, הנחש, כשירוד, תחילה נאחז במלכות למטה, ואח"כ עולה ומקפץ על הגבעות, שהן בינה, מדלג על ההרים, שהם מלכות. כלומר, אע"פ שמקום אחיזתו הוא בסלעים, במלכות, עכ"ז הנחש מדלג עליה, שעוזב אותה, וקופץ להיאחז בהרים, חג"ת, והם בחינת בינה. שזוהי לשון הרע. והוא משום שרוצה יותר להיאחז במקום הגבוה יותר.

אמנם ע"י העלאת מ"ן ממצוות וממע"ט, שעושים ישראל, נמשכת הארת ע"ב ס"ג דא"ק, המורידה בחזרה את המלכות מהבינה, ואז נטהרת הבינה מלשון הרע של הנחש. וגם המלכות נטהרת ע"י הארת הבינה.

עד שמוצא טרף האחוז בציפורניים ואוכל, שאחר שהמלכות נטהרת ע"י הארת קו שמאל דבינה, שמקום התלבשות הארה זו הוא בציפורניה של המלכות, באחוריים של האצבעות שלה, אז גם הנחש מקבל חלקו מהארה זו שבציפורני המלכות. והוא אוכל. אז הוא שוקט, וחוזרת לשונו לטוב, ע"כ ניתן לו ליהנות מהארה זו, כדי שתתבטל לשון הרע שלו, ויחזור ללשון טוב. אשריהם ישראל, שמכניס לו הטרף, כי הארה זו באה ע"י העלאת מ"ן ממצוות וממע"ט של ישראל.

**81.** בעלי הרמחים והחרבות שאין להם חשבון, הם הדינים דמסך דחיריק שבקו האמצעי, המכריעים את קו השמאל, שיתייחד עם הימין. כשהם עולים מסביב לאלו שישים גיבורים עליונים, שהם מקו שמאל, הסובבים את המיטה, המלכות, והשמאל מתייחד עם הימין על ידיהם, אז אלף אלפים וריבוא רבבות עומדים בכל צד של המיטה שלמעלה. כלומר שיש חכמה וחסדים בכל צד, הן בימין והן בשמאל, מחמת התכללותם זה בזה.

אלף אלפים הם הארות חכמה, המכונה אלף. וריבוא רבבות הם הארות חסדים, המכונה רבבות. ומהמיטה, מהמלכות, הם ניזונים. כולם יקומו מפניה, שמקבלים ג"ר, המכונים קימה, כמ"ש, וְתִקֶּם בְּעוֹד לַיְלָה.

**82.** מתחת לכל מדרגות הקדושה יוצאות כמה אלפים ורבבות קליפות שאין להן חשבון, כמ"ש, ייפול מצידיך אלף ורבבה מימינך, אליך לא ייגש. אלף, הן הקליפות הנאחזות במפתחא. ורבבה מימינך, הן הקליפות הנאחזות במנעולא. ויורדות

## לשון לימודים

בחר בהם מכל שאר העמים, וקרא להם, קודש. כמ"ש, קודש ישראל לה'. ונתן להם חלק להיאחז

**86.** ה' אלקים נתן לי לשון לימודים, לדעת לעות אֶת יַעַף דְבָר. אשריהם ישראל שהקב"ה

**88.** ובשעה שנמשכת משחת הקודש לאלו שני עמודים, הנקראים לימודי ה', ונקראים צבאות, שהם נז"ה, היא מתקבצת שם. וכשיוצאת משם במדרגת יסוד, ובאה למלכות, הנקראת חכמה קטנה, משום שאין בה אלא רק ו"ק דחכמה, אז היא נקראת לשון לימודים. וממנה יוצאת להעיר קדושים עליונים. אז כתוב, ה' אלקים נתן לי לשון לימודים, לדעת לעות את יעף דבר. והקב"ה נתן את זה לרבי שמעון. ועוד, שהעלה אותו למעלה למעלה, לעולמות העליונים. משום זה כל דבריו נאמרו בגלוי ואינם מכוסים. עליו כתוב, פה אל פה אדבר בו ומראָה ולא בחידות.

בשם הקדוש. ואחוזים בשם הקדוש, משום שזכו בתורה, שכל מי שזכה בתורה, זכה בהקב"ה. **87.** קודש הוא שלמות הכול, שנקראת חכמה עליונה, או"א עילאין. ומהמקום הזה נוזל שמן משחת קודש בשבילים ידועים, למקום שנקרא בינה עליונה, ישו"ת. ומשם יוצאים מעיינות ונחלים לכל צד, בין לחכמה ובין לחסדים. עד שמגיעים לזאת, למלכות. וכשזאת מתברכת, היא נקראת קודש, ונקראת חכמה, וקוראים לה רוח הקודש. כלומר, רוח, ו"ק, מהקודש הזה שלמעלה, ו"ק דחכמה. וכשיוצאים ומתעוררים ממנה סודות התורה, היא נקראת לשון הקודש.

## הלבנה במילואה

[סיהרא באשלמותא]

**89.** וה' נתן חכמה לשלמה כאשר דיבר לו, ויהי שלום בין חירם ובין שלמה, ויכרתו ברית שניהם. וה' נתן חכמה לשלמה, בימיו של שלמה המלך הלבנה, המלכות, עמדה במילואה, שאז נקראת המלכות, חכמה. ונתן אותה לשלמה. כאשר דיבר לו, כמו שנאמר לו, החכמה והמדע נתון לך.

**91.** שלמה שלח לחירם שד אחד, שהוריד אותו לשבעה מדורי גיהנום, והעלה אותו. ושלח פְּתָבִים לידו בכל יום ויום, עד שחזר ממעשיו, והודה לשלמה עבור זה. שלמה ירש את הלבנה, המלכות, בכל צדדיה, הן בחכמה והן בחסדים. משום זה שלט על הכול בחכמתו. ורבי שמעון שולט בחכמתו על כל בני העולם, וכל אלו שעולים במדרגותיו, אינם עולים אלא להשלים המלכות עימו.

**90.** וה' נתן חכמה לשלמה. והשליט אותה תחילה בזה, ששלמה עשה לחירם, שירד מאותה המדרגה, שהיה אומר, מושב אלוהים ישבתי. שחירם מלך צור עשה עצמו אלוה, שהתדבק באלוהים אחרים, הממשיכים החכמה מלמעלה

## נשמות מטרם שתבואנה לעולם

[נשמתי] עד לא יחתון לעלמא]

**92.** כתוב, יונתי בחגווי הסלע בסתר המדרגה. יונתי, כנ"י, המלכות. כמו יונה, שאינה עוזבת את בן זוגה לעולם, כך כנ"י אינה עוזבת את הקב"ה לעולם. בחגווי הסלע, אלו תלמידי חכמים, שאינם נמצאים במנוחה בעוה"ז, וכמו שמסתירים את עצמם בחגווי הסלע מפני אויביהם. בסתר המדרגה, אלו תלמידי החכמים הצנועים, המסתירים מדרגתם מפני בני אדם, ובהם חסידים, יראי הקב"ה, שהשכינה אינה סרה מהם לעולם. אז, הקב"ה תובע מכנ"י בשבילם, ואמר, הראיני את מראיך השמיעיני את קולך, כי קולך ערב ומראַךְ נאָוה. כי אין קול נשמע למעלה, אלא הקול של אלו העוסקים בתורה.

**94.** כתוב, מה שהיה כבר הוא, ואשר להיות כבר היה. מה שהיה כבר הוא, מטרם שברא הקב"ה העוה"ז, היה בורא עולמות ומחריב אותם, שזוהי שבירת הכלים, עד שעלה ברצון של הקב"ה לברוא העוה"ז, והתייעץ עם התורה, קו האמצעי. אז הוא נתקן בתיקוניו, והתעטר בעטרותיו, וברא העוה"ז. וכל מה שנמצא בעוה"ז, היה אז לפניו, בעת הבריאה, ונתקן לפניו.

**95.** כל אלו מנהיגי העולם, הנמצאים בכל דור

**93.** כל אלו העוסקים בתורה בלילה, נחקקת צורתם למעלה לפני הקב"ה, והקב"ה משתעשע בהם כל היום ומסתכל בהם. והקול ההוא עולה

חלק הקדושה בעוה"ז, כך גם שם, אותו החלק הקדוש שנתן להם הקב"ה מצד הקדושה, זורקים אותו. ואם עתידים בעוה"ז לחטוא ולעשות תשובה, בזה אחר זה, מצויר זה למעלה בבת אחת כטבע הנצחיות. אם זכה אח"כ וחזר בתשובה לפני ריבונו, הוא לוקח אותו החלק שלו ממש, שגם זה כבר מצויר שם.

ויש הפרש בין הנשמה העתידה להיות בצדיק, ובין העתידה להיות ברשע. כי העתידה להיות בצדיק, נמצאת כבר שם בכל קדושתה. וע"כ אינה רוצה לבוא לעוה"ז, לחומר הגוף המזוהם, אלא בגזרת הקב"ה. אבל אותה הנשמה העתידה להיות ברשע, היא דוחקת את השעה לבוא להתלבש בגוף המזוהם. כי היא חושקת לזוהמה.

**97.** בני אהרון, לא נמצאו כמוהם בישראל, חוץ ממשה ומאהרון. והם נקראו אצילי בני ישראל, ומשום שטעו לפני המלך הקדוש מתו. האם הקב"ה רצה לאבד אותם? הרי הקב"ה עושה חסד עם הכול, ואפילו רשעי עולם אינו רוצה לאבד. ואלו צדיקי אמת, נדב ואביהוא, הייתכן שהם אבדו מהעולם? הזכות שלהם איפה היא? זכות אבותם איפה היא, ואיפה זכותו של משה? ואיך אבדו?

**98.** אלא הקב"ה חס על כבודם, ונשרף גופם בפנימיותו, ונשמתם לא אבדה. מטרם שמתו בני אהרון, כתוב, ואלעזר בן אהרון לקח לו מבנות פוטיאל לו לאישה, ותלד לו את פינחס. ונקרא שמו פינחס, משום שהיה עתיד לתקן את הפגם של נדב ואביהוא. ואע"פ שנדב ואביהוא עוד לא מתו. כמ"ש, ואשר להיות כבר היה.

**99.** כל צדיקי אמת, מטרם שיבואו לעולם, כולם מיתקנים למעלה ונקראים בשמות. ורבי שמעון, מיום שברא הקב"ה העולם, היה מוכן לפני הקב"ה ונמצא עימו, והקב"ה קרא לו בשמו. אשרי חלקו למעלה ולמטה. עליו כתוב, ישמח אביך ואימך. אביך זה הקב"ה. ואימך זו כני"י.

ודור, מטרם שבאו לעולם, היו נמצאים לפני הקב"ה בצורותיהם. ואפילו כל אלו נשמות בני אדם, מטרם שתבואנה לעולם, כולן חקוקות לפניו ברקיע, באותה הצורה ממש שהן בעוה"ז. וכל מה שלומדות בעוה"ז, יודעות הכול בטרם שתבואנה לעולם. וכל זה הוא בצדיקי אמת.

**96.** וכל אלו שאינם נמצאים צדיקים בעוה"ז, אפילו שם למעלה, מטרם שבאו לעולם, מתרחקים מלפני הקב"ה, ונכנסים בנקב תהום הגדול, ודוחקים את השעה, ויורדים לעולם. והנשמה שלהם, כמו שהיא קשת עורף בעוה"ז, כך הייתה מטרם שבאה לעולם. ואותו החלק הקדוש שנתן להם הקב"ה מצד הקדושה, זורקים אותו, והולכים ומשוטטים, ונטמאים בנקב ההוא של התהום הגדול, ולוקחים חלקם משם, ודוחקים את השעה, ויורדים לעולם. אם זכה אח"כ וחזר בתשובה לפני ריבונו, הוא לוקח החלק ההוא שלו ממש, חלק הקדושה שהשליך למעלה. כמ"ש, מה שהיה כבר הוא, ואשר להיות כבר היה.

כי בעת בריאת הנשמות, בעודן למעלה, מטרם שבאו לעוה"ז תחת הזמן, הן נמצאות בנצחיות שלמעלה מזמן, אשר היה הווה ויהיה משמשים שם בבת אחת כטבע הנצחיות. ונמצא, שכל המעשים שיעשו הנשמות בזה אחר זה, כשיבואו בעוה"ז, כבר הם נמצאים שם בבת אחת. כל אלו נשמות, כולן חקוקות לפניו ברקיע, באותה הצורה ממש שהן בעוה"ז. כמעשיהן בעוה"ז. וכל מה שלומדות בעוה"ז, יודעות הכול בטרם שתבואנה לעולם, כי כל התורה שעתידים ללמוד בעוה"ז במשך ימי שנות חייהם, כבר היא נמצאת כולה שם.

וכל אלו שאינם נמצאים צדיקים בעוה"ז, אפילו שם למעלה, מטרם שבאו לעולם, מתרחקים מלפני הקב"ה, וכל מעשיהם הרעים כבר מצוירים בנשמתם. וכמו שעתידים להשליך

## עד שהמלך בְּמִסִּיבוֹ

נהר, בינה, מתפשט בצדדיו, בשעה שמזדווג עימו העדן, חכמה, בזיווג שלם, בנתיב שלא נודע למעלה ולמטה, שהוא יסוד דחכמה, כמ"ש, נתיב לא ידעו עיט. ונמצאים חו"ב ברצון, שאינם נפרדים מעולם זה מזה. אז יוצאים מהם מעיינות ונחלים, שהם המוחין דז"א, ומעטרים לְפָן הקדוש, ז"א, בן י"ה, בכל אלו הכתרים, שהם המוחין. כמ"ש, בעטרה שעטרה לו אימו. שהם המוחין, הנקראים עטרה. ובאותה שעה יורש הבן, ז"א, נחלת אביו ואימו, המוחין היוצאים מזיווג חו"ב, שהם או"א, אז הוא משתעשע בעונג ובעדן ההוא.

**100.** עד שהמלך בְּמִסִּיבוֹ, נְרַדִּי נתן ריחו. בשעה שהקב"ה היה מוכן ונמצא בהר סיני לתת התורה לישראל, נרדי נתן ריחו, שישראל נתנו והעלו ריח טוב, העומד ומגן עליהם לדורי דורות. ואמרו, כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע.

פירוש אחר. עד שהמלך במסיבו, בעוד שעלה משה לקבל התורה מהקב"ה, שנחקה בשני לוחות אבנים, עזבו ישראל אותו הריח הטוב, שהיה מתעטר עליהם, ואמרו לעגל, אלה אלוהיך ישראל.

**101.** כתוב, ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן.

ועתה רבי שמעון מתעטר בעטרותיה של המדרגה ההיא, במוחין דז"א מאו"א, הנקראים עטרות. והוא והחברים מעלים תשבחות מלמטה למעלה, שהם מ"ן, והמלכות מתעטרת באלו התשבחות, שמזדווגת עם ז"א. יש עתה להוציא ברכות לכל החברים מלמעלה למטה מהמדרגה ההיא.

**102.** בשעה שהמלך העליון, ז"א, יושב במעדני מלכים, ובעטרותיו, כתוב, עד שהמלך במסיבו, נרדי נתן ריחו. נרדי, יסוד, המוציא ברכות לזיווג המלך הקדוש, ז"א, במלכה, המלכות. ואז ניתנו ברכות בכל העולמות ומתברכים עליונים ותחתונים.

## והנה באר בשדה

וכשמתחברים כולם כאחד ושפך בה, כתוב, וְגַלְלו את האבן מעל פי הבאר, שגוללים אותו דין הקשה, אבן, ומעבירים אותו ממנה.

**105.** והשקו את הצאן, שמשפיעים ברכות מהבאר לעליונים ולתחתונים. והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה, שאותו הדין חוזר למקומו. משום שצריכים אליו לבשם ולתקן העולם. כי הדין הזה שומר את הבאר, שלא תגלה החכמה שבה, אלא רק בעת קיבוץ כל העדרים, שהם ג' קווים נה"י, שאז זו הנסיעה, ואח"כ הוא מעלים החכמה. ועתה הרי הקב"ה משפיע עליכם ברכות ממעיין הנחל, ומכם מתברכים כל בני הדור. אשרי חלקכם בעוה"ז ובעוה"ב. עליכם כתוב, וכל בנייך לימודי ה', ורב שלום בנייך.

**103.** ויָרָא והנה באר בשדה. באר, המלכות שנתקנה מאו"א, הנקראים שרים. כמ"ש, באר חֲפֹרֶה שָׂרִים, פְּרוֹהָ נְדִיבֵי הָעַם. והנה שם שלושה עדרי צאן רובצים עליה. אלו הם נה"י. שרובצים עליה ועומדים עליה, ומהם הבאר התמלאה ברכות.

**104.** כי מן הבאר ההיא יִשְׁקוּ העדרים. כי מבאר זו ניזונים עליונים ותחתונים, ומתברכים כולם יחד. והאבן גדולה על פי הבאר. זהו דין קשה הנקרא אבן גדולה, שעומד עליה מהצד האחר לינוק ממנה. ונאספו שמה כל העדרים, חג"ת נה"י של המלך, ז"א, שמתאספים כולם, וממשיכים ברכות מראש המלך, מג"ר דז"א, ושופכים בה.

## שנים עשר וזאת

ומתעטרות ונחות בראש אחד, דז"א, ושם מתעטר הראש של המלך. אותו שנקרא במדרגה עליונה של חסידות, כלומר ז"א, שהחסד שלו נעשה לחכמה. וחסידים, הדבוקים בז"א, יורשים את כל הכבוד של מעלה, שהוא מלכות עם י"ג מידותיה, בעוה"ז, שהוא מלכות. ירננו על מִשְׁכַּבְתֶּם, בעוה"ב, בינה. ויודעים לקשר קשר האמונה כראוי. ואז, כמ"ש, חֲרַב פִּיפּוּת בִּידָם. חרב פיפיות, שלוהטת בשני דינים, בדינים דשמאל ובדינים דמסך. כמ"ש, לעשות נקמה בגויים.

**109.** והרי רבי פינחס בן יאיר, הוא ספירת החסד ראש העליון, דז"א, שהחסד שלו נעשה לחכמה שהיא ראש. משום זה יורש כבוד עליון, והוא קושר הקשר העליון, הקשר הקדוש, הקשר של האמונה, הייחוד של ז"א ומלכות. אשרי חלקו בעוה"ז ובעוה"ב. על השולחן הזה כתוב, זה השולחן אשר לפני ה'. קם רבי פינחס ובירך.

**106.** ביי"ג (13) מידות הרחמים מתקשר קשר האמונה, המלכות, שתימצאנה ברכות לכל. וכל האמונה של הקב"ה נסתמה בג' קווים, שהם י"ג. כי הם מאירים בכל אחת מד"ס חו"ג תו"מ שבה, וג"פ ד' הם י"ב (12), ועם כללות המלכות הם י"ג. וע"כ, ביי"ג מידות מתעטרת התורה, כמו שהתבאר בברייתא של רבי ישמעאל, מקל וחומר ומגזרה שווה ועוד. והשם הקדוש, המלכות, מתעטר בזה.

**107.** בשעה שרצה יעקב שיתברכו בניו בשם האמונה, כתוב, כל אלה שבטי ישראל שנים עשר, וזאת, אשר דיבר להם אביהם ויברך אותם. שנים עשר, וזאת, הם י"ג. כי השתתפה עימהם השכינה, הנקראת זא"ת, והתקיימו הברכות. כמ"ש, איש אשר כְּבָרְתוּ בִירַךְ אוֹתָם. כברכתו, כדמיון של מעלה, שהם י"ג מידות הרחמים, כברכתה של כל מידה ומידה.

**108.** כל אלו המידות של המלכות עולות

## תערוך לפניי שולחן

הייתה רבה. לקח רבי פינחס את רבי אלעזר ולא עזב אותו כל אותו היום וכל הלילה, והיה שמח עימו. קרא עליו: אז תתענג על ה', כל השמחה

**110.** פתח ואמר, תערוך לפניי שולחן נגד צורריי. ישבו שם כל אותו היום. והיו החברים כולם שמחים בדברי תורה, ושמחת רבי שמעון



השכימו ללכת. קם רבי פינחס, ואחז ברבי אלעזר, ולא הניח לו ללכת. ליווה רבי פינחס את רבי שמעון ובירך אותו, ואת כל החברים. בעוד שהיו הולכים, אמר רבי שמעון לחברים, עת לעשות לה'.

והעונג הרב הזה הוא של חלקי. כי רבי אלעזר היה בן בתו. ועתידיים בעולם ההוא להכריז עליי: אשרי חלקך, רבי פינחס, שאתה זכית לכל זה. שלום לך ושלוש לעוזרך, כי עזרך אלקיך.

## ונתן אהרון על שני השעירים גורלות

גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. שני השעירים רומזים על דינים, ולמה יהיה אחד לה' אלא אמר הקב"ה, יישב שער אחד אצל, ואחד ילך וישוטט בעולם, כי אם יתחברו שניהם, לא יוכל העולם לסבול.

**117.** יוצא השעיר הזה, הולך ומשוטט בעולם, ומוצא את ישראל בכמה עבודות, בכמה מדרגות, בכמה חוקים טובים, ואינו יכול להם. כולם, יש שלום ביניהם, ואינו יכול להיכנס בהם ברכילות. שאינו יכול להשטין עליהם. שער זה, שולחים אותו עם המשא של כל עונות ישראל.

**118.** כמה גדודי מחבלים מזדמנים תחת ידו של השעיר הזה, וממונים לרַגֵּל הארץ, על כל אלו העוברים על דברי תורה. וביוה"כ אינו נמצא משטין לדבֵּר על ישראל. כשמגיע השעיר הזה שלעזאזל, אל ההר, כמה שמחה על שמחה מתבשמת בו לכולם. ואותו חוקר הדין שיצא, השעיר שלמעלה, חוזר ואומר שיבֵּחם של ישראל.

הקטגור נעשה סנגור, המשטין נעשה מליץ טוב. השאלות כאן: גורלות אלו למה? ואהרון למה לו לתת הגורלות, ולא איש אחר? ולמה נאמרה פרשה זו ליוה"כ דווקא? וכדי לבאר אותן מביא הזוהר ג' עניינים: עניין שמעון ולוי. עניין שניים אנשים מרגלים. עניין שני השעירים. אשר בשורשם הדינים שבהם שווים זה לזה.

שני מיני דינים הם שורשי כל הדינים והחטאים שבעולם: דינים דדכורא, הנמשכים מקו שמאל, ודינים דנוקבא, הנמשכים מהמסך. וכשהדינים דנוקבא באים מבחינת התיקון, מהקו האמצעי, אז הם סותרים לדינים דדכורא ומבטלים אותם. אמנם אם הדינים דנוקבא אינם באים מבחינת התיקון, אלא מבחינת הדינים עצמם, אז לא די שאינם מבטלים את הדינים דדכורא, אלא עוד שנוספים עליהם ומחריבים את העולם.

שמעון ולוי היו בבחינת דינים. שמעון מדינים דדכורא, הנמשכים מקו שמאל. לוי מדינים דנוקבא, הנמשכים מהמסך. שמעון ראה וידע, אמר, נתערב אחד באחד, ואנו נחריב העולם, כי הדינים דנוקבא שבלוי, כשיתווספו על הדינים דדכורא של שמעון, יחריבו העולם. מה עשה הקב"ה? לקח את לוי לחלקו, שהעלה אותו

**112.** וייקח מאיתם את שמעון ויאסור אותו לעיניהם. מה ראה יוסף, לקחת את שמעון עימו יותר מאחיו האחרים? אלא אמר יוסף, בכל מקום, שמעון הוא פתיחת הדין, ואותה עשה שהלכתי מאבי לאחיי, שמעון פתח תחילה בדין. כמ"ש, ויאמרו איש אל אחיו, הנה בעל החלומות הלָּזָה בא, ועתה לכו ונהרגהו. אח"כ בשכם כתוב, וייקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו, ויבואו על העיר. כולם היו בדין. לכן, טוב ליוסף לקחת את זה, ולא יעורר מריבה בכל השבטים.

**113.** מה ראה שמעון להתחבר בלוי יותר מבכולם, והרי ראובן היה אחיו, והיה סמוך לו כמו לוי, למה לא התדבק בראובן? אלא שמעון ראה וידע, שלוי בא מצד הדין, ושמעון היה נאחז מצד הדין הקשה יותר. אמר, נתערב אחד באחד, ואנו נחריב העולם. מה עשה הקב"ה? לקח את לוי לחלקו. ואמר, מכאן והלאה יישב שמעון אסור בחבלים לבדו.

**114.** מצד אמא, שני רוחות חוקרי דין נאחזים ביד שמאל. שהם בכל יום מרגלי הארץ, המלכות. כלומר, שיונקים מנה"י דמלכות, הנקראים רגליים. כמ"ש, שניים אנשים מְרַגְלִים.

**115.** אשרי חלקם של ישראל יותר מכל העמים עכו"ם, שהקב"ה רצה לטהר אותם ולרחם עליהם, שהם חלקו ונחלתו. כמ"ש, כי חֶלֶק ה' עִמּוֹ, יַעֲקֹב חֶבְלֵי נַחֲלָתוֹ. וכתוב, ירכיבהו על פְּמוֹתַי אֶרֶץ. שהם נאחזים למעלה, בז"א, וע"כ אהבת הקב"ה מתדבקת בהם. כמ"ש, אהבתי אתכם אמר ה'.

ומתוך אהבה יתרה שאוהב אותם, נתן להם יום אחד בשנה, לטהר אותם ולזכות אותם מכל עוונותיהם. כמ"ש, כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. כדי שיהיו זכאים בעוה"ז ובעוה"ב, ולא יימצא בהם חטא. וע"כ ביום הזה מתעטרים ישראל, ושולטים על כל חוקרי הדין ועל כל הרוחות.

**116.** ונתן אהרון על שני השעירים גורלות, גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. דווקא אהרון, משום שבא מצד החסד, ויכול להשלים המלכות בחסדים. על שני השעירים, רומז על המלכות, שממעל שני השעירים, כדי שתבשם המלכות.

ומחטיא את הבריות. לכן בינוניים תלויים ועומדים עד יוה"כ.

ולפיכך נעשה תיקון שני ביוה"כ, שחוזרים וממשיכים הארת החכמה. ועכ"ז נעשה תיקון, שס"א לא יאחז בשמאל, להחטיא העולם בהמשכת החכמה מלמעלה למטה. והתיקון המובא בכמה מקומות, שבעת גילוי החכמה, יתגלו עימה דינים קשים, המענישים הרשעים, שע"י זה שמורה החכמה, שלא ימשיכו אותה הרשעים מלמעלה למטה.

ומקור התיקון הזה נעשה ביוה"כ, ע"י השעיר לעזאזל. כי ביוה"כ מתגלה החכמה ע"י הלבשת המלכות לבינה, ואז כתוב, ונתן אהרון על שני השעירים גורלות. אשר שעיר אחד דינים דנוקבא, ושעיר שני דינים דדכורא, הנמשכים מג"ר דחכמה. גורל אחד לה', השעיר שבו דינים דנוקבא, מכוח תקיעת שופר ברה"ש עולה לה', לקו האמצעי, ומקבל הארת החכמה בו"ק, כדרך הקדושה.

וגורל אחד לעזאזל, השעיר שבו דינים דדכורא, מתגלה עליו ג"ר דחכמה, מכוח שממשיך הארת החכמה מלמעלה למטה, כדרך הס"א. ואח"כ כתוב, ושילח את השעיר במדבר. שנגלו עליו כל העונשים הנמשכים לדבוקים בו, מחמת שמוכרחים להימשך אחריו אל המדבר ואל החורבן.

ואז שני הדינים נתקנו, כי דינים דנוקבא נתקנו ע"י שעלה עליהם הגורל לה', לקו האמצעי, שתיקן אותם בהארת ו"ק דחכמה. וכדי שלא יאחז הס"א במקום החיסרון של ג"ר דחכמה, ניתן לו השעיר לעזאזל, הממשיך ג"ר דחכמה, עם כל הדינים והעונשים. ואז קטגור נעשה סגור.

כי לא ירצה להיאחז במקום החיסרון דג"ר דחכמה, כדי שלא יקלקל הג"ר של עצמו, שיונק מהשעיר לעזאזל. וגם אין פחד שיחטיא את בני העולם שימשיכו מלמעלה למטה, מחמת רוב הדינים, הרובצים עליו ע"י ששולחים אותו אל המדבר. כשמגיע השעיר הזה שלעזאזל, אל ההר, כמה שמחה על שמחה מתבשמת בו לכולם. כלומר כל הדינים, הן הדינים דנוקבא, והן הדינים דדכורא. ואותו חוקר הדין שיצא, השעיר שלמעלה, חוזר ואומר שיבָחם של ישראל. הקטגור נעשה סגור, המשטין נעשה מליץ טוב.

שני השעירים רומזים על דינים, ולמה יהיה אחד לה'! אלא אמר הקב"ה, יישב שעיר אחד אצלי. האחד שמדינים דנוקבא יישב אצלי ויקבל ו"ק דחכמה כדרך הקדושה. ואחד ילך וישוטט בעולם, לפתות בני העולם שימשיכו לו הג"ר מלמעלה למטה כחפצו.

ואז הולך הס"א להחטיא בני אדם, שימשיכו לו הארת החכמה מלמעלה למטה. השעיר הזה

לתיקון שלו, לקו האמצעי, אשר אז הוא סותר לדינים דדכורא, ומעלים ממנו הג"ר דשמאל, כדרך קו האמצעי. מכאן והלאה יישב שמעון אסור בחבלים לבדו, שיתמעטו ג"ר דשמאל שלו וישאר בו"ק דחכמה. שזה נחשב לו, כמו שהוא אסור בחבלים ע"י הדינים דנוקבא שבלוי.

ובזה מיושב הכתוב, וייקח את שמעון ויאסור אותו לעיניהם, שנשאל, מה ראה יוסף לקחת את שמעון עימו יותר מאחיו האחרים. כי יוסף הוא יסוד, קו האמצעי שמחזה ולמטה. וע"כ הדינים דנוקבא המתוקנים שבקו האמצעי, אסרו את שמעון, שמיעט הג"ר דשמאל שבשמעון, שמהם כל הדינים והמריבות.

מצד אמא, שני רוחות חוקרי דין נאחזים ביד שמאל, שהם דינים דנוקבא ודינים דדכורא, הנמשכים שניהם מאמא אל המלכות. והדינים דנוקבא מתווספים ומתאחדים בדינים דדכורא שמיד שמאל דאמא. והם בכל יום מרגלי הארץ, כי הם נאחזים בנה"י המלכות, הנקראים רגליים. והמלכות נקראת ארץ. וע"כ נקראים מרגלי הארץ. והם מתעוררים בכל יום, ותיקונם הוא ע"י הארת קו האמצעי בכל יום. ועליהם כתוב, שניים אנשים מרגלים.

ולמה יהיה גורל אחד לה'! אמר הקב"ה, יישב שעיר אחד אצלי. שהוא השעיר לחטאת. שני השעירים בשורשם למעלה הם ב' בחינות דינים. השעיר לחטאת דינים דנוקבא, והשעיר לעזאזל דינים דדכורא. אמר הקב"ה, קו האמצעי, שהשעיר לחטאת יישב אצלי, שהדינים שלו ייתקנו בקו אמצעי, הממעט ג"ר דקו שמאל. והשעיר לעזאזל, שהוא מדינים דדכורא, ילך וישוטט בעולם לבדו. כמו בשמעון ולוי, שאם מתחברים, היו מחריבים את העולם. כי אם הדינים דנוקבא אינם נמשכים מתיקון קו האמצעי, הם נוספים על דינים דדכורא ומחריבים את העולם. וע"כ לקח השעיר לחטאת אצלו.

ונאמר בזוהר, שביום רה"ש צריכים להמם את השטן, בדומה למצב הניעור משנתו ואינו יודע מאומה. וביוה"כ צריכים לנהוג עם השטן בנחת, ולעשות לו נחת רוח עם השעיר לעזאזל שמקריבים לו. ואז נהפך להיות מליץ טוב על ישראל. כי ברה"ש חוזר העולם כמו שהיה ביום ד' דמעשה בראשית, שחוזרים ונגלים ג"ר דחכמה. ואז מתעורר הס"א להמשיך דינים דשמאל על העולם.

והתיקון לזה הוא תקיעת שופר, הממעטת הג"ר מהעולמות, ונשארים בו"ק בלי ראש, והשטן מתבלבל, כי כל אחיזתו היא בג"ר דשמאל, ועתה נעלמו ע"י תקיעת שופר. אמנם כיוון שנעלמו ג"ר, נעשה מקום חיסרון בעולמות, וס"א עולה ונאחז במקום החיסרון של ג"ר,

להתחבר זה עם זה, ולשלוט ולצאת לעולם. כיוון שהכוהן מקרב אלו שני השעירים למטה, בביהמ"ק, מתקרבים אלו שלמעלה. אז יוצאים גורלות לכל הצדדים. הכוהן נותן גורלות למטה. הכוהן, חסד, נותן גורלות למעלה. וכמו שלמטה, שעיר אחד נשאר בהקב"ה, שעיר אחד לה', ואחד, השעיר לעזאזל, מוציאים למדבר. כך הוא למעלה, אחד נשאר בהקב"ה, בקו האמצעי, ואחד יוצא ומשוטט בעולם למדבר העליון, הדינים המתגלים עם הופעת החכמה, שהם בחינת מדבר וארץ גזרה. ואחד באחד מתקשר, שמאירים זה על זה. שע"י זה מתבטלים שני מיני הדינים, הן דינים דנוקבא והן דינים דדכורא.

**121.** כתוב, וסמך אהרון את שתי ידיו על ראש השעיר החי, והתוודה עליו את כל עוונות בני ישראל. וסמך אהרון את שתי ידיו, קו ימין וקו שמאל, כדי שהקב"ה, קו האמצעי, יסכים על ידיו. על ראש השעיר החי. המילה, החי, באה לכלול השעיר שלמעלה, שעליו מתגלים הג"ר דחכמה עם הדינים, שחכמה נקראת חי.

**122.** והתוודה עליו את כל עוונות בני ישראל. כמ"ש, והתוודה אשר חטא עליה. עליה, פירושו, שהאדם נטהר וכל אותו העוון נשאר עליה, על הכַּשָּׁבָה. אף כאן, והתוודה עליו, פירושו, אחר שהתוודה הכוהן בשביל ישראל, עליו, שיישאר כל העוונות עליו.

**123.** הרי כתוב, ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים. א"כ איך השעיר לעזאזל מכונן כנגד השעיר שלמעלה? אלא, שם היו מקריבים הקורבן לשעירים, שכתוב, זבחיהם לשעירים, כי שם עשו עבודתם לשעירים ונתנו להם שליטה. וכאן כתוב, ונשא השעיר עליו את כל עוונותם, והקורבן אינו נעשה אלא להקב"ה. בזכות הקורבן מתבשמים עליונים ותחתונים, והדין אינו שורה ואינו שולט על ישראל.

הולך ומשוטט בעולם, ומוצא את ישראל בכמה עבודות, בכמה מדרגות, בכמה חוקים טובים, ואינו יכול להם. שע"י הגורלות התבררה מעלת השעיר, אשר עלה עליו הגורל לה'. ההארות והמוחין הגדולים הנמשכים ממנו. ולעומתו רוב הדינים והעונשים, הנגלים עם השעיר אשר עלה עליו הגורל לעזאזל. אז כל ישראל מתדבקים בה' בכל נפשם, והס"א אינו יכול להיכנס בהם ברכילות, מחמת הפחד מהדינים הנגלים עימו.

שני הדינים האלו הם שורשי כל החטאים והעוונות. וכיוון שאותם שני הדינים השורשיים נתקנו, כבר בטוחים שבית ישראל לא יחטאו עוד. שעיר זה, שולחים אותו עם המשא של כל עוונות ישראל. כמ"ש, ונשא השעיר עליו את כל עוונותם אל ארץ גזרה. כי ישראל נעשו בטוחים, שלא יחטאו עוד, מחמת הדינים שנגלו עם השעיר שנשלח לארץ גזרה. ואז יכופר להם. ובוה התבארה השאלה, גורלות אלו למה.

ואהרון, למה לו לתת הגורלות? דווקא אהרון, משום שבא מצד החסד, וע"כ היה ראוי להמשיך שפע החסדים על השעיר אשר עלה עליו הגורל לה', ולייחד ימין ושמאל שבמלכות זה בזה. ופרשה זו, למה נאמרה ביוה"כ? כי מתוך אהבה, נתן להם יום אחד בשנה, לטהר אותם ולזכות אותם מכל עוונותיהם.

**119.** בכל מקום שצריכים ישראל להיטהר מעוונם, הקב"ה נותן להם עצה לקשור בעלי הדין, שלא יקטרגו, ולבשם אותם באלו הקורבנות והעולות, שמקריבים לפני הקב"ה. ואז אינם יכולים להרע, וביוה"כ יותר מכל, וכמו שישראל למטה מבשמים הכול ע"י שני השעירים, כך מבשמים לכל המקטרגים. והכול הוא קורבן ועבודת הקב"ה.

**120.** בשעה שכתוב, ולקח אהרון את שני השעירים, מתעוררים אלו שני השעירים, שהם דינים דנוקבא ודינים דדכורא למעלה, ורוצים

## איש עיתי

שבירך, ברכתו לא היה ברכה, ולא התקיימה. וכשהיה מקלל, כל מה שקילל היה מתקיים, ואפילו ברגע אחד היה מתקיים. וע"כ כתוב, נאום בלעם בנו בעור ונאום הגבר שתום העין, כי כל מקום ששלטו בו עיניו, קולל.

**126.** וקודם כתוב, ויִשֶׁת אל המדבֵּר פניו. כדי שיתעורר הצד השולט שם, הס"א, ויבוא במלשינות ובקטרוגים על ישראל. כתוב בכוהנים, טוב עין הוא יבורך. כי הוא מוכן לזה והברכה שורה בנתינת עיניו. וע"כ למדנו, שהאדם יסור אפילו ממאה דרכים, ולא יפגוש באדם שיש לו עין רעה.

**124.** ונתן אותם על ראש השעיר, ושילח ביד איש עיתי המדבֵּר. בכל מה שנעשה, צריך האדם העושה, להיות מוכן לדבר ההוא. יש בן אדם שהברכה מתקיימת על ידו יותר מאחר, מטעם הכנתו לזה. כתוב בכוהן, טוב עין הוא יבורך. אל תקרא יבורך אלא יברך. כי משום שהוא טוב עין, הוא מוכן שתתקיים הברכה על ידו בזה.

**125.** ויש בן אדם שמוכן שתתקיימנה קללות על ידו. ובכל מקום שיביט, תבואנה קללות ומארה ובהלה. כמו בלעם, שנקרא, רע עין. כי היה מוכן לכל רע, ולא היה מוכן לטוב. ואע"פ

איש המוכן לו, לזה ולזה. וע"כ כתוב, טוב עין הוא יבורך. אל תקרא יבורך, אלא יברך.

**129.** האדם שהיה הולך עם השעיר למדבר, כשהגיע לשם עם השעיר, היה עולה להר, ודוחה אותו בשתי ידיים, ולא היה יורד לחצי ההר, עד שנעשה איברים איברים. והיה אומר, כך יימחו עוונות עמך. ומשום שע"י זה עלה הקטגור ונעשה סגור של ישראל, אז לוקח הקב"ה כל עוונות ישראל, וכל מה שכתוב באלו פסקי הדין שלמעלה, להזכיר עוונות בני אדם, ומשליך אותם כאופן הזה, שהושלך השעיר לעזאזל מההר, אל המקום שנקרא מצולות ים, מקום החושך והדינים דשמאל, שמתחת למלכות, הנקראת ים. כמ"ש, ותשליך במצולות ים כל חטאותם.

**127.** ושילח ביד איש עיתי המדברה, שמוכן לזה ורשום לזה. והכוהן היה מכיר בו, כי עין אחת הייתה גדולה קצת יותר מהשנייה, העור שעל העין, העפעפיים, מכוסה בשערות גדולות, העין בצבע כחול, ואינו מביט במישור. זהו אדם המוכן לשלוח השעיר לעזאזל, והוא כראוי לו. וע"כ כתוב, ביד איש עיתי.

**128.** בגוש חלב היה אדם, שבכל מקום שהיכה בידו היה ממית. ובני אדם לא היו מתקרבים אליו. בסוריה היה אדם, שבכל מקום שהביט, אפילו שהייתה כוונתו לטוב, היה הכול מתהפך לרע. יום אחד היה אדם אחד הולך בשוק, והיו פניו מאירים, בא אותו אדם והביט בו, ונבקעה עינו. משום זה, לכל דבר, בין לטוב בין לרע, יש

## שני שעירים

[תרי שעירים]

וכתוב, כי חֶלֶק ה' עמו, יעקב חבל נחלתו. עוד, איש חלק, משני שעירים שנחלקו, ונשאר חֶלֶק אחד, שהכוהן חילק אותם, אחד לחלקו של יעקב ואחד להקב"ה. כדי שהשעיר יישא על כתפיו כל עוונות יעקב, כמ"ש, ונשא השעיר עליו את כל עוונותם, שהוא אותיות עוונות תם, עוונות יעקב, שנקרא איש תם.

**133.** ביום הזה כמה פתחים פתוחים כנגד ישראל לקבל תפילתם. אשרי חלקם של ישראל, שהקב"ה רוצה לזכות אותם, ולטהר אותם. כמ"ש, כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. ביום הזה מתעטר הכוהן בכמה עטרות. ביום הזה עבודת הכוהן היא מכובדת וגדולה מכל העבודות. לכל נתן חלק באלו הקורבנות של הקב"ה, ביום הזה מתעטר החסד בעולם ע"י הכוהן, המקריב קורבנות על עוונות העם. תחילה הקריב על עוונותיו, ואח"כ על עוונות העם. ומקריב עולות עליו ועל העם.

**130.** כתוב, ומאת עדת בני ישראל ייקח שני שעירי עיזים לחטאת. ומאת עדת, ללמד, שייקחו מהכסף של כולם, ויתכפר לכולם. כי כל עוונות ישראל תלויים כאן, וכולם מתכפרים בזה. וע"כ לא די שייקחו מהכסף של אדם אחד. ולוקחים כסף מהקופות שבִּעֲזָרָה, ומביאים השעירים, מהכסף של כולם.

**131.** השעיר שנשאר להקב"ה עושים אותו תחילה חטאת, והכול מתבשם, ונשארו ישראל זכאים לפני הקב"ה מכל העוונות שעשו וחטאו לפניו. כמ"ש, כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם.

**132.** ויאמר יעקב אל רבקה אימו, הן עשוי אחי איש שעיר ואנוכי איש חֶלֶק. עשוי איש שעיר, מאותו שעיר, שהוא הסי"א, כי בא מאותו הצד. ואנוכי איש חלק, איש הנחלק, ממה שחילק לשאר העמים, את השרים והממונים שלהם, כמ"ש, אשר חֶלֶק ה' אלקיך אותם לכל העמים.

## שעיר לעזאזל

דשמאל. ע"כ כשישראל ממשיכים לו האור הזה, נעשה אפוטרופוס וסגור עליהם.

**135.** והעם הקדוש נתן לו שעיר, שהוא בחינת הסי"א. ויש בו זכר ונקבה. כמו שיש בצד הקדושה זכר ונקבה, כך יש בצד הטומאה זכר ונקבה. משל אומרים, השלך עצם לכלב, וילחך עפר רגליך. אף כאן נותנים לסי"א שעיר, והוא נעשה סגור.

**136.** האם מותר לנו לסרס כלב? כתוב, ומעוד וְכֹתוֹת וְנִתְּוֹק וְכָרוֹת לֹא תִקְרִיבוּ לָהּ, ובארצכם לא תעשו. כלומר, כל שבארצכם לא תעשו,

**134.** מצווה שיעשה הכוהן הגדול עבודת היום ההוא כמו שצריך, ושילח שעיר לעזאזל, כדי שהסי"א ייפרד מהעם הקדוש, ולא יתבע עוונותיהם לפני המלך, ולא יקטרג עליהם, כי אין לו כוח וממשלה אלא רק כשמתחזק הכעס מלמעלה. ובמתנה הזו של השעיר לעזאזל, מתהפך אח"כ לשומר עליהם. וע"כ נדחה מלפני המלך, משום שהוא קץ כל בִּשְׂרָה.

נקרא, קץ כל בשר, משום שבשר הוא הארת חכמה משמאל, שהסי"א חושק מאוד לאור הזה. שעיר לעזאזל הוא המשכת החכמה

לא זכה, כי חוטא, הרי רע, אז חוזרת ומתגלה המנעולא בשורש החוטא שבמלכות, והאורות מסתלקים מחמתה, שע"י זה מת החוטא.

ואין לשאול, כיוון שרצה הקב"ה בקיום העולם, ותיקן את המלכות בנקודה דמפתחא, א"כ האם לא היה ראוי שיבטל לגמרי את המנעולא, ולא שתחזור ותתעורר בסיבת החטא? וע"כ למדנו שהכתוב, והנה טוב מאוד, זהו מלאך המוות, שאין לבטל אותו מהעולם, כי העולם צריך לו. כי אע"פ שנקודה דמנעולא גורמת המיתה, עכ"ז העולם צריך לה, ואין לבטל אותה קודם גמיה"ת. משום זה יש לנו ביום הזה להשליך עצם לכלב, להשליך השעיר לעזאזל, שע"י עבודת ישראל, מתגלים עליו הג"ר דחכמה דשמאל עם הדינים הקשים שבהן, שהס"א נהנה מהן מאוד, משום שהוא קץ כל בשר. וע"כ נבחן זה כמו שמשליכים עצם לכלב.

ונעשה כל זה, כדי שהס"א לא יקטר על ישראל, ולא יעורר למעלה גילוי המנעולא, מחמת עוונותיהם של ישראל. כי עתה, בעוד שגורר העצם שזרקו לו, ייכנס מי שייכנס להיכל המלך, שהכוהן הגדול ימשיך אורות וכל טוב מהיכל המלך, ואין מי שימחה בידו, כי הס"א לא יקטר עליו, לגלות המנעולא המסלקת האורות, כי אז יאבד גם הוא עצמו את המתנה של שעיר לעזאזל, שהשיג ע"י עבודת ישראל. ולא עוד, אלא אח"כ עוד ינדנד לו בזנבו, עוד ישבח לישראל בזכות זה. ואיך נושא עליו השעיר את כל עוונות בית ישראל? כיוון שהס"א רואה השעיר הזה, מתעורר חשקו אליו, ולהשתכלל עימו, כי אין חשקו אלא בבשר, שהוא החכמה דשמאל הנגלית על ראש השעיר. ואינו יודע מאלו העוונות שלקח השעיר עליו, כי כל אלו האורות דחכמה דשמאל, לא נגלו במלכות אלא מחמת שנגזרה בה נקודה דמנעולא, ורק נקודה דמפתחא משמשת בה בגלוי.

ונמצא שבתוך השעיר הזה נכללה בו בגניזה הנקודה דמנעולא, המסלקת את האורות האלו. אלא שהס"א לא ידע מזה משום שנגזרה, ומשום שטרוד בשעיר שלו, ואינו רוצה לאבד אורותיו. הוא חוזר לישראל, ורואה אותם בלי עוונות, ומשבח אותם לפני הקב"ה. כי רוצה שישראל יהיו זכאים ולא תתגלה המנעולא, כדי שיוכל להחזיק גם הוא בשעיר שלו.

והקב"ה רואה העדות של המקטרג, ואע"פ שהוא יודע כל מעשה, הוא מרחם על ישראל. כי אע"פ שהקב"ה יודע שהמנעולא גנוזה, מ"מ אין האורות מסתלקים מחמת ידיעתו, כי הקב"ה הוא ברחמים על ישראל, שע"כ גזו המנעולא, וגילה מדה"ר. וכל עוד שהס"א אינו מקטר על זה, לא יתעורר שום דין מחמת ידיעתו.

ואפילו כלב. כי כמו שהעולם צריך לזה, צריך העולם ג"כ לזה. כלומר, שאין דבר בארץ שאין לו צורך. וע"כ למדנו שהכתוב, והנה טוב מאוד, זהו מלאך המוות, שאין לבטל אותו מהעולם, כי העולם צריך לו. ואע"פ שכתוב במלאך המוות, והכלבים עזי נפש לא ידעו שובעה, לא טוב שיתבטלו מהעולם. הכול צריך, הן טוב והן רע.

**137.** משום זה יש לנו ביום הזה להשליך עצם לכלב, להשליך השעיר לעזאזל, שבעוד שהוא גורר העצם, ייכנס מי שייכנס להיכל המלך, ואין מי שימחה בידו, כי המקטרג טרוד במתנה שלו, ואח"כ עוד ינדנד לו בזנבו. כלומר, שייעשה סגור.

**138.** כתוב, והתוודה עליו את כל עוונות בני ישראל, ואת כל פשעיהם לכל חטאותם. וכתוב, ונשא השעיר עליו את כל עוונותם. כיוון שהס"א רואה השעיר הזה, מתעורר חשקו אליו, ולהשתכלל עימו. ואינו יודע מאלו העוונות שלקח השעיר עליו. הוא חוזר לישראל, ורואה אותם בלי עוונות ובלי פשעים, כי כולם שורים על ראש השעיר. הוא עולה למעלה, ומשבח אותם לפני הקב"ה. והקב"ה רואה העדות של המקטרג. והואיל וחושק לרחם על עמו, אע"פ שהוא יודע כל מעשה, הוא מרחם על ישראל.

**139.** כל התיקון שורה בזה, שלא יתעורר הדין מלמעלה, ויתחזק הדין הזה, ויכלו בני העולם, כי זה בא מדין קשה. ואם הדין הזה מתעורר, הוא מתעורר בעוונות בני אדם. כי אין לו התעוררות לעלות למעלה לעורר דין קשה, אלא רק בגלל עוונות בני אדם. כי בשעה שאדם עושה עוון, מתאסף זה וכמה אלפים עוזרים עימו, ומתקבצים שם ולוקחים אותו ומעלים למעלה. ועל הכול נתן הקב"ה עצה לישראל, להינצל מכל הצדדים. וע"כ כתוב, אשרי העם שפָּכה לו, אשרי העם שה' אלקיו.

מצד המלכות דצ"א, המכונה מנעולא, אין המלכות והתחתונים הנמשכים ממנה ראויים לקבל אור העליון, כי כוח הצמצום והמסך רוכב עליה, שלא תקבל שום אור. וראה הקב"ה שאין העולם מתקיים, ע"כ העלה המלכות למדה"ר, שהיא בינה, ונמתקה בה, שהמלכות הממותקת הזו נקראת מפתחא. ומבחינתה יכולים המלכות והתחתונים הנמשכים ממנה לקבל אורות העליונים.

אמנם גם אחר שנתקנה המלכות בכלים דמפתחא, אין הנקודה דמנעולא נעדרת ממנה לגמרי, אלא שנגזרה בה. משום זה נקראת המלכות עצה"ד טו"ר. שאם זכה, הרי טוב, שהמנעולא נגזרת ונעלמת, והמפתחא שולטת בה, ואז מקבלת כל האורות ומאירה לתחתונים. ואם

המנעולא, אלא רק בגלל החטאים של בני האדם. אבל אם הס"א אינו מגלה, אע"פ שהקב"ה יודע, אין זה מזיק כלום. כי בכוונה גנו הקב"ה את מדה"ד דמנעולא, וגילה בה המפתח, ששיתף רחמים בדין, כדי לקיים העולם במדה"ר.

כל התיקון שורה בזה, שלא יתעורר הדין מלמעלה. כי הדין אינו מתעורר מלמעלה. ואם הדין מתעורר ונגלית המנעולא, הוא מתעורר בעוונות בני אדם, שמחמת החטא יש לס"א כוח לעורר דין המנעולא. כי אין התעוררות לס"א לעלות למעלה לעורר הדין הקשה, שהוא

## מים קרים על נפש עייפה

על נפש עייפה, הוא עניין מיוחד, ושמועה טובה מארץ מרחק, הוא עניין מיוחד. וכלולים זה בזה, כי זה וזה הוא נחת רוח. והוא קו האמצעי הכולל שני העניינים.

**144.** מים קרים על נפש עייפה. זוהי התורה, שכל מי שזכה לעסוק בתורה ומרווה נפשו ממנה, כתוב, ושמועה טובה מארץ מרחק. הקב"ה מכריז עליו כמה טובות להטיב לו בעוה"ז ובעוה"ב. כמ"ש, ושמועה טובה. מאיזה מקום היא טובה? מארץ מרחק, ממקום שהקב"ה היה רחוק ממנו בתחילה, שהיה עימו בשנאה בתחילה. כמ"ש, וארץ מתקוממה לו. מהמקום הזה מקדימים לו שלום. וזהו שכתוב, מארץ מרחק. וכתוב, מרחוק ה' נראה לי, ואהבת עולם אהבתך, על כן משכתיך חסד.

**141.** שלושה ספרי חכמה הוציא שלמה לעולם, וכולם בחכמה עליונה כנגד חב"ד: שה"ש כנגד חכמה, קוהלת כנגד תבונה, משלי כנגד דעת. שהם ג' קווים. כל אלו המקראות הם בשני אופנים, שמדבר משני עניינים, ב' קווים, ימין ושמאל. וכשמסתכלים במקראות, כלולים שני העניינים זה בזה. משום זה שלמה שקול כנגד הדעת, קו האמצעי. מכאן שכל דבריו הם בג' קווים, וכן ספריו נחלקים לג' קווים, חב"ד.

**142.** מים קרים על נפש עייפה, ושמועה טובה מארץ מרחק. פסוק זה, אין תחילתו סופו ואין סופו תחילתו, שהם שני עניינים נפרדים, וכשמסתכלים בו, הם כלולים אחד באחד, בין מסופו לתחילתו ובין מתחילתו לסופו. מים קרים

## בעלי שירה, הימן ידותון ואסף

[מארי שירתא, הימן ידותון ואסף]

ומבחינת הגוף דז"א, הז"ת שלו, עיקרם רק חמש ספירות חג"ת נ"ה. כי בגוף יורדים חב"ד לבחינת חג"ת, ותו"מ לבחינת נו"ה. אבל יסוד ומלכות אינם בחינות חדשות, אלא שהם שניים כוללים בלבד, שיסוד כולל חג"ת נ"ה מבחינת החסדים, והמלכות כוללת חג"ת נ"ה מבחינת הגבורות. הרי שאין בהארת הגוף אלא חמש ספירות חג"ת נ"ה בלבד. וכל אחת מהן כלולה מעשר, והם חמישים.

לכן 1550 ריבוא בעלי שירה מזמרים להקב"ה כשמאיר היום. שהנמשכים מג"ר, הם אלף וחצי אלף, קו וחצי, שהם החכמה וחצי דעת מימין. והנמשכים מגוף הם חמישים, ששם חמש ספירות חג"ת נ"ה, שכל אחת כוללת עשר, והם חמישים. ולהיותם חסדים הם נבחרים במספר ריבוא (10,000). כי ריבוא, מורה על חסדים. וע"כ הם 1550 ריבוא.

ו-1548 כשמאירה הלבנה, בלילה. שמבחינת הג"ר הם קו וחצי, שהם אלף וחצי אלף, ומבחינת הגוף, הם חמש ספירות חג"ת נ"ה, שכל אחת כלולה מעשר, חוץ מספירת הוד שכלולה

**145.** מזמור לאסף, אֵל אלקים ה' דיבר ויקרא ארץ, ממזרח שמש עד מבואו. 1550 ריבוא בעלי שירה מזמרים להקב"ה כשמאיר היום. ו-1548 כשמאירה הלבנה, בלילה. ו-1590 אלף ריבוא אומרים שירה בשעת בין הערביים.

בבוקר עד חצי היום, מאיר צד הימין של ז"א, חסדים. ומחצי היום עד הערב, הנקרא בין הערביים, מאיר צד השמאל של ז"א, הארת החכמה שבקו שמאל דז"א. ובלילה עד חצות, מאיר אשמורת וחצי אשמורת, קו ימין וחצי קו השמאל. ונמצא שבכל ג' זמנים אלו אינם מאירים אלא קו וחצי קו. כי בבוקר, כשמאיר קו ימין דז"א, נמצא שמאירה החכמה וצד ימין דדעת דז"א. והם נבחרים ל-1500, כי ג"ר, חב"ד, נבחרים ל-3000. נמצא, החכמה אלף, וחצי הדעת הוא חצי אלף, 500.

ועד"ז בזמן בין הערביים, מחצות היום ואילך, כשמאיר צד שמאל דז"א, מאירה הבינה וצד שמאל דדעת, קו וחצי, שהם 1500. ובלילה, כשמאירים קו ימין וחצי דשמאל, הוא ג"כ 1500. וכל זה הוא מבחינת הג"ר דז"א, המכונים ראש.

המלכות, והולכים ומשוטטים בעולם. ואלו אומרים שירה עד שנחלק הלילה, אשמורת וחצי אשמורת. אחרי שנחלק הלילה, מזדמנים כל האחרים יחד, אותם של האשמורת וחצי, שלאחר חצות הלילה, ואומרים תהילות. וכשהרצון נמצא בבוקר, אז כתוב, ותהילות ה' יבשרו. ולא בלילה.

**149.** אחרי שמתעורר רוח צפון בחצות הלילה, שהוא הארת החכמה שבצד שמאל, אז מבשרים תהילות, עד שמתעורר הבוקר, אור החסדים. ואז שמחה וברכות נמצאות בעולם. והן אינן נקראות תהילות.

**150.** באותה שעה שמתעורר הבוקר, ומתעוררות התשבחות של כל אלו 1550 ריבוא, מתמנה עליהם ממונה אחד, ששמו הימן, שהוא כנגד הימן שלמטה, המובא בתהילים. ותחת ידו שרים ממונים עליהם לתקן השירה. הימן, הוא אותיות ימין, כי הוא נמשך מימין.

**151.** בשעה שמתעורר הזמן של בין הערביים, ומזמרים כל אלו 1590 אלף ריבוא בעלי היללה, מתמנה עליהם ממונה אחד, ושמו וְדוֹתוֹן, כנגד וְדוֹתוֹן שלמטה, המובא בתהילים. ותחת ידו שרים ממונים עליהם לתקן הַזְמַר ההוא, כמ"ש, חורב בָּצַל עב, זְמִיר עֲרִיצִים יַעֲנֶה. שפירושו, כריתת הרשעים. אף הזמירות שלהם מכלות את הרשעים. וְדוֹתוֹן, הוא אותיות, יד וידון, שזה מורה שהוא מיד שמאל, ודינים נמשכים ממנו.

**152.** בשעה שבא הלילה, מתעוררים המלאכים שמחוץ לפרוכת, שנמשכים מאחוריים דמלכות, ומחיצוניות שלה, אז שוקט הכול, ופתיחת פתח לא נמצא. והדינים שלמטה, דמלכות, שהיא למטה מכל הספירות, מתעוררים כולם, עד שנחלק הלילה. אחר שנחלק הלילה, ומתאספים כל המלאכים, הנמשכים מקו אמצעי, מתמנה עליהם ממונה אחד, ומאסף לכל המחנות. כמ"ש, מאסף לכל המחנות לצבאותם. ושמו אסף, כנגד אסף שלמטה, המובא בתהילים. המלכות נקראת אסף, מפני שהארות כל הספירות מתאספות בה, שהיא מקבלת מכולם. והיות שהשר ההוא נמשך ממלכות, ע"כ נקרא שמו אסף.

**153.** עד שבא הבוקר. כיוון שבא הבוקר, קם הנער מט"ט, היונק משדי אימו, המלכות, לטהר המלאכים שבלילה, ונכנס לשמש. כשמתעורר הבוקר, אז היא שעת רצון, שהמלכה מספרת עם המלך, ז"א. והמלך מושיט מעצמו חוט אחד של ברכות, חסדים, ופורש על המלכה ועל המתחברים עימה, שהם אותם שעוסקים בתורה בלילה, בעת שנחלק.

**154.** אשרי חלקו, מי שבא עם המלכה, בשעה שבאה לקבל פני המלך, ז"א, לספר עימו, ונמצא

משמונה, כי מרוב הדינים שבלילה, ושבספירת הוד, אין מאירים יסוד ומלכות שבה. וע"כ אין שם אלא 48, מהחיסרון של יסוד ומלכות דהוד, החסרים בלילה.

אמנם בין הערביים, כשמאיר צד השמאל דז"א, הארת החכמה שבשמאל, אז נמצאות ג"ר גם בגוף דז"א, ויש בו אז ט"ס חב"ד חג"ת נה"י, אפילו בגוף. אלא שהם דינים, שאינם מאירים מטעם חיסרון של חסדים. ו-1590 אלף ריבוא אומרים שירה בשעת בין הערביים, כי הקו וחצי של צד שמאל דג"ר, שהם בינה וחציו השמאלי דדעת, הם אלף וחצי אלף, וט"ס דגוף, שכל אחת כלולה מעשר, הם תשעים. שביחד הם 1590. ובהיותם בהארת החכמה, מכונים אלף ריבוא, כי החכמה מכונה אלף. ומבחינת לילה, אינו מחשיב כאן אלא קו וחצי, המאירים עד חצות הלילה. והקו וחצי המאירים מחצות הלילה והלאה, מבאר הזוהר בהמשך.

**146.** כשמאיר היום, כל אלו בעלי יבבה, אותם הנמשכים מקו שמאל, שמרוב הדינים שבו הם מייבבים תמיד, משבחים בדברי תשבחות כנגד הבוקר הזה, שהוא אור החסדים. כי כשמתעורר הבוקר הזה, כולם מתבשמים והדין נשקט, ואומרים תשבחות. כמ"ש, בָּרוּן יחד כוכבי בוקר, ויריעו כל בני אלקים. ובעת ההיא נמצאות שמחה וברכות בעולם, שהקב"ה מעורר את אברהם, החסד, להחיות אותו ולהשתעשע עימו, ומשליט אותו בעולם, שזה ממשלת היום. והבוקר הזה הוא של אברהם, חסד, כמ"ש, וישכם אברהם בבוקר.

**147.** בזמן בין הערביים, כל אלו 1590 אלף ריבוא הנמשכים אז, הם נקראים בעלי יללה, מחמת שנמשכים מקו וחצי של צד שמאל, שמשם נמשכים דינים. וע"כ הם מייללים, כי אינם יכולים לסבול הדינים האלו. ומזמרים באותה שעה. ומריבה שורה בעולם.

והשעה ההיא, היא ההתעוררות שעורר הקב"ה את יצחק, קו השמאל דז"א. והוא קם ודן את הרשעים, העוברים על דברי תורה. ושבעה נהרות אש, כנגד חג"ת נה"י"מ, נמשכים ויוצאים ושורים על ראשיהם של הרשעים. ושלחבת גחלי אש מתעוררת מלמעלה למטה. ואז, אברהם, החסד, שב למקומו, שהחסד חוזר לשורשו ונעלם מהתחתונים. והיום נפנה ורשעי גיהנום צועקים ואומרים, אוי לנו כי פָּנָה היום, כי יִנְטוּ צִלְי ערב. ובאותה שעה צריך אדם להיזהר בתפילת המנחה.

**148.** בזמן שהגיע הלילה, אלו ה-1548, הנמשכים אז, נקראים מחוץ לפרוכת, ואומרים שירה. אז מתעוררים הדינים שלמטה, של

ז"א, הם נמצאים עם המלך, והמלך פורש כנפיו על כולם. כמ"ש, יומם יצווה ה' חסדו, ובלילה שירו עימי.

**156.** בשעה שבה הבוקר, האבות, חגי"ת דז"א, מזדמנים עם המלכה, ומקדימים לספר עימה ולהתחבר עימה. ובהם הקב"ה, ז"א, מדבר עימה. והוא קורא לה, לפרוש עליה כנפיו. כמ"ש, מזמור לאסף, אֵל אלקים ה' דיבר ויקרא ארץ, ממזרח שמש עד מבואו. אֵל, אור החכמה, נקרא חסד, והוא קו ימין. חסד העולה להיות חכמה. אלקים, גבורה, קו שמאל. הוי"ה, שלמות הכול, רחמים, קו האמצעי, המשלים לימין ולשמאל. וע"כ, קו האמצעי, דיבר ויקרא ארץ, שהיא מלכות. שמשלים המלכות.

עימה בשעה שהמלך מושיט ימינו, אור החסדים, לקבל את המלכה. כמ"ש, אֶשָׂא כנפי שחר, אֶשְׁפָּנָה באחרית ים. אחרית ים, מלכות בבוקר שמקבלת פני ז"א. כי כשנחלק הלילה היא התחלה שלה, שאז מתחילה להאיר. והוא דין, כל עוד שהוא לילה, מטעם חיסרון של חסדים, להלביש החכמה שלה. ועתה, שהגיע הבוקר, היא אחרית שלה. כי דינה מסתלקים ונכנסת תחת כנפי המלך, ז"א. שמתלבשת בחסדים שלו, היא וכל הצדיקים המתחברים עימה. כמ"ש, אשכנה באחרית ים.

**155.** כל אלו שעוסקים בתורה בשעה שנחלק הלילה, הם מתחברים עם השכינה. וכשבא הבוקר, והמלכה, השכינה, מתחברת עם המלך,

## הוי"ה בניקוד אלקים

נוקבא וגבורה, ודין יוצא ממנה. וע"כ היא נקראת רחמים בפני עצמה, מבחינת עצמותה. אבל מצידה מתעוררים דינים. וע"כ השם של הבינה כתוב ברחמים, באותיות הוי"ה, המורה על רחמים. ומנוקד בדין, שארבע אותיות הוי"ה שלה מנוקדות כמו הניקוד שבשם אלקים. ונמצאות אותיות השם, שהן ברחמים, ודינים נמשכים מצידה, המרומז בנקודות השם, כעין זה יְהוֹיָה, זוהי מדרגה אחת.

חוי"ב מכונים בכל מקום או"א. כי המלכות, שממנה נבראו העולמות, מבחינתה עצמה אינה ראויה לקבל אור העליון, כי צ"א והמסך רוכב עליה, שלא תקבל אור העליון. וכדי לקיים העולמות, שיוכלו לקבל אור העליון, העלתה הבינה אליה את המלכות, שע"י זה קיבלה הבינה לתוכה את הדינים של המלכות, והסתלקו ממנה הג"ר, שמחמת זה קיבלה המלכות שבבינה בחינת הכלים והקטנות של הבינה.

ואח"כ, כשירדה המלכות מהבינה, וחזרו לבינה הג"ר, קיבלה המלכות המוחין דג"ר של הבינה. ומהמלכות מקבלים כל העולמות. ונמצא, שהבינה קיבלה אליה את המלכות ודיניה. ומיעטה את עצמה, כדי שתוכל המלכות לקבל מוחין וקיום. עליית המלכות לקבלת המוחין מבינה, נבחנת כמו עיבור ולידה. וע"כ נעשה בינה אל המלכות כמו אם, והמלכות היא בתה. ומתוך שחוי"ב הם בזיווג, ואין בינה בלי חכמה, נבחן ג"כ החכמה לאב אל המלכות.

והנהר ההוא נקרא אם אל הגן, שהבינה, הנקראת נהר, נעשתה אם אל המלכות. ומטעם עליית המלכות לבינה, יצאו בבינה ג' קווים, ג' נקודות, חולם שורוק חיריק, שהן ג' זריעות, ג' בחינות דינים. חולם קו ימין, ושורוק קו שמאל, וחיריק קו האמצעי. ומשום זה כל המעיינות,

**157.** השם אלקים בכל מקום הוא דין. השם הוי"ה, יש מקום שנקרא בו אלקים. כמו אדניי הוי"ה. כלומר, שהשם הוי"ה מנוקד בניקוד אלקים. למה נקרא אלקים, והרי האותיות הוי"ה הן רחמים בכל מקום?

**158.** כתוב, וידעת היום והשבות אל לבבך כי הוי"ה הוא האלקים. וכתוב, ויֵרָא כל העם ויפלו על פניהם, ויאמרו הוי"ה הוא האלקים. שבמקום שיש דין, יש רחמים. ולפעמים במקום שיש רחמים, יש דין. וע"כ כתוב, הוי"ה הוא האלקים. כי הוי"ה בכל מקום הוא רחמים, ובשעה שהרשעים הופכים הרחמים לדין, אז כתוב הוי"ה, וקוראים אותו אלקים.

**159.** ג' מדרגות הן, וכל מדרגה ומדרגה היא בפני עצמה, אע"פ שהכול אחד, ומתקשרות כאחד, ואינן נפרדות זו מזו. כל הנטיעות, הספירות, וכל הנרות, ספירות המלכות, המכונה מאורי אש, כולם מאירים ולוהטים ומושקים ומתברכים מאותו הנהר, בינה, הנמשך ויוצא, שהכול כלול בו, כי כל המוחין באים ממנו, וְכָל הכול בו.

**160.** והנהר ההוא נקרא אֵם אֵל הגן, אל מלכות, כי בינה נקראת אֵם, כמ"ש, כי אֵם לבינה תקרא. שהנהר הוא למעלה מהגן. ונקראת אֵם, משום שעדן, חכמה, מתחבר עימה, ואינו נפרד ממנה. ומשום זה כל המעיינות של המוחין יוצאים ונמשכים ממנה, ומשקים לכל צד, לימין ולשמאל, ופותחים בה פתחים. וע"כ הרחמים נמצאים ממנה, קו האמצעי, והרחמים נפתחים בה. כי ראשית פתיחת קו האמצעי, להכריע ולייחד ימין ושמאל, שהוא שלמות כולם, מתחילה בבינה.

**161.** ומשום שקוראים לבינה, אֵם, היא



גבורה, קו שמאל דז"א, ונקרא אלקים. ולא בנקודות בלבד, כמו בינה, אלא באותיות הללו ממש. ותחילתו חסד דז"א, שמשם נמשך גבורה. ובו הוא נכלל. כי קו שמאל דז"א נכלל בקו ימין דז"א, שהוא חסד. ומשום שמתאחד בחסד, ע"כ כתוב, הוי"ה הוא האלקים, כי הוי"ה, חסד, הוא האלקים, גבורה. וכאן, לא רק בנקודות של אלקים, כמו בינה, אלא כלול באותיות של אלקים. והם אחד, להיותם כלולים זה בזה.

**163.** מדרגה שלישית היא צדק, מלכות, הספירה האחרונה, ב"ד של המלך, של ז"א. השם אדנ"י כתוב כך ונקרא כך. אבל השם של ז"א כתוב הוי"ה ונקרא אדנ"י. כנ"י, המלכות, נקראת בשם אדנ"י. והשם הזה נשלם במלכות. ואלו הן ג' מדרגות, הנקראות בשמות של דין. מדרגת הבינה, נקראת הוי"ה בניקוד אלקים. מדרגת הגבורה, נקראת גם באותיות של אלקים. מדרגת המלכות נקראת אדנ"י. שהם ג' שמות דין, מטעם כי המדובר בקו שמאל, דין, ששורשו בינה, וע"כ מרומז רק בנקודות דאלקים. וממנה נמשך לקו שמאל דז"א, ושם הוא במציאות ממש, אלא שכלול בימין. וע"כ הוא אלקים גם באותיות. וממנו נמשך למלכות, שנבנית כולה מקו שמאל. וע"כ נקראת אדנ"י, אותיות דין במפורש. וכולן מתקשרות אחת באחת בלא פירוד.

שורשי המוחין, יוצאים ונמשכים ממנה, ומשקים לכל צד, לקו ימין ולקו שמאל, וע"כ הרחמים נמצאים ממנה, שהוא קו האמצעי. הרי שנעשה ג' בחינות דינים בבינה מג' קווים, שכל זה עלה לה מטעם שהעלתה לתוכה את המלכות, כי מצידה עצמה היא ח"ח, בלי שום דין.

ומשום שקוראים לבינה, אם, שהעלתה לתוכה את המלכות, היא נוקבא וגבורה, ודין יוצא ממנה, שמחמת שהמלכות היא נוקבא, נעשתה גם הבינה נוקבא. וכן מחמת שהמלכות היא גבורה, נעשתה גם הבינה לבחינת גבורה, ודינים יוצאים ממנה. שנעשו בה ג' זריעות של חולם שורוק חיריק, שמהם יוצאים דינים.

וע"כ היא נקראת רחמים בפני עצמה, מבחינת עצמותה, שלפי עצמה היא כולה רחמים בלי שום דין, כי היא ח"ח. אבל מצידה מתעוררים דינים, מטעם שקיבלה לתוכה את המלכות. וע"כ השם של הבינה כתוב ברחמים, באותיות הוי"ה, שמורה על עצמותה, שהיא רחמים, ומנוקד בדין, שמורה על הדינים שבה, מטעם החיבור עם המלכות. ע"כ הניקוד שלה כמו השם שבמלכות, שהוא אלקים, חטף סגול תחת ה"י, וחולם על ה"ה, וחיריק תחת ה"ו.

**162.** מדרגה שנייה. מצד המדרגה הראשונה, בינה, יוצאת ומתעוררת מדרגה אחרת, שנקראת

## אהי"ה אשר אהי"ה

לבינה, שבזה נבחנו ז"ן כמו שהתעברו בבינה. ישו"ת, שבהם יוצאת ה"י מאויר, ומתגלה אור החכמה, הם בבחינת ההתחלה לגילוי המוחין. בינה ותו"מ שלהם המשיכו את ז"ן לבינה, שזה נבחן שהבינה התעברה עם ז"ן, להמשיך הכול, ז"ן. אז היא נקראת, אשר אהי"ה, שפירושו, אני עתיד להמשיך ולהוליד הכול, שנעשתה בזה מוכנה להוליד כל המוחין דז"ן. עתה אני הוא כלל הכול, כי נעשתה בזה מוכשרת להוציא כל המדרגות של ז"ן ושל בי"ע. להוציא כל הפרטים ולגלות שם העליון, השם הוי"ה, שהוא השם של ז"א בגדלות.

**167.** אח"כ רצה משה לדעת פרטיות הדבר, עצם תיקון המוחין בישו"ת בג' קווים, שמשם יצאו ונאצלו המוחין דז"א. עד שהקב"ה פירש לו ואמר, כה תאמר לבני ישראל, אהי"ה שְׁלַחְנִי אליכם. השם אהי"ה הוא פרטיותה של ישו"ת. וע"כ לא כתוב כאן, אשר אהי"ה. אשר, פירושו, שהיכל, שהוא בינה, בקשר בעדן, שהוא חכמה, אשר, לשון אושר. אהי"ה, פירושו, שמוכנה להוליד.

ע"י עליית המלכות במקום בינה דראש א"א, יצאה הבינה מראש דא"א לגוף, כמ"ש, ונהר,

**164.** הרי כתוב, ויאמר אלקים אל משה, אהי"ה אשר אהי"ה. ומה פירושו?

**165.** השם אהי"ה זה הכלל, או"א עילאין, ג"ר דבינה, שהם תמיד כמ"ש, כי חפץ חסד הוא, ואינם מקבלים חכמה לעולם. כי ה"י הסותמת באויר שלהם, ואינה יוצאת מהם, וכלולים בראש א"א. כי להיותם בג"ר דבינה, בח"ח, נחשבים כמו שלא יצאו מראש א"א. אז הם נקראים אהי"ה, שהוא כלל הכול, והוא סתום ואינו מתגלה.

**166.** אחרי שיוצאת ממנו ההתחלה לגילוי המוחין, ואותו הנהר, ישו"ת, התעבר עם ז"ן, להמשיך הכול, אז הוא נקרא, אשר אהי"ה. אהי"ה, אני עתיד להמשיך ולהוליד הכול, עתה אני הוא כלל הכול, כלל של כל פרט, של כל מדרגה. אשר אהי"ה, שאמא, בינה, התעברה ומוכנה להוציא כל הפרטים ולגלות שם העליון, הוי"ה.

אחרי או"א עילאין, נאצלים ויוצאים ישו"ת, ז"ת דבינה, ובהם ה"י יוצאת מאויר, ובינה ותו"מ שלהם, שנפלו לזו"ן, חוזרים למדרגתם, לבינה, וגם לוקחים עימם את זו"ן ומעלים אותם

עילאין. כמ"ש, ואהי"ה אצלו אָמוֹן. וכתוב, לא ידע אנוש עֲרֵכָה, ולא תימצא בארץ החיים. הרי שהחכמה, או"א עילאין, הם סתומים. וכתוב עליהם, לא ידע אנוש ערכה. כי החכמה נעלמת בהם ואינה ידועה כלל.

ואח"כ האצילו או"א עילאין את הנהר, אמא עילאה, והתעברה ועתידה להוליד. וכתוב, אשר אהי"ה, שפירושו, אני מוכן להוליד ולתקן הכול. אח"כ התחילה להוליד. ואז לא כתוב, אשר, משום שבשעת הלידה נפרד הזיווג העליון, אלא כתוב, אהי"ה, שעתה יוציא ויוליד ויתקן הכול.

**169.** אחרי שיצא הכול, ונתקן כל אחד במקומו, כלומר, אחרי שנולד ז"א ובא למטה במקומו, עזב כל השמות, ואמר, הוי"ה. זהו פרט, פרטיות מדרגת ז"א, שלא בחיבור עם אמא. וזהו המוחין דז"א הנקראים קיום. ובשעה ההיא ידע משה סוד השם הקדוש הסתום והגלוי, והתדבק מה שלא התדבקו שאר בני העולם כמוהו.

שהוא בינה, יוצא מעדן, חכמה, ראש דא"א. העיבור של זו"ן בבינה הוא בזמן שהמלכות חוזרת ויורדת מבינה למקומה, ובינה ותו"מ שלה חוזרים אליה, אשר אז גם הראש דא"א מחזיר אליו הבינה ותו"מ שיצאו ממנו, והבינה, ישסו"ת, חוזרת לעדן. וע"כ נקראת אז אשר, מלשון אושר והצלחה, מחמת שחזרה לראש א"א, שהוא עדן.

אשר, פירושו, שהיכל, שהוא בינה, בקשר בעדן, שהוא חכמה. שהיכל, ישסו"ת, חזר ונקשר בעדן, בראש דא"א. שהבינה נמצאת אז בזיווג עליון עם או"א עילאין. וע"כ נקראת אשר, שזהו כל הצלחתה. אמנם אח"כ, לעת לידה, חוזרים ויוצאים ישסו"ת מראש דא"א, ונפרדים מהזיווג עם או"א עילאין, ואז נקראת הבינה אהי"ה סתם, בלי אשר, משום שנפרדה מעדן.

**168.** איך ירד ממדרגה למדרגה, להודיע הסוד של השם הקדוש למשה. בתחילה, אהי"ה, הכלל של הכול, וסתום שלא נגלה כלל, שהם או"א

## סדר כתיבת השם הוי"ה

**172.** נהר משמע אחד, וכאן יש שלושה, בינה המעוברת עם ז"א ומלכות. ה"י הוציאה שלושה, ובשלושה נכלל הכול. ה"י הוציאה לפנינה נהר, בינה, ושני בנים, שאמא מניקה אותם ומתעברת מהם, שהוציאה אותם אח"כ. אות ה' היא כצורת ד' שבתוכה ו', שוי היא הַגֶּל הקטועה שבתוך ה'. ד' ו' הם הבנים שמתחת לאו"א, שאמא מעוברת בהם.

**173.** אחרי שהבינה הולידה, הוציאה בן זכר, ז"א, ונתנה אותו לפנינה, וצריכים לכתוב ו', הרומזת על הבן, ז"א, אחרי שכבר נולד ויצא לחוץ, למקומו. וזה, הבן, יורש נחלת או"א, שמקבל המוחין של י"ה, שהם או"א, אע"פ שאינם שייכים לו מבחינת אצילותו, אלא כיוון, ששלושה יוצאים מאחד, אחד זוכה בשלושתם, שזה נבחן כמו שבאים לו בירושה.

ז"א יורש שני חלקים, אחד לעצמו, ואחד בשביל המלכות, וממנו ניזונה הבת. וע"כ צריכים לכתוב אח"כ ו"ה ביחד, בזו אחר זו. כמו שה"ר מחוברת עם י', שהם י"ה, ואין צריך להפריד ביניהם, אף כאן ו"ה ביחד ולא צריכים להפריד ביניהם.

**170.** מי שאינו יודע לכתוב את השם הקדוש כראוי ולקשור קשר האמונה, הקשר של אחד באחד, של ז"א ומלכות, כמ"ש, הוי"ה אחד ושמו אחד, כדי לייחד את השם הקדוש, עליו כתוב, כי דָּבַר ה' בְּזֶה ואת מצוותו הַפֶּר, הַיְפָרֵת תִּפְרָת הנפש ההיא עוונה בה. ואפילו אם גורע מדרגה אחת, או ייחוד אחד, מאות אחת מהן.

**171.** יי שבתחילת השם הוי"ה, היא כלל הכול, סתומה מכל הצדדים, שבילים לא נפתחים בה, היא כלל זכר ונקבה, שהם או"א עילאין. יי הוא אבא, ומילוי היוד, ו' ד', הן אמא. והם סתומים ובלתי נפתחים. הקוץ שעל ה"י למעלה רומז על אֵין, כתר הנקרא אין, מטעם שבו אפיסת ההשגה.

ואח"כ הוציאה ממנה ה"י, שהיא עדן, את אותו הנהר הנמשך ויוצא, שהוא בינה, ושתתעבר ממנו בן ובבת, שהם ו' ד', ובינה היא אות ה', שצורתה רומזת על ז"א ומלכות המעוברים בתוכה, שהם צורת ד' ו'. באות ה' הזו כתוב, ונהר יוצא מעדן, יוצא תמיד, ולא יצא, לשון עבר, משום זה אין ה' צריכה להיפרד מ"י. ה' עם יי כשני רעים, שאינם נפרדים זה מזה לעולם.

## כמו שנעשה למטה כן נעשה למעלה

[כמה דאֲתַעֲבַד לַתְּתָא אֲתַעֲבִיד לַעִילָא]

**174.** אֵל אֲלֵקִים הוִי"ה דִּיבֵר וִיקְרָא אֶרְץ. אל אלקים הוי"ה, הם חגי"ת, שלמות הכול. דיבר

נעשית לפניו למעלה, עד שישראל עושים למטה. כל זמן שישראל נמצאים למטה בעבודת אדונם, כן הוא למעלה. ובזמן שישראל מבטלים העבודה למטה, מתבטלת ג"כ למעלה, ועבודה אינה נמצאת לא למעלה ולא למטה. ומשום שישראל ביטלו עבודת הקב"ה כשהיו שורים בארץ, היה כן למעלה. ומכ"ש אח"כ בגלות.

**179.** אמר הקב"ה: ישראל, אם הייתם יודעים, כמה גדודים וצבאות מתעכבים בעבודתם למעלה בגללכם, הייתם יודעים, שאין אתם ראויים להיות בעולם אפילו שעה אחת. ועכ"ז כתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם, להפר בריתי איתם.

**180.** כתוב, וכיפר על הקודש מטומאות בני ישראל. הרשעים עושים פגם למעלה, ומעוררים דינים, וגורמים שייטמא המקדש, והנחש החזק מתחיל להתגלות. ואז דינים מתעוררים בעולם. וביום הזה, צריך הכוהן לטהר הכול, ולעטר הספירה הקדושה שלו, חסד דז"א, ראש המלך, כי חסד הוא ספירה ראשונה שלו. כדי שיבוא המלך לשרות במלכה, במלכות. וכשראש המלך נוסע, נוסעים כולם, כל ספירותיו, ובא להזדווג עם המלכה, ולעורר שמחה וברכות בעולם.

**181.** נמצא שכל השלמות שלמעלה ושלמטה תלויה בכוהן. שאם הספירה שלו מתעוררת, הכול מתעורר, והכול נמצא בשלמות. וע"כ כתוב בתחילה, וכיפר על הקודש, להרבות שלום בעולם ולהרבות שמחה בעולם. וכשנמצאת שמחת הזיווג במלך ובמלכה, כל המשמשים וכל בני ההיכל, כולם נמצאים בשמחה, וכל החטאים שעשו לפני המלך, מתכפרים להם. כמ"ש, מכל חטאותיכם לפני ה' תטהרו. ומשום זה כתוב אח"כ, וכל אדם לא יהיה באוהל מועד, בבואו לכפר בקודש, עד צאתו, שהוא בשעה שנכנס לזווג אותם. ובשעה שמזדווגים המלך והמלכה, בשעה ההיא כתוב, וכיפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל.

ויקרא ארץ. דיבר, השפעה. ארץ, המלכות. כדי להימצא בכנ"י בשלמות בשמחה, מיסוד דמלכות, הנקרא ציון.

**175.** כשרצה הקב"ה לברוא את העולם התחתון, כולו כעין של מעלה עשה אותו. עשה את ירושלים אמצע של כל הארץ. ומקום אחד עליה, שנקרא ציון, יסוד, וממקום זה מתברכת. ומהמקום הזה של ציון, התחיל העולם להיבנות, וממנו נבנה. כמ"ש, אל אלקים הוי"ה דיבר ויקרא ארץ, ממזרח שמש עד מבואו, מציון מְכַלל יופי אלקים הופיע.

מציון, שהיא שלמות היופי של העולם, אלקים הופיע. לא התברכה ירושלים, המלכות, אלא מציון, יסוד. וציון התברכה מלמעלה, מז"א. והכול אחד באחד מתקשר, שז"א ומלכות, אחד באחד, מתייחדים ע"י ציון.

**176.** ויצא אל המזבח אשר לפני ה' וכיפר עליו. אל המזבח סתם, שמרמז על המזבח של מעלה, יסוד דמלכות. וכמו שנעשה למטה כן נעשה למעלה, והכול נקשר אחד באחד ע"י המזבח, יסוד המלכות. וכמו שביום הזה מכפר הכוהן למטה, בביהמ"ק, כן הוא למעלה. וכשהכוהן שלמטה מסדר עבודתו, כן הכוהן שלמעלה, חסד דז"א, משפיע אל המלכות. ולא נמצאת העבודה שלמעלה, ההשפעה של החסד אל המלכות, עד שנמצאת למטה עבודתו של הכוהן. כי מלמטה מתחילה לעלות הקדושה של המלך העליון. ונמצאים כל העולמות אחד לפני הקב"ה.

**177.** אם היו יודעים ישראל למה פקד הקב"ה עליהם, לייסר אותם יותר מכל שאר העמים, היו יודעים שהקב"ה ויתר על שלו, ולא נפרע מהם אפילו אחד ממאה. כמה מרכבות וכמה צבאות יש לו להקב"ה, כמה שליטים ממונים נמצאים בעבודתו. כשהזמין את ישראל בעוה"ז, הכתיר אותם בכתרים קדושים, כעין של מעלה, והשכין אותם בארץ הקודש, המכוונת כנגד המלכות, כדי שיימצאו בעבודתו. וקשר כל העליונים בישראל.

**178.** ושמחה אינה נכנסת לפניו, ועבודה לא

## וזכרתי את בריתי יעקוב

ומשום זה נקראו, אנשי הכנסת הגדולה. הכנסת הגדולה ודאי, שהמלכות שנקראת כנסת, חזרה מקטנותה בגלות, והייתה לגדולה.

**183.** בכל זמן שישראל בגלות, אם הם זכאים, הקב"ה מקדים לרחם עליהם ולהוציא אותם מהגלות. ואם אינם זכאים, מעכב אותם בגלות, עד הזמן שנגזר. וכשהגיע הזמן, והם אינם ראויים להיגאל, הקב"ה משגיח לכבוד שמו,

**182.** וזכרתי את בריתי יעקוב, ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור, והארץ אזכור. בשעה שישראל בגלות, הקב"ה עימם, כביכול, בגלות. כי השכינה אינה סרה מהם לעולם. בזמן שישראל נמצאו בגלות בבל, שרתה ביניהם השכינה, וחזרה עימם מהגלות. ובזכות אלו הצדיקים שנשארו בארץ, שרתה בארץ, ולא סרה מהם לעולם. וחזרה אז המלכה אל המלך, וחזר הכול להיות בסעודת השמחה של המלך.

הנקראים אברהם ויצחק. והוא האילן הקדוש, ז"א, הכולל כל הו"ק. ע"כ ו' שבשם הקדוש הו"י"ה, נאחזת בו. ואנו קוראים כך יעקוב עם ו'.

וא"י במילוי אותיותיו בגי' י"ג (13), י"ג מידות הרחמים, שיעקב, ז"א, יורש י"ג מעיינות של המעיין הסתום הקדוש, א"א. שמדיקנא שלו נמשכים י"ג תיקונים לז"א, שנקרא יעקב. וע"כ כתוב יעקוב עם ו'.

ואינו שוכח אותם בגלות. כמ"ש, וזכרתי את בריתי יעקוב, ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור, שהם אבות הכול, חגי"ת, השם הקדוש, הו"י"ה. כי משגיח לכבוד שמו.

**184.** מהו הטעם שיעקב כתוב כאן הראשון? שכתוב, וזכרתי את בריתי יעקוב, ואח"כ יצחק, ואח"כ אברהם. משום שיעקוב, ת"ת, הוא כלל האבות, כי ת"ת כולל בתוכו את החסד והגבורה,

## א' סתומה בתוך וא"ו

[ואו א' סתים בגווה]

אחרת, כי אות המילוי היא ג"כ ס', אלא שהיא מ' פתוחה וס' סתומה. מ' פתוחה מורה, שהמלכות פתוחה לקבל מהזכר השפע. ס' סתומה מורה על יובל, בינה, שדרכיה סתומים, וע"כ גם הס' סתומה מכל צדדיה. ואע"פ שהבינה מתפשטת לפעמים, מ"מ נחשבת סתומה. כמ"ש, גן נעול אחותי כלה, גל נעול מעיין חתום. שגם הס' הסתומה רומזת על מלכות, בהיותה נקראת, מעיין חתום.

**188.** בשעה שהמלך הקדוש זוכר את ישראל למען שמו, ומחזיר את המלכה למקומה, אז כתוב, וכל אדם לא יהיה באוהל מועד בבואו לכפר בקודש. כך גם הכוהן, בשעה שנכנס לייחד השם הקדוש, ולכפר בקודש, לזווג המלך והמלכה, אז כתוב, וכל אדם לא יהיה באוהל מועד בבואו לכפר בקודש.

**189.** הכוהן מעורר שלום בעולם למעלה ולמטה. נכנס במדרגה של המלכות, רוחץ גופו, יצא ממדרגה זו למדרגה אחרת, של ז"א, רוחץ גופו. ומאחז השלום בזה ובוזה, בז"א ובמלכות, מקדש ידיו, ומתברכים יחד. ובכל דבר צריך להראות מעשה למטה, כדי לעורר כנגדו למעלה, וצריך להראות הלבושים שמתלבש, שיהיו כעין המעשה, שיכוון עד שמסדר הכול כמו שצריך, ויתברכו עליונים ותחתונים.

**185.** ו' כלולה מאותיות ו' א' ו'. ו', ז"א, הוא היושב על הכיסא, על המלכות, כמ"ש, ועל דמות הכיסא דמות כמרא' אדם עליו מלמעלה, שהוא ז"א. א' סתומה בתוך וא"ו, ואינה מתגלה, כי א' היא א"א, המלוּבש מטבורו ולמטה בז"א, ואינו מתגלה לחוץ מז"א. וכמ"ש, ויאמר בי נשבעתי נאום ה'. כי ז"א נשבע בא"א, המלוּבש בתוכו.

ומשום זה א' כתובה ולא נקראת. כשאנו קוראים ואו, א' נחה ואינה נשמעת במבטא, משום שרומזת על א"א, הסתום ובלתי מושג. ו' האחרונה, היא כלל הראשונה, היא יסוד, סיום הגוף שהוא ת"ת, וכלל הגוף. וע"כ כלולות האותיות זו בזו, וא"ו, שהוא ראש וסוף, ת"ת ויסוד, שהם אחד. וא' היא א"א, המלוּבש בת"ת.

**186.** אלו שתי אותיות, באותו האופן שבאות ואו, ג"כ באות נון. הני הכפופה זוהי המלכה. ונסמכת לה ו', שהוא יסוד, כדי שהמלכות תתברך ממנו. ה' הפשוטה, היא התפשטות ת"ת. וע"כ כלולות האותיות ומתאחדות זו בזו. כי ת"ת, שהוא ו' פשוטה, משפיע ליסוד, שהוא ו'. והיסוד משפיע למלכות, שהיא נ' כפופה. ה' מחזירה פניה מהנ' הכפופה, ונותנת פניה ל' הפשוטה, שהוא המלך, ת"ת, משום כבוד המלך. ע"כ היסוד מחזיר פניו כנגד המלך. כלומר, שהיסוד ות"ת הם תמיד כאחד.

**187.** האות מס אינה כוללת בתוכה אות

## י' פותחת בחקיקותיה

[י"ד בגליפוי]

שהיא מלכות, עולה ל"י שהיא חכמה. שהמלכות מעלה או"י עד החכמה, ונכללת החכמה בע"ס, שזהו שהי' פותחת בחקיקותיה.

ואח"כ י', חכמה, הולכת לו', ז"א, שמתפשטת לז"א, ונעשית ראש ו'. אמנם תחילה מתקבצים האורות של החכמה באות ה', בינה, ומכוונת את הדעת, שהדעת מכוונת באמצע, בין חכמה לבינה,

**190.** י' פותחת בחקיקותיה, ומתפשטות האותיות בצדדים. כל אות מהשם הו"י"ה מתפשטת בגי' קווים. ומתקשרות ב"י, שכל קו מהן נקשר ב"י, שהיא חכמה וקו ימין.

י' הולכת ל"י. החכמה, י' ראשונה של השם יְהוָה, הולכת ומתפשטת עד ה' האחרונה, המלכות. כי מתפשטת באו"י עד המלכות. י'

**192.** אחר שהתפשטו ג' קווי חב"ד בבינה, באות ה', היא מעטרת ו' ב-70,500 כתרים. שבע ספירות דחכמה חג"ת נה"י הם 70,000, קו ימין. חג"ת נ"ה דבינה הם 500, קו שמאל. ומתעטרים בעטרה אחת, הדעת, המאחדת וכוללת אותם. כמ"ש, בעטרה שעיטרה לו אימו. כי בינה אימו של ו', ז"א. ונמצא, הראש של ו' חקוק בשני ראשים, חו"ב, וע"כ נכתבים שני קוצים בראש ו', קוץ אחד למעלה, רומז על חכמה, קוץ אחד למטה, רומז על בינה. אז י', חכמה, יורד אל ו'. שהו' נקשרה ב"י, כמו ה'.

החקיקה של כל החקיקות, קו האמצעי, בין שני הראשים, הוא שבעים פנים המעטרים מלמעלה למטה, דעת המתפשטת מלמעלה למטה, חג"ת נה"י, שכל אחת כלולה מעשר, והם שבעים. בו מעופפים גביעים ופרחים. שהדעת נחלקת לשני חלקים. אורות הימין שבו נקראים גביעים. ואורות השמאל שלו נקראים פרחים. הפרחים עולים, להיותם בהארת חכמה, שאינה מאירה אלא מלמטה למעלה. ואורות הימין, שמשיעים מלמעלה למטה, יורדים. ונחקקים זה בזה, שאורות הימין נכללים באורות השמאל.

**193.** י' נקשרה בה', ה' בו', ו' בה'. זה אחוז בזה. ו', ז"א, אחוז בה', המלכות. כמ"ש, ותשב באיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו, מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל. איתן, יסוד. קשתו, המלכות. היסוד דז"א אחוז במלכות. וכתוב, איתן מושבך ושים בסלע קינך. איתן, יסוד. סלע, מלכות.

אז נקשרו הכול אחד באחד זה בזה. ומאירים המפתחות בהארת החכמה, שהם כל בחינות קו האמצעי, שנקרא מפתח, להיותו הפותח את הארת החכמה, ע"י הכרעתו את הימין ואת השמאל. ומאירים כל שבעים הפנים כולם. אז כולם נופלים על פניהם, שמסתירים את פניהם, שלא להמשיך מלמעלה למטה, ג"ר דחכמה, שהתמעטו ע"י קו האמצעי. ומזדעזעים, מחמת הדינים המתגלים עם הארת החכמה, ואומרים, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ולעולמי עולמים.

ואח"כ התחברה האות ה' בו'. שהאורות דבינה, של ה"ר דהוי"ה, מתחברות ובאות בו' דהוי"ה, ז"א.

**191.** הזוהר מפרש ג' הקווים שבבינה, ואיך כל אחד נקשר ב"י, חכמה. ה"ר שבשם הוי"ה, בינה, אוחות שעריה, נ' (50) שערי בינה, בחקיקות מסודרות. כלומר, בהעלאת המלכות לבינה, והורדתה למקומה, שמזה יוצאים ג' קווים בבינה. ואז אוחות בהארת 1570 מסדרונות סתומים. אָלף, חכמה וקו ימין. חמש מאות, בינה וקו שמאל. ושבעים, דעת וקו האמצעי. מוחין אלו הם שורשים להארת החכמה, ע"כ נקראים מסדרונות, שהם פתוחים לכל עבר. ומצד שאין כאן מקום הארתם, כי בבינה שולט החסד ולא החכמה, הם נבחנים לסתומים. כי לא ייפתחו אלא במלכות, ששם מקום שליטתם. וכל ג' הקווים האלו הם החכמה שבבינה, וקו ימין שלה, הכלול מג' קווים.

ואח"כ עולה ה"ר, בינה, ומתעטרת חמישים פעמים לחמישים שערי בינה, שהם קיום של כל קיום, הבינה של הבינה וקו שמאל שלה, שהוא שורש כל המוחין, הנקראים קיום. וכאשר נחקקה הבינה בעטרותיה, שתי העטרות שלה, הדעת שלה, אז מאירים פני המלך, ז"א. כי כל האורות דז"א נמשכים משתי עטרות אלו, ששלושה יוצאים מאחד, אחד זוכה בשלושתם. והו' מתפשטת באלו האורות לע"ב (72) חקיקות, השם ע"ב. כי הו' כוללת ו"ק חג"ת נה"י, ובכל קצה מאירות י"ב (12) בחינות, חו"ב תו"מ שבכל אחת ג' קווים, ושש פעמים י"ב הם ע"ב. והתבאר, איך ג' קווים חב"ד דבינה נקשרים בחכמה.

המוחין דחכמה מכונים אָלף, כמ"ש, ואאָלפֿך חכמה. המוחין דבינה מכונים חמש מאות, ע"ש חמש הספירות שלה חג"ת נ"ה, שספירותיה מאות. ומוח הדעת מכונה שבעים, ע"ש חג"ת נה"י שלו, כי ספירות דז"א הן עשרות. ואנו מחשיבים בבינה רק חג"ת נ"ה, ולא יסוד ומלכות, כי התפשטות בינה עד הוד ולא יותר. הדעת נבחנת לשתי עטרות, כי חג"ת נה"י שבדעת הם עטרה דחסד, והמלכות שבדעת היא עטרה דגבורה.

## לפני ה' תְּטָהֲרוּ

הוא יכול להשפיע להם הטהרה ואומר, תטהרו. **195.** לטהר אתכם מכל חטאותיכם, לפני ה' תטהרו. לפני ה' ממש, להארת הפנים של ה', שהיא הארת החכמה, כמ"ש, חכמת אדם תאיר פניו, והיא מכפרת העוונות ומביאה הטהרה. **196.** מרה"ש הספרים פתוחים והדיינים דנים. בכל יום נמסרים בתי הדין להיפתח בדין,

**194.** קול, ז"א, קו האמצעי, מתקשר עם הכוהן. כלומר, שהכוהן נעשה מרכבה לז"א, והוא משיב להם ואומר, תטהרו. שלהיותו מרכבה לקו האמצעי, משפיע להם הארת החכמה, המביאה לכפרת עוונות ולטהרה. תטהרו, אינם אומרים שאר הכוהנים והעם, חוץ מהכוהן הגדול בעת שנקשר בו הקול, ז"א. אז

מכולם. כמ"ש, מכל חטאותיכם לפני ה' תטהרו. לפני ה', הארת הפנים של ה', הארת החכמה, המכפרת כל העוונות. אלו האומרים הכתוב הזה, אומרים עד המילים, לפני ה', ולא יותר, כי אין רשות לאחור שיאמר, תטהרו, אלא לכוהן הגדול בלבד, שעובד העבודה ומייחד השם הקדוש בפיו. וכאשר מייחד השם הקדוש, ומתברך בפיו, אז הקול, ז"א, יורד ובוטש בו, והאיר המילה בפה הכוהן, ואומר, תטהרו. עובד עבודתו ומתברכים כל העליונים שנשארו.

**198.** ואח"כ רוחץ גופו ומקדש ידיו, להיכנס בעבודה אחרת קדושה. עד שיתכוון להיכנס למקום עליון הקדוש מכל, קודש הקודשים. ג' שורות סובבות את הכוהן הגדול, אחיו הכוהנים, והלוויים, ומכל שאר העם כולם, כנגד ג' קווים. כוהן ולוי, ימין ושמאל, וישראל, קו האמצעי. והם נושאים ידיהם עליו בתפילה. וקשר של חבל זהב תלוי ברגלו, מחשש אולי ימות בקודש הקודשים, שאז יוציאו אותו משם בחבל הזה.

**199.** הולך שלוש פסיעות, וכולם עומדים על מקומם, ואינם הולכים אחריו. הולך שלוש פסיעות אחרות, וסובב את מקומו. הולך שלוש פסיעות, וסותם עיניו, ומתקשר למעלה. נכנס לקודש הקודשים, שמע קול כנפי הכרובים, שמזמרים ודופקים בכנפיהם הפרושות למעלה, היה מקטיר קטורת, השתתק קול כנפיהם, ומתדבקים בלחש.

**200.** אם הכוהן זוכה, כיוון שלמעלה נמצא בשמחה, אף כאן למטה יוצא בשעה ההיא רצון של אור, המתבשם מריחות של הרי אפרסמון הטהור שלמעלה, והולך בכל אותו המקום. נכנס הריח בשני נקבי החוטם שלו ומתיישב הלב. אז הכול הוא בלחש, ופתחון פה לא נמצא שם. פותח הכוהן פיו בתפילה, ברצון ובשמחה, ומתפלל תפילתו.

**201.** אחרי שגמר תפילתו, נושאים הכרובים כנפיהם כבתחילה, ומזמרים. אז יודע הכוהן שהיה רצון, ושעת שמחה לכל, והעם ידעו שהתקבלה תפילתו. כמ"ש, אם יהיו חטאיכם פְּשָׁנִים פְּשָׁלָה ילבינו. והכוהן שב לאחוריו, ומתפלל תפילתו. אשרי חלקו של הכוהן, כי על ידיו נמצאת שמחה על שמחה, ביום ההוא למעלה ולמטה. על השעה ההיא כתוב, אשרי העם שְׁפָּכָה לו, אשרי העם שה' אלקיו.

עד התשיעי לחודש. ביום ההוא עולים כל הדינים לבעל הדין, והם מתקנים כיסא עליון של רחמים למלך הקדוש. ביום הזה צריכים ישראל למטה לשמות, בשמחה לפני אדונם, העתיד ביום המחרת לשבת עליהם בכיסא רחמים, בכיסא של ויתור, בכפרת עוונות.

המלכות נקראת כיסא. ובכל רה"ש חוזר העולם, המלכות, לקדמותו, כמו שהייתה ביום ד' דמעשה בראשית, שאז נאצלה המלכות בעניין ב' המאורות הגדולים. שז"א היה מלביש קו ימין דבינה, חסדים, והמלכות קו שמאל דבינה, חכמה בלי חסדים, שאז נמשכים ממנה דינים. ונקראת כיסא דין.

וזהו שהקב"ה, ז"א, יושב על כיסא דין, שהמלכות משפיעה דינים, והיא דנה את העולם. וע"י תקיעת שופר וע"י כל הדינים הנמשכים מג"ר דשמאל, עד יוה"כ, נכנע השמאל ומתייחד עם הימין ע"י קו אמצעי. ואז עולה המלכות אל הבינה, אחר שקו שמאל כבר מיוחד עם הימין ע"י קו האמצעי, רחמים המייחד חסד ודין. וכיוון שהמלכות מקבלת מקו שמאל, שכבר נמתק ע"י קו האמצעי, היא נקראת כיסא רחמים.

ונמצא שהקב"ה יושב על כיסא רחמים, והעולמות מקבלים מכיסא רחמים. ונמצא, שכל אלו הדינים שיצאו מקו שמאל, מרה"ש עד התשיעי לחודש בערב, הם הכריחו את קו השמאל שייכלל בימין, ושיתוקן כיסא הרחמים ביוה"כ.

ביום ההוא עולים כל הדינים לבעל הדין, לקו שמאל דבינה, לשורש כל הדינים. וע"י זה השמאל מתייחד עם הימין ע"י קו האמצעי, ביוה"כ. והם מתקנים כיסא עליון של רחמים, שהדינים מכריחים את קו השמאל להיכלל בימין ע"י הקו האמצעי, רחמים. ונמצאת המלכות, המקבלת משמאל, המיוחד בימין, שהיא כיסא רחמים.

אמנם תיקון המלכות עצמה, שתקבל מהשמאל המתוקן הזה, הוא ביוה"כ. ביום הזה צריכים ישראל למטה לשמות, בשמחה לפני אדונם. כי ביוה"כ נעשית המלכות לכיסא רחמים. בכיסא של ויתור, שאז מתגלה במלכות הארת החכמה המתוקנת, שהיא מכפרת העוונות.

**197.** כל הספרים הפתוחים לפניו, וכתובים לפניו כל העוונות, הוא מזכה ומטהר אותם

## נפשי איוויתין בלילה

**202.** נפשי איוויתין בלילה, אף רוחי בקרפי להתדבק בך. ואשחרך, למצוא רצונך.  
**203.** בשעה שאדם ישן במיטתו, נפשו יוצאת ועולה ומעידה על האדם, מה שעשה בכל היום.

**202.** נפשי איוויתין בלילה, אף רוחי בקרפי אֲשַׁחֲרְךָ. הקב"ה הוא רוח ונפש של כל, וישראל אומרים, נפשי ורוחי אתה. משום זה, איוויתין,

ההיא צריכה לחמוד אותך. אף רוחי בקרבי  
אשחרך, כשיתעורר בי הרוח הקדוש, אשחרך  
בהתעוררות לעשות רצונך.

וכתוב, כי כאשר משפטיך לארץ, כלומר בזמן  
שמשפט, ז"א, יורד לארץ, למלכות, לבשם  
העולם, אז כתוב, צדק למדו יושבי תבל, כלומר,  
שיכולים לסבול הדינים דצדק, ולא יָקְלוּ בני  
העולם ממנו. מתי, צדק למדו יושבי תבל? כאשר  
משפטיך לארץ. נפשי איוויתך בלילה, זוהי כנ"י,  
המלכות. אף רוחי בקרבי אשחרך, זה הקב"ה. כי  
המלכות נפש, והקב"ה רוח.

ע"כ הגוף אומר לנפש, נפשי איוויתך בלילה,  
בשעה שאת יוצאת ממני, אף רוחי בקרבי אשחרך.

**204.** אמרה כנ"י לפני הקב"ה, נפשי איוויתך  
בלילה. בעוד שאני בגלות בין שאר העמים,  
ומנעתי נפשי מכל הרע הקשור בבני העמים, נפשי  
איוויתך, כדי לחזור למקומי. אף רוחי בקרבי  
אשחרך. כלומר, אע"פ שמשעבדים את בניי בכל  
שעבוד, הרוח הקדוש אינו סר ממני, כדי לבקר  
אותך ולעשות מצוותיך.

**205.** אמרו ישראל לפני הקב"ה, בעוד שנפשי  
בי איוויתך בלילה. בלילה, משום שהנפש בשעה

## כַּאֲיִל תַּעְרוֹג

**208.** כאייל תערוג על אפיקי מים, זוהי כנ"י,  
המלכות. כמ"ש, אַיִלוֹתַי לַעֲזָרְתִי חוֹשָׁה. אשר  
איילותי היא המלכות. תערוג על אפיקי מים,  
להיות מושקים משיקוי של מעיין הנחל, של  
בינה, ע"י הצדיק, יסוד. תערוג, כמ"ש, דודי  
ירד לגנו לערוגות הבושם. כן נפשי תערוג  
אליך אלקים, להיות מושקית ממך בעוה"ב.

**209.** מעיינות הנחל. מעיין אחד למעלה,  
בינה, כמ"ש, ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן,  
המלכות. וכל הנחלים, ספירות דז"א, המקבלות  
מהנהר, נמשכים ויוצאים ומתקבצים בשני  
מעיינות נו"ה דז"א, הנקראים אפיקי מים.  
ומשפיעים במדרגה שנקראת צדיק, יסוד דז"א,  
שממנו נמשך ויוצא ומושקה הגן, המלכות.  
ומשום כך, אייל וצבי, שהם צדק וצדיק,  
יסוד ומלכות, נמצאים יחד. אייל מלכות, וצבי  
יסוד.

**206.** כַּאֲיִל תַּעְרוֹג על אפיקי מים, כן נפשי  
תערוג אליך אלקים. אשריהם ישראל מכל  
העמים, שהקב"ה נתן להם התורה הקדושה,  
והוריש להם נשמות קדושות ממקום קדוש, כדי  
לעשות מצוותיו ולהשתעשע בתורה. שכל מי  
שמשתעשע בתורה, אינו ירא מכל. כמ"ש, לוֹלֵי  
תוֹרַתְךָ שַׁעֲשׂוּעֵי אִזּוֹ אַבְדְּתִי בַעוֹנָיִי.

**207.** שעשועי, זוהי התורה, הנקראת  
שעשועים, כמ"ש, ואהי"ה שעשועים יום יום.  
שהקב"ה בא להשתעשע בגן עדן. להשתעשע, כדי  
שישמח בהם. אשריהם הצדיקים, שכתוב בהם,  
אז תתענג על ה'. כדי להתענג מאותו השיקוי של  
הנחל, של בינה, כמ"ש, וְנָחַךְ ה' תְּמִיד וְהִשְׁבִּיעַ  
בַּצַּחְצוּחַת נַפְשְׁךָ. כביכול, הקב"ה משתעשע בהם,  
מאותו שיקוי של הנחל, שהצדיקים מתענגים בו.  
וע"כ בא להשתעשע עם הצדיקים. וכל מי שעוסק  
בתורה, זוכה להשתעשע עם הצדיקים מאותו  
שיקוי הנחל, שהוא בינה.

## קוֹל ה' יַחְלֹל אֵיִלוֹת

וע"כ כתוב, קול ה' יחולל איילות, שמניק ומקיים  
אותם.

כי בחצות הלילה מתעורר קו האמצעי עם כוח  
המסך דחיריק שבו, למעט הג"ר דשמאל, ולייחד  
אותו עם הימין, כדי שיוכל להשפיע החכמה שבו.  
שהקב"ה, קו האמצעי, בא אז בגן עדן, במלכות.  
וע"כ עד חצות הלילה, מטרם שבא קו האמצעי  
למעט הג"ר דשמאל, כל הפתחים של המלכות  
סתומים. כי אע"פ שיש בהם הארת החכמה, הם  
סתומים ואינם יכולים להאיר, מטעם שהקו  
האמצעי עוד לא כלל אותו עם הימין. וע"כ אינו  
מאיר, אלא מחצות הלילה ואילך.

בחצות הלילה, בשעה שהקב"ה נכנס בגן עדן  
להשתעשע עם הצדיקים, הקול הזה, ז"א, יוצא  
ומכאיב לכל אלו האיילות. כי שישים הגיבורים,

**210.** קול ה' יחולל איילות ויחשוף יְעָרוֹת.  
קוראים איילות וכתוב אייל ת חסר ו'. זוהי  
איילת השחר, המלכות. פירוש אחר, איילות  
השדה. בחצות הלילה, בשעה שהקב"ה נכנס בגן  
עדן להשתעשע עם הצדיקים, הקול הזה, ז"א,  
יוצא ומכאיב לכל אלו האיילות, הסובבות את  
כיסא הכבוד הקדוש, המלכות. כמ"ש, שישים  
גיבורים סביב לה.

יחולל איילות, כמ"ש, חוללה ידו נחש פְּרִיחַ.  
חוללה, שברא וחיזק. אף מחולל איילות פירוש,  
שמחזק את האיילות, שהם שישים הגיבורים.  
ויחשוף יערות, כמ"ש, ויטבול אותה בַּיַעֲרָת  
הדבש. וכתוב, אכלתי יְעָרֵי עַם דְּבָשִׁי. וז"א,  
שהוא קול ה', מניק אותם שישים גיבורים,  
הנקראים איילות, כמו אם המניקה את הבנים.

מקו השמאל שבמלכות, מכונים, יערות, להיותם אילני סרק, שאינם מוציאים פירות, והדינים שורים בהם. אבל ע"י זה שז"א מייחד הימין והשמאל זה בזה, הוא פותח הארת החכמה שבשמאל.

הנה נמצא שמגלה את החכמה שביערות. שזהו, ויחשוף יערות, והארת החכמה המתגלה מהיערות הללו מכונה דבש, כמ"ש, ביערת הדבש, וכן כמ"ש, אכלתי יערי עם דבשי. וז"א, קול ה', מניק אותם האיילות, כמו אם המניקה את הבנים, שממשיך להם חסדים, שע"י התלבשות בחסדים האלו, הם יכולים להאיר. וע"כ כתוב, קול ה' יחולל איילות, שיניקה זו נבחת כמו שבוראת אותם, שהרי עד עתה לא הייתה נמצאת בהם הארת החכמה. כי היו סתומים.

קו שמאל דז"א שבלילה, שהוא המלכות, ואין הארת החכמה שבהם יכולה להאיר. בחצות הלילה יוצא הקול הזה, הקו האמצעי, ומכאיב לכל אלו האיילות, שממעט ג"ר דשמאל, שזה כואב להם, אבל בזכות זה נפתחת הארת החכמה שבהם, כי יכולים להתייחד עם הימין. וזהו שכתוב, קול ה', שהוא קו האמצעי, יחולל איילות, שמכאיב להם, שממעט ג"ר שבהם, כדי לפתוח הארת החכמה שבהם.

יחולל איילות, כמ"ש, חוללה ידו נחש פריח. יחולל, שבורא את האיילות, שהם קו שמאל שבמלכות. שהרי הוא מכשיר ופותח את קו השמאל, שתאיר בו החכמה, שזה נבחן כמו שבורא את השמאל. ויחשוף יערות, כמ"ש, ביערת הדבש. כי הכלים דאחוריים, הנמשכים

## שבעים קולות היולדת

[ע' קלין דיולדת]

בכמה מיני דחקים.

**213.** בזמן ההוא היא נפתחת להוליד את המשיח, בזכות החבלים והדחק של הצדיקים, בעלי מידות, בעלי סודות התורה, בעלי בושא וענווה, בעלי יראה ואהבה, בעלי חסד, אנשי חיל, יראי אלקים, אנשי אמת, ושונאי בצע, שהשעה דוחקת אותם. כמו שלומדים, דור שבן דוד בא, אנשי חיל יסובבו מעיר לעיר, ולא יחוננו. ויראי חטא יימאסו, וחכמת סופרים תסרח, ותהא האמת נעדרת, והגפן תיתן פריה והיין ביוקר.

**214.** ומאלו שבעים הקולות, שנותנת כנגד שבעים מילים שיש במזמור, יענך ה' ביום צרה, נפתחה רחמה, שהיא ב', בית הרחם, הכלול מב' בתים, להוליד מהם ב' משיחים, משיח בן דוד ומשיח בן יוסף. ומביאה ראשה בין ברכיה. הראש שלה, העמוד האמצעי, ז"א. ברכיה הם ב' שוקיים נו"ה, ב' נביאים. משם נולדים ב' המשיחים. בעת ההיא כתוב, ויחשוף יערות, שתתגלה החכמה והנחש יעבור מהעולם. כי אור החכמה מכלה כל הקליפות.

**211.** אמרה נשמת משה, בזמן קודם ביאת המשיח, אלו בעלי המשנה, בעלי החכמה העליונה, בעלי קבלה, בעלי סודות התורה, השעה דחוקה להם, שאין להם ממה להתפרנס. כמ"ש, כאייל תערוג על אפיקי מים. שבעלי החכמה הם אפיקי מים של התורה אל השכינה, כי התורה נקראת מים, ואין תורה אלא העמוד האמצעי, ז"א, קו האמצעי.

כי אלו אפיקי המים, בעלי החכמה שמהם תצא תורה, שהיא מים, הם בצער ביגון בעניות. ואלו הם חבלים וצירים של היולדת, השכינה, שכתוב בה, ותגל יולדתך. ובאלו חבלים תהיה, בצער של בעלי התורה והחכמה. שצערם נבחן לחבלי לידה של השכינה.

**212.** ובאלו חבלי לידה שצועקת בהם, מתעוררים שבעים סנהדרין למעלה. עד שיתעורר הקול שלה עד הוי"ה. ומיד, קול ה' יחולל איילות, שהם בעלי המשנה, כמ"ש, בתולות אחריה יעוניה מובאות לך. לכולם יהיה חיל כיולדת ממש, בדחק שהשעה דוחקת להם בכמה נשיכות של יצה"ר, של הנחש, הנושך אותם

## נפש ורוח

[נפשא ורוחא]

שלמה שצריך האדם לעבוד להקב"ה, היא כמ"ש, ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך. שיאהב את הקב"ה אהבת נפש ממש. וזוהי אהבה שלמה, אהבת נפשו ורוחו. כמו שהנפש והרוח התדבקו בגוף, והגוף אוהב אותם,

**215.** נפשי איוויתין בלילה, אף רוחי בקרפי אשחקך. נפשי ורוחי הם ב' האורות רוח ונפש, המלווים בגוף.

**216.** נפש ורוח משתתפים יחד לעולם. עבודה



באים ממקום אחד. ונשמות הצדיקים באות משתי מדרגות הכלולות באחד. וע"כ עולות יותר ממלאכים, ומדרגותיהן יותר ממלאכים. וכל אלו שהיו חבויים שם, ירדו ועלו בחייהם, כמו חנוך, שלא נמצאה בו מיתה.

שתי נקודות כלולות במלכות, מנעולא ומפתחא. וכל האורות נמשכים רק במפתחא. ונקודת המנעולא גנוזה בה. וע"כ נקראת המלכות עצה"ד טו"ר. כי האנשים, שנמשכים ממלכות, אם זכה ואינו חוטא, הרי טוב. שנקודת המנעולא אינה מתגלה, וזוכה לכל האורות. ואם לא זכה, הרי רע, שמתגלה עליו נקודת המנעולא, ואז מסתלקים תכף כל האורות. ומטעם זה באה המיתה על כל אדם, כי השטן, מלאך המוות, מעורר על האדם את נקודת המנעולא, ואור החיים מסתלק בסיבתה.

ויש מַעְלָה במלאכים שאין בבני אדם. המלאכים נמשכים מנקודה דמפתחא בלבד, ואין בהם שום חלק ממנעולא, וע"כ הם אינם מתים. משא"כ בני אדם, שכיוון שכלולים ג"כ מנקודה דמנעולא, הם מתים בגלל זה. ויש מעלה בבני אדם שאין במלאכים, כי המלאכים, עליהם לא מוטל התיקון, כי המפתחא אינו צריך שום תיקון, להיותו מבחינת בינה, וכל עיקרו לא בא אלא לתקן המנעולא. וע"כ הם עומדים תמיד במדרגה אחת כמו שנבראו, ואין עליות ומדרגות נוהגות בהם. משא"כ בני אדם, הכלולים ממנעולא, עליהם מוטל כל התיקון. וע"כ כשזוכים, עולים בעליות ומשיגים מדרגות, שאין זה במלאכים.

ויש נשמות גדולות, שמנעולא גנוזה בהן ביותר עד שאינה ראויה להתגלות לעולם, והם אינם מתים. כמו חנוך, שלא נמצאה בו מיתה.

**222.** 125,000 מדרגות לנשמות הצדיקים עלו ברצון הקב"ה מטרם שנברא העולם. שהקב"ה מזמן אותן בעוה"ז, בכל דור ודור. ועולות ומעופפות בעולם, ומתקשרות בצרור החיים, המלכות. ועתיד הקב"ה לחדש בהן את העולם, כמ"ש, כי כאשר השמיים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפניי.

המדרגה אינה שלמה עד שתהיינה בה חמש מדרגות נרנח"י, שכל אחת מאלו יש לה חמש מדרגות נרנח"י פרטיות, וכל אחת מהפרטיות, יש לה חמש מדרגות נרנח"י פרטי פרטיות. שהם ביחד 125 מדרגות.

כך יתדבק האדם לאהוב את הקב"ה להתדבק בו, כאהבת נפשו ורוחו. כמ"ש, נפשי איוויתיד בלילה. נפשי ממש, המלובשת בגוף.

**217.** אף רוחי בקרבי אשחרך. שאתדבק בך באהבה רבה בלילה. כי האדם צריך לקום בכל לילה, מאהבת הקב"ה, לעסוק בעבודתו, עד שיתעורר הבוקר, וימשוך עליו חוט של חסד. אשרי חלקו של אדם, שאוהב את הקב"ה באהבה זו. ואלו צדיקי אמת, שאוהבים כך את הקב"ה, העולם מתקיים בשבילם, ושולטים על כל גזרות קשות שלמעלה ושלמטה.

**218.** אותו הצדיק שמתדבק ברוחו ובנפשו למעלה, במלך הקדוש, באהבה כראוי, שולט בארץ שלמטה. וכל מה שגוזר על העולם, מתקיים. כמ"ש באלהו, חי ה' אלקי ישראל אשר עמדתני לפניו, אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי.

**219.** בשעה שנשמות קדושות באות מלמעלה למטה, וצדיקי העולם ממשיכים אותן מהמלך ומהמלכה, מזיווג זו"ן, ומועטות הן שזוכות, שבאותה שעה שירדת לעולם, נמצאת עומדת ומשמשת לפני המלך. ורצון המלך הוא להסתכל בה. ואח"כ יורדת לעולם. בשעה שהקב"ה נשב רוח בכל נשמה ובכל מלאך שבשמיים, כל הצבאות נעשו ונגמרו בקיומם. כמ"ש, בדבר ה' שמיים נעשו, וברוח פיו כל צבאם. ומהנשמות, יש שמתעכבות ועומדות לפני הקב"ה, עד שהקב"ה מוריד אותן למטה.

**220.** מיום שנברא העולם, עומדות נשמות הצדיקים הגדולים לפני הקב"ה, ומתעכבות לפניו. והקב"ה מסתכל בהן, עד שמגיע הזמן להוריד אותן בארץ, שיתלבשו בגוף. והן שולטות למעלה ולמטה. כמ"ש באלהו, חי ה' אלקי ישראל אשר עמדתני לפניו. עמדתני, פירושו, מטרם שירד לעוה"ז. אח"כ חזר למקומו לשמיים, ועלה לחדרו.

ונשמות אחרות אינן עולות למקומן עד שימותו. משום שלא עמדו מקודם לכן לפני הקב"ה, באותה המעלה, כמו חנוך ואלהו, שזכו לעלות למקומם בעודם בחיים. ומשום זה נעשה אליהו שליח ומלאך למעלה. וכן חנוך. ואלו הם שהתדבקו במלך יותר ממלאך.

**221.** כל הרוחות הקדושים שלמעלה, המלאכים, עושים שליחות של הקב"ה, וכולם

## עיר קטנה

המלך הקדוש, ויהיה רצונם אל הקב"ה, ולהתדבק בו, כדי שיתכפרו להם עוונותיהם.

**223.** בחודש השביעי בעשור לחודש תענו את נפשותיכם. כדי שישראל יימצאו זכאים לפני

**227.** ומצא בה איש מסכן חכם, ומילט הוא את העיר בחכמתו. מסכן, כמ"ש, וייבן ערי מסכנות לפרעה, שמתעטר בעטרות חזקות, בעטרות התורה ובמצוות התורה של המלך. ונקרא חכם, משום שזכה בחכמה הזו. מלכות נקראת חכמה תתאה, שבה מקום גילוי החכמה. וחכם, משום שחכם יותר מכל אדם, להתבונן בעבודת אדונו, כדי לזכות בה ולהיכנס בה. ומילט הוא את העיר בחכמתו, שע"י ההתבוננות הוא מציל אותה, שלא יינקו ממנה החיצוניים.

**228.** ואדם לא זכר את האיש המסכן ההוא. ששום אדם לא זכר לעשות מצוות התורה, ולעסוק בתורה כמו האיש המסכן ההוא, שהתחבר בכל כדי לזכות בה. וממשיך הכתוב, ואמרתי אני, טובה חכמה מגבורה. שבעולם ההוא אינם נותנים רשות להיכנס, חוץ מצדיקי אמת, העוסקים בתורה יומם ולילה, ומתעטרים במצוות התורה בעוה"ז, כדי לבוא עימם לעוה"ב.

**229.** וחכמת המסכן בזויה ודבריו אינם נשמעים. כי בני אדם אינם רוצים להסתכל בו, ואינם רוצים להתחבר עימו ולהקשיב לדבריו. כל מי שמקשיב לדברי תורה, אשרי הוא בעוה"ז, ודומה כאילו קיבל התורה מסיני. ואפילו מכל אדם צריכים לשמוע דברי תורה. ומי שמטה אוזנו אליו, נותן כבוד למלך הקדוש, ונותן כבוד לתורה. עליו כתוב, היום הזה נהיית לעם לה' אלקיך.

וע"כ מי שאוכל ושותה בתשיעי, ומענג נפשו במאכל ובמשתה, נמצא לו עינוי נפש בעשירי כפליים, והוא נמצא כאילו התענה תשיעי ועשירי. את נפשותיכם, כולל הכול, גוף ונפש, ולהיכנע ביום הזה, כדי לכפר על עוונותיהם.

**224.** כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. כי ביום הזה מתגלה עתיקא קדישא, שהוא הכתר, לכפר על עוונות הכול.

**225.** כתוב, עיר קטנה ואנשים בה מעט. עיר, מלכות. קטנה, משום שהיא האחרונה מכל הספירות ותחתונה מכולן. חומותיה הן גדולות, חזקות, וקדושות. היא נקראת עיר הקודש. ואנשים בה מעט, מועטים הם הזוכים לעלות לתוכה ולשכון בה. כמ"ש, מי יעלה בהר ה', ומי יקום במקום קודשו. וע"כ אנשים בה מעט.

**226.** ובא אליה מלך גדול וסבב אותה. הקב"ה בא להתחבר עימה ולשכון בה. וסבב אותה, כמ"ש, חומת אש סביב. ובנה עליה מצודים גדולים, שבנה חומותיה, שלא יינקו ממנה החיצוניים, גדולים וחזקים ונאים ויפים וקדושים. נקראת עיר הקודש, וכל כבוד המלך הכניס בתוכה. וע"כ היא לבדה כלולה מכל עטרות המלך, מהמוחין דז"א, וכל עטרות המלך מתעטרות בה, כמ"ש, אשת חיל עטרת בעלה. כי אין ז"א מתעטר בהארת חכמה, אלא בשעה שמזדווג עם המלכות, משום שאין חכמה נגלית אלא במלכות. משום זה כתוב, ואנשים בה מעט. שאין כל אדם זוכה בה.

## צדיק ונושע

אותו. ועתה חזרה אליו המלכה.

**232.** וע"ז כתוב, עני ורוכב על חמור. כי עני היה בתחילה. ורוכב על חמור, שהוא הכתרים התחתונים של העמים עכו"ם, שהקב"ה הרג הבכורות שלהם במצרים, שהם נקראים חמור. כמ"ש, וכל בכור בהמה.

צדיק ונושע הוא, משום שעד עתה היה שורה הצדיק, יסוד, בלא צדק, מלכות. ועתה שהזדווגו יחד, צדיק וצדק, צדיק ונושע הוא, כי אינו יושב עוד בס"א. כתוב, הצדיק אבד ואין איש שם על לב. היה צריך לכתוב, נאבד, אלא אבדה המלכה, והצדיק התדבק במקום אחר, שנקרא שפחה.

**233.** כתוב, וצדיק יסוד עולם. יש מי שאומר, על שבעה עמודים העולם עומד. ויש מי שאומר, שעל עמוד אחד, יסוד, שעליו כתוב, וצדיק יסוד עולם. הכול דבר אחד הוא. כי שבעה עמודים, שבע ספירות חג"ת נהי"מ, ובהם יש עמוד אחד שנקרא צדיק, יסוד, והשבעה עומדים עליו, והעולם מתקיים על ידו. וכשמתקיים העולם על

**230.** כל העמים עליונים, וישראל תחתונים מכולם, משום שהמלך שלח את המלכה ממנו, והכניס שפחה במקומה. כמ"ש, תחת שלוש רגזה ארץ, תחת עבד כי ימלוך, תחת שנואה כי תיפגעל, ושפחה כי תירש גבירתה. השפחה היא המלכות הנוכחיה של הס"א. שהקב"ה הרג את הבכור שלהם במצרים. כמ"ש, עד בכור השפחה אשר אחר הרחיים. אחר הרחיים הייתה יושבת בתחילה, ועתה שפחה זו תירש גבירתה. שבמקום להשפיע אל המלכות הקדושה, לוקחת שפחה זו דס"א כל השפע ומשפיעה לעמים, שהם מהצד שלה.

**231.** מלך בלא מלכה אינו נקרא מלך. מלך שהתדבק בשפחה, באמה של המלכה, איפה הכבוד שלו? וקול עתיד לבשר אל המלכה ולומר, גילי מאוד בת ציון הריעי בת ירושלים, הנה מלפך יבוא לך, צדיק ונושע הוא. כלומר, הצדיק, יסוד, הוא שנושע, משום שהיה רוכב עד עתה במקום שאינו שלו, במקום זר, שהוא השפחה, והניק

ונפרד מהשפחה. ושמחת המלכה, משום שחזרה להתחבר במלך.

**235.** כתוב, והייתה זאת לכם לחוקת עולם לכפר על בני ישראל. זאת, המלכות, בכל מקום היא נקראת חוקת עולם, שפירושו, גזרת המלך. כי הכניס כל חוקותיו במלכות, וקָטַם אותם, כמי שסותם הכול באוצר אחד, והיא חוקת עולם ודאי. בזאת, במלכות, רשם וחקק כל האוצרות שלו וכל הנסתרות שלו.

ידו, הוא כאילו מתקיים על כל השבעה. כי היסוד כולל בעצמו כל שבע הספירות חג"ת נהי"מ. וע"כ כתוב, וצדיק יסוד עולם.

**234.** שפחה זו עתידה לשלוט בארץ הקדושה שלמטה, כמו שבתחילה הייתה שולטת המלכה. כמ"ש, צָדֵק יְלִין בָּהּ, המלכות הנקראת צדק. ועתה, ושפחה כי תירש גבירתה, בכל, הן למעלה והן למטה. ועתיד הקב"ה להשיב את המלכה למקומה כבתחילה. ואז, שמחת המלך ושמחת המלכה. שמחת המלך, משום שהשיב אותה

## תְּעֵנוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם

מהרשעים. וכל האוכל ושותה בתשיעי, כאילו התענה תשיעי ועשירי. כי עינוי הנפש בעשירי מאיר על המוחין המושפעים בתשיעי, ושומר אותם.

**237.** ביום ההוא, כל שמחה, וכל אור, וכל ויתור שבעולמות, שהוא כפרת עוונות, כולם תלויים באמא עילאה, שכל המעיינות נמשכים ויוצאים ממנו, הן הארת החכמה והן הארת החסדים. ואז מאירים כל הנרות, מאורי האש שבמלכות. ומאירים באור ובשמחה, עד שהכול מתבסם. ואז כל אלו הדינים נמצאים בהארה. כי אותם הדינים הנמשכים מחמשת העינויים, הם הגורמים שתאיר החכמה, ולולא הם, לא הייתה החכמה מתגלה. והדין אינו נעשה, אלא שהוא מאיים בלבד. וע"ז כתוב, תענו את נפשותיכם. כדי לאפשר הארת החכמה.

**238.** לא גלו ישראל מארצם עד שכפרו בהקב"ה, כמ"ש, אין לנו חלק בדוד ולא נחלה לנו בבו ישי. כי דוד הוא המלכות. ואמרו, אין לנו חלק במלכות. ובפסוק אחר כתוב, עתה רָאָה ביתך דוד. שהמלכות נקראת בית דוד. כמ"ש, בית יעקב לכו ונלכה באור ה'. בית יעקב, הוא כמ"ש, ובית תפארת אפאר. כי יעקב ת"ת, ובית תפארת הוא המלכות. אף בית דוד הוא מלכות. בית יעקב לכו ונלכה באור ה'. כמ"ש, ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. נהר, ז"א, המשקה את הגן, המלכות. שנטע את הגן, להשתעשע בו עם הצדיקים השורים בו. וע"ז כתוב, בית יעקב, המלכות, לכו ונלכה באור ה', ז"א, המשקה את המלכות.

**239.** כתוב, אך בעשור לחודש השביעי הזה יום הכיפורים הוא, מקרא קודש יהיה לכם, ועיניתם את נפשותיכם. וכתוב, והייתה לכם לחוקת עולם, בחודש השביעי בעשור לחודש תְּעֵנוּ את נפשותיכם. ולא כתוב שם, אך בעשור. המילה, אך, באה למעט. כי כתוב, ועיניתם את נפשותיכם בתשעה לחודש בערב. אך בעשור,

**236.** בחודש השביעי בעשור לחודש. שבעשור הוא מלכות. תְּעֵנוּ את נפשותיכם. כי בנפש תלוי הדבר, כי אור המלכות נקרא נפש, ונפש היא תמיד מלכות. ומשום זה אכילה ושתייה מתשעה לחודש, שהוא יסוד, הוא אז יותר מביום אחר.

אי אפשר שתתגלה החכמה, אם לא יופיעו דינים קשים עימה, להמטיר על ראשי הרשעים, שלא ימשיכו החכמה מלמעלה למטה. וזה ענין חמשת העינויים שביוה"כ, מהם נמשכים הדינים על ראשי הרשעים. שאז אפשר שתתגלה החכמה. וכתוב, כי כל הנפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה, ונכרתה מעמ"ק. כי אם לא קיבל חמישה עינויים אלו להרחיק הרשעים, לא תוכל החכמה להופיע בנפש. ואור החכמה הוא אור החיים, וע"כ, ונכרתה מעמיה.

בעשור לחודש, הוא המלכות, ששם מקום גילוי החכמה. כי אין גילוי חכמה בשום ספירה, אלא בספירת המלכות לבד. וע"כ צריכים לקבוע שם התיקון הזה, שיימשכו דינים ממנה על ראשי הרשעים, בעת שתתגלה בה החכמה. וע"כ כתוב, תענו את נפשותיכם. שצריכים לעורר במלכות את חמשת העינויים, שמשם נמשכים הדינים האלה. כי הדבר תלוי רק בנפש, שהיא בחינת מלכות, שרק שם מקום גילוי החכמה ולא במקום אחר. וע"כ בעת שמתגלים בה הדינים, תוכל לקבל החכמה מהיסוד דז"א. כי אין עוד פחד מפני הרשעים, שיינקו ממנה. ומשום זה אכילה ושתייה מתשעה לחודש, יסוד, הוא אז יותר מביום אחר. שע"כ תוכל המלכות לקבל מהיסוד המוחין דהארת חכמה, המכונים אכילה ושתייה, יותר מביום אחר, כי אין המלכות מקבלת אלא מהיסוד.

לכן צריכים להרבות באכילה ושתייה בערב יוה"כ, שהוא תשיעי לחודש, יסוד. כי מתוך שמקבל חמישה עינויים ביוה"כ, היא ראויה לקבל אכילה ושתייה מהיסוד. באופן, שתיקון עינוי הנפש שביוה"כ, מאיר בתיקון אכילה ושתייה שבתשיעי לחודש, להיותה נשמרת

לכתוב, אכפר עליכם. אלא שכולל היוֹבֵל, בינה, שנמשך ממנו מעיינות, הארת חכמה, להשקות ביום הזה לכל צד, לרוות הכול ולהשקות הכול. עליכם, כלומר, בשבילכם, כדי לטהר אתכם ביום ההוא, כמ"ש, לפני ה' תטהרו. ולא שלוט עליכם הדין.

**242.** אשריהם ישראל, שהקב"ה רצה בהם, ורצה לטהר אותם, שלא ימצא בהם עוון, כדי שיהיו בני היכלו, וידורו בהיכלו. ולעת"ל, כתוב, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם.

שבעשור תלוי הכתוב, ועיניתם את נפשותיכם, ולמעט התשיעי בחודש.

**240.** שבעת ימים מצות תאכלו, אך ביום הראשון תשביתו שְׂאֹר מבתים. אך, חילק, חציו אסור באכילת חמץ וחציו מותר. אף בכתוב, אך בעשור לחודש, חציו אסור באכילה וחציו מותר. אף כאן מחולק הכתוב, ועיניתם את נפשותיכם, כי עינוי אינו נמצא אלא מחצי היום והלאה, אחר זמן אכילה.

**241.** כתוב, כי ביום הזה יכפר עליכם. צריך

## ממעמקים קְרָאתִיךָ ה'

**245.** מתי נטהר האדם מעוונותיו? בשעה שנכנס בתשובה כראוי. בשעה ששב לפני המלך העליון, ומתפלל תפילה מעומק הלב. כמ"ש, ממעמקים קראתיך ה'.

**246.** ממעמקים קראתיך ה'. מקום גנוז יש למעלה, והוא עומק הבאר, בינה. ומכאן יוצאים נחלים ומעיינות לכל צד. ועמוק שבעמוק הזה, נקרא תשובה. ומי שרוצה לשוב ולהיטהר מעוונותיו, בעומק הזה צריך לקרוא להקב"ה. כמ"ש, ממעמקים קראתיך ה'.

**247.** בשעה שאדם היה חוטא לפני אדונו, והקריב קורבנו על המזבח, והכוהן מכפר עליו ומתפלל תפילתו עליו, מתעוררים הרחמים, והדינים מתבשמים, והתשובה, בינה, משפיעה ברכות, במעיינות הנמשכים ויוצאים, ומתברכים כל הנרות יחד, הספירות דמלכות, והאדם נטהר מעוונותיו.

**243.** שיר המעלות ממעמקים קְרָאתִיךָ ה'. בשעה שברא הקב"ה את העולם, רצה לברוא את האדם. התייעץ בתורה, אמרה לפניו, אתה רוצה לברוא האדם הזה, הוא עתיד לחטוא לפניך, הוא עתיד להרגיז לפניך, אם תתנהג עימו כמעשיו, הרי העולם לא יוכל לעמוד לפניך, כש"כ האדם ההוא. אמר לה הקב"ה, האם לחינם אני נקרא, אל רחום וחנון אך אפיים?

**244.** ומטרם שברא הקב"ה את העולם, ברא תשובה. אמר הקב"ה לתשובה, שהיא בינה, אני רוצה לברוא אדם בעולם, בתנאי, שאם ישוּבו אלייך מעוונותיהם, תהיי מוכנה לסלוח עוונותיהם ולכפר עליהם. ובכל שעה התשובה מוכנה לבני אדם. וכשבני אדם שבים מעוונותיהם, תשובה זו, בינה, חוזרת אל הקב"ה, שמשפיעה מוחין לז"א, ומכפרת על הכול. והדינים נכנעים ומתבשמים כולם, והאדם נטהר מעוונותיו.

## עשרה מיני חכמות

[עשרה זיני חכמות]

כשפים. ומהם ידעו מצרים כשפים יותר מכל בני העולם. וכשהמצרים רצו לעשות אסיפת כשפים למעשיהם, היו יוצאים לשדה, להרים הרמים, וזובחים זבחים, ועושים חפירות בארץ, ומסובבים הדם מסביב לאותן החפירות, ושאר הדם מתקבץ בתוך החפירות, ונותנים עליו הבשר. ומקריבים הקורבנות לאלו המינים הרעים. ואלו המינים הרעים מתאספים ומתקרבים יחד. ומתְרַצִים עימהם בהר ההוא.

**250.** ישראל שהיו תחת שעבודם של המצרים, היו מתקרבים אליהם, ולומדים מהם, והיו טועים אחריהם. כמ"ש, כמעשה ארץ מצרים אשר יִשְׁתַּבְּחָהּ בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ, וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שָׁמָּה לֹא תַעֲשׂוּ.

**248.** הקב"ה, שהוא א"ס, הוציא ע"ס, עטרות קדושות למעלה, שהוא מתעטר בהן, ומתלבש בהן. והוא הן, והן הוא, כמו שלהבת הנאחזת בגחלת. ואין שם פירוד בין א"ס לספירות המלבישות אותו. כנגד זה יש ע"ס שאינן קדושות, שהן למטה, והן אחוזות בזוהמת הציפורניים של ספירה קדושה אחת, הנקראת חכמה, המלכות, שנקראת חכמה תתאה. והארות אחוריים שלה נקראות ציפורניים, ובפסולת שבהן, הנקראת זוהמת הציפורניים, נאחזות הקליפות. וע"כ נקראות חכמות.

**249.** עשרה מיני חכמות דקליפות ירדו לעולם. וכולם ניתנו ונטמאו במצרים, חוץ מאחד שהתפשט בכל העולם חוץ ממצרים. והם כל מיני

מרכבה לז"א. אבל אינו צריך להארת החכמה. ובכל בירך אותו, בין בחסדים ובין בחכמה. כמ"ש, וייתן לך האלקים מטל השמיים ומשמימי הארץ. ששמני הארץ הם הארת החכמה.

בירך אותו בהארת החכמה, משום שראה אותו בשערות, בדינים. אמר, כדי להעביר ממנו זה, אל שמני הארץ הוא צריך, הארת החכמה. אבל לא זוהמה של הארץ, כמו הס"א, שיונקת מהזוהמה של הציפורניים. כי זוהמה זו היא מהארץ, המלכות, וכשטל השמיים ומגד הארץ, ז"א ומלכות, מתחברים, עוברת הזוהמה.

וכתוב, ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים אשר הם זונים אחריהם. בשעה שהיו מקריבים להם על פני השדה, והיו מכינים את הדם ומקריבים קורבנותיהם, היו מתאספים כל אלו המינים הרעים, והיו רואים אותם כמו שעירים, שכולם היו מלאים שערות, ומודיעים להם מה שרוצים.

**251.** כתוב, וייגש יעקב אל יצחק אביו, וימושהו. יעקב אינו חסר אלא מטל השמיים הנוזל על הארץ. שאינו חסר אלא משפע ז"א, שנקרא שמיים, שהוא אור החסדים, להיותו

## ודורש אל המתים

הרשעים, לאותם שכבר נסתמה מהם התשובה. ואח"כ מחזירים אותן לגיהנום ונידונים שם. וכך בכל יום.

**254.** לאחר שמלאכי חבלה הלכו עימהן ושוטטו עימהן בעולם, הם מחזירים אותן לקבר שלהן, ורואות תולעת הגוף מנקרת הבשר שלהן, והנפשות מתאבלות על הגופות. ואלו המכשפים הולכים לבית הקברות ומכשפים בכשפיהם, ועושים צלם אחד של אדם, וזובחים לפניו שער אחד. אח"כ מביאים את השער בקבר ההוא, ואותו הצלם שוברים לדי צדדים, ומעלים אותו לארבע זוויות הקבר. אז מכשפים בכשפיהם, ומתקבצות אלו הקבוצות, ואלו המינים הרעים, ומביאים הנפש ההיא, ונכנסת בקבר, ומספרת עימהם.

**252.** האחרונה של אלה ספירות תחתונות, שאינן קדושות, היא כמ"ש, ודורש אל המתים. והיא העשירית של כל הספירות, המלכות של הס"א. כי עשרה מיני כישוף יש בכתוב הזה, שהם כנגד ע"ס דס"א. נפשות הרשעים שמתו, אלו הן מזיקי העולם. שעליהן סובב הכתוב, ודורש אל המתים.

**253.** א"כ טוב להם לרשעים, שהם נעשים מזיקים בעולם. איפה הוא העונש של גיהנום, איפה היא הרעה המוכנה להם בעולם ההוא? נפשות הרשעים, בשעה שיוצאות מהעולם, כמה חוקרי דין מזומנים לקבל אותן ולהביא אותן בגיהנום, ומכניסים אותן בשלושה דינים בכל יום בגיהנום. אח"כ מתחברים בהן מלאכי החבלה, והולכות ומשוטטות בעולם, ומטעות את

## נר"ן

את המתים, למה אומר עוד, שכבר מתו? אלא שכבר מתו בעוה"ז, בעבודת אדונם, שהמיתו את עצמם בעבודת ריבונם. שאין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה.

**258.** שלושה מדורים עשה הקב"ה לצדיקים, לנר"ן שלהם אחר פטירתם. אחד, לנפשות הצדיקים, שלא הסתלקו מהעוה"ז, ונמצאות בעוה"ז. כי נפש הנפטר אינה מסתלקת מהעוה"ז, וכשהעולם צריך רחמים, ואלו בני האדם החיים יושבים בצער, הן מתפללות תפילה עליהם, והולכות ומודיעות הדבר לישיני חברון, האבות, והן מתעוררות ועולות לגן עדן הארץ, ששם רוחות הצדיקים מתלבשים בעטרות של אור, ומתייעצות בהם, וגוזרות גזרה, והקב"ה עושה רצונן, ומרחם על העולם.

**259.** ואלו נפשות הצדיקים, נמצאות בעוה"ז, להגן על בני האדם החיים, וזו נקראת נפש. וזו אינה מסתלקת מהעוה"ז, ונמצאת בעוה"ז

**255.** אשריהם הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב. אשר כולם קדושים. הגוף שלהם קדוש, הנפש שלהם קדושה, הרוח שלהם קדוש, הנשמה שלהם קודש קודשים. ג' מדרגות הן, נר"ן, כעין של מעלה, כנגד מלכות ת"ת ובינה של מעלה. כמ"ש, תוצא הארץ נפש חיה, שזוהי הנשמה של אדה"ר. ג' מדרגות הן ומתדבקות יחד, נפש רוח ונשמה.

**256.** בכל אדם יש נפש בהמית. ויש נפש עליונה, הנפש הרוחנית. זכה אדם בנפש ההיא, מורידים עליו עטרה אחת, שנקראת רוח. כמ"ש, עד ייערָה עלינו רוח ממרום. אז מתעורר האדם בהתעוררות אחרת עליונה, להסתכל בדרכי המלך הקדוש. זכה אדם ברוח ההוא, מעטרים אותו בספירה קדושה עליונה הכוללת הכול, שנקראת נשמה. שנקראת נשמת אלוה.

**257.** בספרו של שלמה המלך, כתוב, ושִׁבַּח אני את המתים שכבר מתו. כיוון שכתוב, ושבח אני

קבריהם, והם ראויים להודיע להם, משום ששמים הרצון שלהם להתדבק נפש בנפש. אז מתעוררות נפשות הצדיקים, ומתאספות והולכות ומשוטטות לישני חברון, ומודיעות להם צער העולם. וכולן עולות לפתח גן העדן ומודיעות לרוח, ואלו הרוחות המתעטרים בגן עדן, מלאכים עליונים הולכים ביניהם, וכולם מודיעים לנשמה. והנשמה מודיעה להקב"ה. וכולם מבקשים רחמים על החיים. והקב"ה מרחם בשבילם על העולם. וע"ז אמר שלמה, וּשְׁפַח אֲנִי אֶת הַמֵּתִים שֶׁכָּבַר מֵתוֹ.

**265.** האם יש מי שיודע להודיע אל המתים חוץ מאיתנו? הצער, שהאנשים מצטערים, מודיע להם. התורה מודיעה להם. בשעה שאין מי שיודע איך להודיע לנפשות הצדיקים, מוציאים ספר תורה סמוך לקברים, והן מתעוררות על מה שהתורה נגלתה למקום הזה, אז המלאך דומה מודיע להן.

**266.** והם יודעים שהעולם בצער, והחיים אינם ראויים, ואינם יודעים להודיע להם. בה בשעה כולם צועקים על התורה, שנכשלנו, והיא גלתה למקום הזה. אם בני אדם שבים בתשובה, ובוכים בלב שלם, ושבים לפני הקב"ה, כולן מתאספות ומבקשות רחמים, ומודיעות לאלו ישני חברון, ונכנסות ומודיעות לרוח שבגן עדן.

**267.** ואם הם אינם שבים בלב שלם, לבקש ולבכות על צער העולם, אוי להם, שכולן מתאספות לריק. אומרים מי גרם לתורה הקדושה שגלתה על ידיהם בלא תשובה, וכולם באים להזכיר עוונותיהם, ומשום זה לא ילכו לשם בלא תשובה, ובלא תענית, לבקש בקשות לפניהם. וכשהעולם יושב בצער ביותר, אז כולם מתחברים, כל נר"נ, לבקש רחמים על העולם.

להסתכל ולדעת ולהגן על הדור. המתים יודעים בצער העולם, ועונשם של הרשעים בארץ הוא בנפש הזאת, כמ"ש, ונכרתה הנפש ההיא מעמיה.

**260.** המדור השני הוא גן עדן שבארץ. בו עשה הקב"ה מדורים עליונים מכובדים, שהם כעין העוה"ז וכעין עולם העליון. כלומר, שכלולים ממלכות ומבינה. כי גן הוא מלכות, ועדן הוא בינה. וההיכלות הם ג"כ בשני אופנים, כמו המדורים, שאין להם חשבון. ואילנות ועשבים וריחות עולים בכל יום. ובמקום ההוא שורה הרוח של אלו הצדיקים, והוא המדור שהרוח ההוא שורה בו. וכל רוח ורוח מתלבש בלבוש כבוד, כעין העוה"ז, וכעין עולם העליון.

**261.** המדור השלישי הוא המדור העליון הקדוש, הנקרא צרור החיים, גן העדן העליון, שם מתעדנת המדרגה העליונה הקדושה, שנקראת נשמה, שזו מתדבקת להתענג בעדן העליון. עליה כתוב, אז תתענג על ה' והרכבתיך על פְּמוֹתַי אֶרֶץ. שגן העדן העליון נקרא במותי ארץ.

**262.** בשעה שהעולם צריך לרחמים, הנפש של הצדיקים הזכאים, שנמצאת בעולם להגן עליו, עולה והולכת ומשוטטת בעולם ומודיעה לרוח, והרוח עולה ומתעטר ומודיע לנשמה, והנשמה להקב"ה. ואז מרחם הקב"ה על העולם. ואז יורד מלמעלה למטה, הנשמה מודיעה לרוח, והרוח מודיע לנפש.

**263.** ובכל שבת ור"ח, הנפש הרוח והנשמה מתחברים ומתעטרים יחד, עד שמתחברים לבוא להשתחוות למלך העליון. ואח"כ חוזרים למקומם. כמ"ש, והיה מדי חודש בחודשו ומדי שבת בשַׁבְּתוֹ, יבוא כל בשר להשתחוות לפניי.

**264.** ובשעה שהעולם צריך רחמים, והחיים הולכים ומודיעים לנפשות הצדיקים, ובוכים על

## וזורש אל המתים

כיוון ששיקרו בשם המלך, כי התורה היא שם המלך, לא ישובו אליהם, להודיע להם אם התקבלה תפילתם. ודחו אותי ואת חבריי, בשעה ההיא, מבית הישיבה.

**270.** עד שזקן אחד, שהיה ביניהם, הלך והביא הספר של רבי המנונא סָבָא. ואז התעורר רבי אלעזר, שהיה קבור עימנו, והלך והתפלל בגן עדן עליהם. ונרפא העולם. אז התירו לנו לחזור לבית הישיבה. ומהיום ההוא שהעלו את רבי אלעזר מהקבר שבגוש חלב, וניתן אצל אביו במירון, אין מי שיעורר לקום לפני ישני חברון. כי אנו מפחדים מאותו היום שדחו אותי ואת חבריי מבית הישיבה.

**268.** רבי חזקיה ורבי ייסא יישבו סמוך לבית הקברות, ורבי ייסא, היה בידו חלק אחד של ספר תורה שנקרע. התנענע לפניהם קבר אחד, וצעק, אוי, הרי העולם נמצא בצער, כי התורה גלתה לכאן, או אפשר, שהחיים באו לצחוק עלינו ולבזות אותנו בחרפה, עם תורתם.

**269.** אמר רבי חזקיה אל הקבר, מי אתה? אמר לו, מת אני, והרי התעוררתי בגלל ספר התורה. כי פעם אחת היה העולם יושב בצער. ובאו החיים לכאן, לעורר אותנו בספר תורה. ואני וחבריי הקדמנו לישני חברון. וכשהתחברו בגן עדן ברוחות הצדיקים, נמצא לפניהם, שספר התורה, שהביאו לפנינו החיים, היה פסול. אמרו,

**273.** צדיק, אע"פ שנפטר מהעוה"ז, אינו מסתלק ואינו אובד מכל העולמות, כי הוא נמצא בכל העולמות עוד יותר מבחייו. כי בחייו היה נמצא בעוה"ז בלבד. ואח"כ הוא נמצא בגי' עולמות, ביי"ע. והוא מצוי אצלם, כמ"ש, על כן עֲלָמוֹת אֶהְבֹּךְ. אל תקרא עלמות, אלא עולמות.

**274.** כתוב, והייתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים. נשמת אדוני, היה צריך לכתוב, שהרי הנפש נשארת בעוה"ז, ורק הנשמה עולה לצרור החיים. אלא, אשרי חלקם של הצדיקים, שנקשרה הנפש ברוח, והרוח בנשמה, והנשמה בהקב"ה. נמצא שהנפש צרורה בצרור החיים, כי נקשרת בנשמה, שהיא בצרור החיים.

**275.** גלות ספר תורה, אפילו מבית כנסת לבית כנסת אחר אסור, וכש"כ לרחוב. ולמה מוציאים אותו לרחוב? כדי שיתעוררו עליה, ויבקשו רחמים על העולם. כשגלתה השכינה, גלתה ג"כ ממקום למקום, עד שאמרה, מי ייתנני במדבר מלון אורחים, ואעזבה את עמי ואלכה מאיתם. אף כאן, בתחילה גלתה מבית כנסת לבית כנסת, ואח"כ לרחוב, ואח"כ במדבר מלון אורחים. בני בבל יראים ואינם עוברים עם ספר התורה, אפילו מבית כנסת לבית כנסת, כש"כ לרחוב.

**276.** אמר רבי שמעון, בימי לא יצטרכו בני העולם להוציא ספר התורה לרחוב. צדיקים מגנים על העולם בחייהם, ובמיתתם יותר מבחייהם. שכתוב, וְגִנּוּתִי עַל הָעִיר הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָהּ לְמַעַנִי וְלִמְעַן דוֹד עַבְדִּי. ואילו בחייו של דוד, זה אינו כתוב. מה השינוי כאן שכתוב, למעני ולמען דוד עבדי? אלא משום שדוד זכה להתקשר במרכבה הקדושה של האבות, שהוא רביעי להם, המלכות, ומשום זה הכול אחד.

ועתה באתם לנו, וספר תורה אצלכם. אמרתי, שהעולם נמצא בצער. וע"כ הזדעזעתי, שאמרתי, מי יקדים להודיע לאלו צדיקי אמת ישני חברון. נשמט רבי ייסא והלך לו עם אותו חלק של ספר התורה. אמר רבי חזקיה, אין העולם בצער, ואנו לא באנו לזה.

ואין לשאול, הרי רבי חזקיה ורבי ייסא מתו באידרא רבא, ועוד היה רבי אלעזר חי, כמו שנאמר בסוף אידרא רבא בפרשת נשוא. כי אלו רבי חזקיה ורבי ייסא שכאן, אינם אותם שבאידרא רבא.

**271.** קמו רבי חזקיה ורבי ייסא והלכו. אמרו, ודאי בשעה שצדיקים אינם נמצאים בעולם, אין העולם מתקיים אלא בזכותם של המתים. אמר רבי ייסא, בשעה שהעולם צריך לגשמים, למה הולכים אל המתים להתפלל, והרי אסור, שכתוב, ודורש אל המתים, כי תועבת ה' כל עושה אלה? אמר לו, עד עתה עוד לא ראית הכנף של הציפור שבעדן, כלומר, שעוד לא השיג הבינה.

כתוב, ודורש אל המתים. אל המתים, שהם רשעי עולם, מעמי עכו"ם, הנמצאים תמיד מתים, כי הרשעים בחייהם נקראים מתים. אבל ישראל, שהם צדיקי אמת, קרא עליהם שלמה, וְשָׁפַח אֲנִי אֶת הַמֵּתִים שֶׁכָּבַר מִתּוֹ, שכבר מתו בפעם אחרת, שהמיתו עצמם על התורה, ועתה הם חיים.

**272.** ועוד, כי שאר העמים, כשבאים למתים שלהם, באים בכשפים, לעורר עליהם המינים הרעים. וכשישראל באים למתים, באים בהרבה תשובה לפני הקב"ה, בשבירת הלב ובתענית הם לפניו. והכול כדי שהנשמות הקדושות תבקשנה רחמים עליהם לפני הקב"ה, והקב"ה מרחם על העולם בשבילם.

## תמר

**277.** לספר בציון שם ה', ותהילתו בירושלים. השם הקדוש סתום ונגלה, שהנסתר הוא הוי"ה, והנגלה הוא אדני"י. והתורה, השם הקדוש העליון דז"א, היא סתומה ומגולה. וכל פסוק שבתורה, וכל פרשה שבתורה, סתומים ומגולים. כלומר, שיש בה פשט ויש בה סוד.

**280.** ותשב בפתח עיניים, אשר על דרך תמנתה. פתח, כמ"ש, והוא יושב פתח האוהל. וכתוב, ופָּסַח ה' עַל הַפֶּתַח. וכתוב, פֶּתַח לִי שַׁעֲרֵי צֶדֶק. עיניים, שכל העיניים של העולם מצפים לפתח ההוא. אשר על דרך תמנתה. תמנתה, כמ"ש, ותמונת ה' יביט. וכך תמר העמידה הדבר למטה, ויצאו פרחים, והנצו ענפים באמונה.

**281.** וירָאָה יְהוּדָה וַיִּחְשָׁבָהּ לְזוּנָה, כי כיסתה

**278.** מעזות של צדקת אחת, יצאו כמה טובות לעולם. והיא תמר, כמ"ש, ותשב בפתח עיניים, אשר על דרך תמנתה. פרשה זו מוכיחה לנו, שהתורה היא סתומה וגלויה, שיש בה נגלה ונסתר. והרי בכל התורה כולה לא נמצא מקום שיהיה נקרא, פתח עיניים, אלא הכול סתום וסוד הסודות הוא?

**279.** מה ראתה צדקת זו למעשה זה? אלא

שנקראת מנעולא, ונודע שיש ערך הופכי בין כלים לאורות. וע"כ כשיושלם כלי מלכות דמלכות, יושלם האור של יחידה דיחידה, שהוא נשמת המשיח, המשלים את כל העולם. כי אין אור גדול ממנו בעולמות. אמנם מלכות דמלכות זו אינה ראויה לקבל שום אור, כי צ"א רוכב עליה. וע"כ כל התיקונים הנעשים במלכות דאצילות, מתחילתם ועד סופם, באים לתקן המלכות דמלכות הזו, שתהיה ראויה לקבל בתוכה אורות התיקון, אשר בסופם יביאו לגמח"ת, שיהיה נשלם האור של יחידה דיחידה, המשיח.

ולפיכך התכוונה תמר במעשיה, להמשיך עיקרי תיקוני המלכות דאצילות, שתחילה צריכה לעלות המלכות לבינה, ששם נתקנה במדה"ר מהתכללותה בבינה. ונעשה לה בזה ב' נקודות:

א. משורשה עצמה הנשאר בה, מנעולא.

ב. מהתכללותה בבינה, מפתחא.

וזהו שכתוב, ותשב בפתח עיניים, ואח"כ צריכה לגניזת נקודה דמנעולא, ולתת שליטה לנקודה דמפתחא, וזהו שכתוב, כי כסתה פניה. ואח"כ צריכה לכלים דנה"י דז"א, שבתוכם מקבלת המוחין, שזהו העירבון, חותמך פתילך ומטך. ואחר כל אלו התיקונים נעשית ראויה להולדת ראש נשמת המשיח, שהוא פְּרָץ.

מאין ידעה תמר כל דרכי התיקונים של המלכות, עד שיכלה לסדר מעשיה, כדי להמשיך אותם בשורש נשמתה? מה ראתה צדקת זו למעשה זה? כי אלו התיקונים, איך הקב"ה מנהיג את העוה"ז, המלכות דאצילות, כדי להאיר לבני אדם, הייתה תמר יודעת מבית חמיה. וע"כ ידעה לכוון מעשיה על פיהם.

והנה תיקון ראשון, הוא עליית המלכות לבינה. כמ"ש, ותשב בפתח עיניים אשר על דרך תמנתה. אשר פתח הוא מלכות. פתח עיניים, עליית המלכות בבינה השב להיות חכמה, שאז נקראת הבינה, עיניים אשר על דרך תמנתה. תמנתה, כמ"ש, ותמונת ה' יביט.

המלכות, כשמקבלת חכמה נקראת תמונת ה', שזה פתח עיניים. שהמלכות, שנקראת פתח, עלתה לבינה, שנקראת, עיניים אשר על דרך תמנתה, שמשפיעה חכמה למלכות, כשהיא נקראת תמונת ה'. וזהו להוציא חכמה ממש, שנקראת עיניים, שאינה בכלל זה, מפני שהיא אינה משפיעה לתמונת ה', כי נגזזה, ורק הבינה שחזרה לחכמה, היא המשפיעה לתמונת ה'. וע"כ מגדיר אותה הכתוב, עיניים אשר על דרך תמנתה. אמנם אין פסוק יוצא מידי פשוטו, וכל אלו המעשים שעשתה תמר, היו בגשמיות בענפים התחתונים, הרומזים על שורשיהם העליונים באצילות. ופתח עיניים, היה מקום שנקרא כך. ותמר ישבה שם לעורר שורשו העליון, המכוון

פניה. כמ"ש, כן דרך אישה מנאפת, אַכְלָה ומְחַתָּה פִּיהָ. כי כסתה פניה, פירושו, אכלה ומחתה פיה. היא שורפת העולם בשלהבותיה, ואמרה לא פעלתי אָנוּן. משום שכסתה פניה, ואין מי שידוע דרכיה להינצל ממנה. וכתוב, ויט אליה אֶל הַדֶּרֶךְ, לחבר לָבֵן בְּאָדוּם. ויאמר הבה נא אבוא אלייך. הבה, פירושו, הזמנה.

**282.** כי לא ידע כי כָּלְתוּ הֵיא. כי כלתו של העולם, שמכלה את העולם, כי כָּלָה מלשון כָּלִיה. לא ידע, משום שהיו מאירים פניה לקבל ממנו, והזדמנה להתבשם ולרחם העולם.

**283.** ותאמר, מה תיתן לי כי תבוא אליי. עתה צריכה הכלה תכשיטים. ויאמר, אנוכי אֶשְׁלַח גְּדִי עֵיזִים מִן הַצֶּאֱן. בדומה למלך, שהיה לו בן משפָּחָה אחת, והיה הולך בהיכל. רצה המלך להינשא במטרוניתא עליונה, ולהביא אותה בהיכלו. שְׁאֵלָה, מי נתן לזה בהיכלו של המלך? אמר המלך, מכאן והלאה אשלח ואגרש את בן הָאָמָה מההיכל שלי.

**284.** אף כאן כך. אנוכי אשלח גדי עיזים מן הצאן. גדי, הס"א, היונקת ממלכות מטרם טהרתה. וכל אלו הם באים מצד בכור בהמה. וע"כ לא כתוב, אנוכי אָתֵן, אלא אנוכי אשלח, אגרש ואשלח אותו, שלא יימצא בהיכלי.

**285/1.** ותאמר, אם תיתן עירבון עַד שוֹלְחָךְ. אלו הם הסימנים של המלכה שהתברכה מהמלך בזיווגה. ויאמר, מה העירבון אשר אתן לך, ותאמר, חוֹתְמֶךָ וּפְתִילְךָ וּמִטְּךָ. אלו הם הקשרים העליונים, תכשיטי הכלה המתברכת מנה"י. מיד, וייתן לה ויבוא אליה, ותהר לו.

**285/2.** ויהי כְּמִשְׁלוֹשׁ חוֹדְשִׁים וַיּוֹגֵד לַיהוּדָה. שלושה חודשים, חג"ת. כמשלוש חודשים, כשהתחיל החודש הרביעי, מלכות, לעורר דינים בעולם, מחמת עוונות בני אדם, והיא יונקת מצד האחר. אז, ויוגד ליהודה לאמור זנתה תמר כלְתְךָ. הרי הכלה בצד האחר נמצאת. ויאמר יהודה, הוֹצִיאֶנָּה וְתִשְׁרַף. הוציאה, כמ"ש, השליך משמיים ארץ תפארת ישראל. ותִשְׁרַף, בשלהבת אש בגלות.

**285/3.** כתוב, היא מוֹצֵאת, להימשך בגלות. והיא שְׁלַחָה אֶל חַמִּיהָ לֵאמֹר, לְאִישׁ אֲשֶׁר אֶלָּה לּוֹ אֲנוּכִי הִרָה. לאיש שסימנים אלו היו שלו, אנוכי הרה. שהיו אלו תכשיטי כלה, וכבר נעשו שלה, אלא שהוא נתן אותם. מיד, וַיִּכַּר יְהוּדָה וַיֹּאמֶר, צְדָקָה מִמֶּנִּי. והשם גרם, כי כך נקראת המלכות. כמ"ש, כי צדיק ה' צדקות אָהֵב, יִשֶׁר יַחֲזוּ פְּגִימוֹ. כי צְדָקָה, צְדָק ה', וממני קיבלה השם הזה, וממני ירשה אותו, וממני הוא נמצא.

ע"י המעשה של תמר ויהודה, יצא שורש נשמת המשיח לעולם. כי תמר הייתה ממלכות דמלכות,



וממיתה אותם. ואין מי שיודע דרכיה להינצל ממנה. וע"כ, כוחה יפה לפתות בני אדם אחריה. וכתוב, כי לא ידע כי כלתו היא, שמכלה את העולם, כי מאחר שתמר כיסתה פניה, שזוהי גניזת המנעולא, שממנה המיתה והפְּלִיָה של העולם, לא ידע יהודה, כי יש בה בחינת המנעולא, המכלה את העולם. לא ידע, משום שהיו מאירים פניה לקבל ממנו, כי נמתקה בבינה, אשר על ידיה מאירים פניה לקבל ממנו. והזדמנה להתבשם ולרחם העולם, כי אחרי שהתבשמה בבינה, היא במדה"ר, לרחם העולם כמו הבינה. עוד כולל הכתוב, שהיא כלה ממש, כי תמר הייתה אז מרכבה למלכות, שהיא כלתו של ז"א ממש.

ותאמר, מה תיתן לי. עתה צריכה הכלה תכשיטים, כלים, לקבל בהם ג"ר, הנקראים תכשיטים. ויאמר, אנוכי אשלח גדי עיזים מן הצאן. השפעת החסדים והארת החכמה מקו האמצעי, המרחיקה את הקליפות, הנקראות בכור בהמה, והמכונה ג"כ גדי עיזים.

והנה גם אחר שהתמתקה המלכות בבינה, עוד אינה ראויה לקבל האורות בכלים שלה עצמה, אלא בכלים דנה"י דבינה, שמקבלת אותם מז"א, שבתוכם מתלבשים אורותיה שמקבלת מבינה ומז"א. כמ"ש, ותאמר, אם תיתן עירבון עד שולחך. אלו הם הסימנים של המלכה שהתברכה מהמלך בזיווגה. ששאלה עירבון ממנו, סימנים, כדי שתוכל לקבל מהמלך, מז"א, ברכת הזיווג, המאורות. כי ידעה, שהכלים שלה עצמה אינם ראויים לקבל מהאורות של הזיווג.

ותאמר, חותמך ופתיך ומטך. אלו הם קשרים העליונים, תכשיטי הכלה. כמו שנאמר, אמא השאילה בגדיה לבתה, הכלים דנה"י שלה, אותיות אל"ה, ומקשטת אותה בקישוטיה, שע"י זה מקבלת אורות דג"ר דאמא, הנקראים קישוטי כלה.

כי נה"י אלו, בינה ותו"מ דבינה, שנפלו לז"א ולמלכות בעת קטנות. ואח"כ לעת גדלות מחזירה הבינה את ג' הכלים, בינה ותו"מ שלה, שעמהם עולים גם ז"א ומלכות, והם מקבלים שם אורות דבינה. וע"כ נקראים בינה ותו"מ שבנה"י אלו, הקשרים העליונים, שהם מתקשרים בז"א ובמלכות בעת קטנות, ומעלים אותם לבינה בעת גדלות.

ובעת שז"א ומלכות חוזרים ויורדים עם האורות דבינה למקומם, לוקחים עימהם בינה ותו"מ אלו, שהעלו אותם לבינה, והם נעשו להם כלים להלבשת האורות. ובינה ותו"מ אלו מכונים נה"י. והכלה מתברכת מנה"י, כי ג' כלים נה"י דבינה הם שהעלו את המלכות לבינה, והמלכות התברכה מאורות דבינה ע"י נה"י אלו. וכן מציאות האורות שקיבלה המלכות, היא בנה"י

כנגד המקום, אשר נקרא, פתח עיניים אשר על דרך תמנתה. כי ע"י התעוררות מלמטה מעוררים התעוררות מלמעלה. וכך תמר העמידה הדבר למטה, שעשתה הדברים למטה בעולם הגשמי, וכוונתה הייתה לעורר שורש כל מעשה למעלה במלכות דאצילות, ויצאו פרחים, והנצו ענפים באמונה, שיצאו התיקונים למעלה במלכות, הנקראת אמונה.

וגם יהודה, היו נמשכות מחשבותיו מז"א, המתקן את המלכות. כמ"ש, ויהודה עוד כד עם אל ועם קדושים נאמן. שאע"פ שכתוב בפרשה, ויירד יהודה, שמשמע שירד ממדרגותיו, עכ"ז, ועם קדושים נאמן, שכל מחשבותיו היו נאמנות עם קדושים עליונים, ז"א ומלכות. והרי כתוב, ויראָה יהודה ויחַשְׁבֶהָ לזונה. איך נוהג זה בז"א למעלה?

כמ"ש, כן דרך אישה מנאפת. כי בשעה שהמלכות עולה לבינה, והבינה קיבלה הדינים דמלכות בתוכה, אז הקליפה, שנקראת זונה, שהייתה מקודם לכן נאחזת במלכות בלבד, והט"ר היו נקיים לגמרי מאחיזת הקליפות, עתה, אחר שבינה קיבלה דיני המלכות, עלתה הקליפה ונאחזה במקום החיסרון, הנמשך מדיני הבינה. כמ"ש, כן דרך אישה מנאפת אכלה ומחתה פיה. שאותה הזונה, שכל נאפופיה היו באחיזה ממלכות מבחינת המנעולא בלבד, ולא כלום בט"ר, שלא עליהם היה הצמצום, היא נבחנת כמו שאכלה, מבחינת המלכות בלבד.

ואח"כ, מחתה פיה ואמרה לא פעלתי אוון. שהעלימה שאחיזתה היא במלכות, ואמרה שלא פעלה שם אוון, ועלתה ונאחזה בחיסרון של הבינה. ואע"פ שבעת שנאחזה במלכות, היא שורפת העולם בשלהבותיה, ששרפה כל העולם בקטרוגה, ועכ"ז מחתה פיה, כמו שלא הייתה נאחזת במלכות לעולם, ועלתה ונאחזה בחיסרון של הבינה, שנעשה מחמת עליית המלכות למקום בינה. כמ"ש, ויראָה יהודה ויחַשְׁבֶהָ לזונה, שחשב כי מעשיה של תמר, לשבת בפתח עיניים, הוא כמו אותה הזונה.

אמנם ז"א למעלה, לא אכפת לו בעליית הזונה להיאחזו במקום בינה, ויותר מכך, כל התיקון צמח מזה, שהוא המוקש ששמים לנחש. הרי שהמחשבה של הזונה נמצאת ג"כ למעלה. ואמרה לא פעלתי אוון, כי כיסתה פניה האמיתיים שהם ממנעולא. ועניין כיסוי פניה נמשך ג"כ מתיקון שבמלכות, שנתקנה, שהמנעולא תהיה גנוזה, ורק המפתח הנמשכת מבינה, תהיה גלויה.

אמנם תיקון הגניזה שבקדושה היא קבועה. משא"כ הגניזה וכיסוי פניה של הזונה אינה בקביעות, אלא רק כדי לרמות בני אדם שיתדבקו בה, ואח"כ חוזרת ומגלה עליהם המנעולא,

מז"א, וע"ז בא הרמוז, צדקה ממני.

**286.** חמיה, כתוב במקום אחד, ויהודה, כתוב במקום אחר. חמיה, תלוי במקום עליון. חמיה רומז על אבי בעלה של המלכות, חכמה, כי חכמה הוא אבא דז"א. ויהודה רומז כאן על ז"א, כי השם הוי"ה, שהוא ז"א, נמצא בשם יהודה. וכתוב פעם חמיה ופעם יהודה, כי ב' מדרגות הן, וקשורים זה בזה, שרומז על ז"א בעת שהוא מקושר ומלביש את החכמה. ולכן, חמיה, תלוי במקום עליון, שהוא חכמה.

**287.** נשמעים כאן סודות דרכי ה' ודיניו. תמר ידעה כל זה, והקדימה עצמה להשלים דרכי הקב"ה, כדי שייצאו ממנה מלכים ושליטים העתידים לשלוט על העולם. וגם רות הייתה מעוררת את בועז לייבום, כמו תמר.

**288.** פרשה זו היא סוד חכמת התורה, והכול סתום וגלוי, סוד ופשט. וכל התורה נמצאת בסוד ובפשט. ואין דבר בתורה, שלא רשום בו השם הקדוש העליון, שהוא סתום ומגולה. משום שהנסתרות שבתורה, יורשים קדושים העליונים, והנגלות שבה, מתגלים לשאר בני העולם.

כתוב, לְסַפֵּר בציון שֵׁם הוֹי"ה, ותהילתו בירושלים. בציון, בביהמ"ק, מותר להזכיר את השם הקדוש הוי"ה. ומחוץ לביהמ"ק, רק בכינוי שלו, אדנ"י, ולא בכתיבתו. וע"כ הכול הוא סתום וגלוי. כי שם הוי"ה, שאסור להזכיר אותו, הוא סתום, והשם אדנ"י, שאנו מזכירים, הוא גלוי. ועד"ז כל הדברים. כל מי שגורע או מוסיף אות אחת בתורה, כמו שמשקר בשם הקדוש העליון של המלך.

דבינה. וכל האורות נמצאים מלובשים בג' כלים נה"י אלו. מיד, וייתן לה ויבוא אליה ותהר לו. האורות הם חג"ת ומלכות, ג' קווים ומלכות, המקבלת ג' הקווים, ומכונים ארבעה חודשים. וכיוון שתמר הייתה משורשה ממלכות דמלכות, קשה היה המיתוק שלה בבינה. ולפיכך, כל עוד שקיבלה בחינות ג' חודשים, חג"ת, לא התעוררו בה הדינים דמנעולא. אלא כיוון שהגיעה לחודש הרביעי, בחינת המלכות עצמה, אז חזרה והתעוררה בה המלכות דמדה"ד, מנעולא, שכל האורות מסתלקים בעת הגילוי שלה.

ויהי כמשלוש חודשים, אחר שלושה חודשים, כשהתחיל החודש הרביעי, המלכות דאצילות למעלה, שמעוררת הדינים דמנעולא שבתוכה, אם בני אדם חוטאים למטה, ואז היא יונקת מס"א. שהאורות מסתלקים בסיבת הגילוי, והס"א נאחזת ויונקת ממנו, ואז, ויוגד ליהודה לאמור זנתה תמר כלתך. הרי הכלה בצד האחר נמצאת, שהתגלה בה המנעולא, והס"א נאחז בה. ויאמר יהודה, הוציאוך ותישרף, בשלהבת אש בגלות, שדיני הגלות ישרפו אותה. היא מוצאת להימשך בגלות.

והיא שלחה אל חמיה לאמור, לאיש אשר אלה לו אנוכי הרה. לאיש שסימנים אלו היו שלו. כלומר שטענה, כי האורות אינם מתקבלים בכלים שלה, אלא בכלים של ז"א, נה"י דבינה, שז"א ומלכות קיבלו ממנה, אשר דינים דמנעולא לא יוכלו לשלוט בהם. מיד, וַיִּכַר יהודה, ויאמר צדקה ממני. שבעת שמקבלת האורות הגדולים מלובשים בנה"י דז"א ודבינה, היא נקראת צדקה, אותיות צדק ה'. שאז הן האורות והן הכלים היא מקבלת

## מעשה מצרים

[עובדא דמצרים]

**290.** כתוב, לאחוז בכנפות הארץ, ויינערו רשעים ממנה. עתיד הקב"ה לטהר את ארצו, המלכות, מכל טומאות העמים עכו"ם שטימאו אותה, כמי שאוחז בבגדו ומנער את הטינופת ממנו, שהם כל הרשעים שנקברו בארץ הקדושה. כך הוא מנער הארץ, כדי להשליך אותם לחוץ, ולטהר הארץ הקדושה, המלכות, מס"א. שכביכול, שהייתה מזינה שאר שרי העמים, שקיבלה טומאה מהם להנהיג אותם, ועתיד לטהר אותה ולהעביר שרי העמים לחוץ.

**289.** מעשה מצרים, שהיו עובדים לקליפה שנקראת שפחה. מעשה כנען, שהיו עובדים למקום שְׁבִי אשר בבית הבור. וע"כ כתוב, ארור כנען, עֶבֶד עבדים יהיה לאֲחִיו. משום זה היו כולם משקרים בדברים קדושים, ועשו מעשים של עבודה זרה בכל. משום זה כתוב, כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו. שעשו דינים רעים לשלוט על הארץ, המלכות. כמ"ש, ולא תטמא את אדמתך. וכתוב, ותטמא הארץ.

## ותבואו ותטמאו את ארצי

ומטהר הארץ. כתוב, ותבואו ותטמאו את ארצי. אשרי חלקו, מי שזכה בחייו לעשות משכנו בארץ

**291.** רבי שמעון היה מטהר השוקים של טבריה. וכל מת שהיה שם, היה מעלה אותו

**294.** כל מי שמכניס בארץ מאלו המינים הרעים, או רשות אחרת, נטמאת הארץ. אוי לו לאותו איש, אוי לנפשו, כי הארץ הקדושה אינה מקבלת אותו אח"כ. עליו כתוב, ייתמו חטאים מן הארץ, בעוה"ז ובעוה"ב. ורשעים עוד אינם, בתחיית המתים. ואז כתוב, ברכי נפשי את ה' הללויה.

**295.** אשרי חלקם של ישראל, שהקב"ה רצה בהם מכל העמים עכו"ם. ומתוך אהבתו עליהם, נתן להם חוקי אמת, נטע בהם עה"ח, ז"א, והשרה השכינה ביניהם. משום שישראל רשומים ברושם קדוש בבשר שלהם, וניכרים שהם שלו, מבני היכלו.

**296.** משום זה, כל אלו שאינם רשומים ברושם קדוש בבשר שלהם, שאינם נימולים, אינם של הקב"ה. וניכרים שכולם באים מצד הטומאה, ואסור להתחבר בהם, ולספר עימהם בדברי הקב"ה, ואסור להודיע להם דברי תורה. משום שהתורה כולה היא שמו של הקב"ה, וכל אות שבתורה, מתקשרת בשם הקדוש. וע"כ, כל מי שאינו נרשם בשם הקדוש בבשרו, אסור להודיע לו דברי תורה. וכש"כ לעסוק עימו.

הקדושה, שכל מי שזכה לה, זוכה להמשיך מטל השמיים שלמעלה, היורד על הארץ. וכל מי שזכה להתקשר בחייו בארץ הקדושה הזו, זוכה להתקשר אח"כ בארץ הקדושה העליונה, המלכות.

**292.** וכל מי שלא זכה בחייו בארץ הקדושה, ומביאים אותו להיקבר שם, עליו כתוב, ונחלתי שמתם לתועבה. רוחו יצא ברשות אחר זר, וגופו בא תחת רשות הארץ הקדושה. כביכול, עשה קודש חול וחול קודש. וכל מי שזכה, שתצא נשמתו בארץ הקדושה, מתכפרים עוונותיו, וזוכה להתקשר תחת כנפי השכינה. כמ"ש, וכיפר אדמתו עמו. ולא עוד, אלא אם זכה בחייו בארץ הקדושה, זוכה שיהיה נמשך עליו תמיד רוח הקודש. וכל מי שיושב ברשות אחרת, בחוץ לארץ, נמשך עליו רוח אחר זר.

**293.** כשעלה רב המנונא סבא לארץ הקדושה, היו עימו 12 בני ישיבה שלו. אמר להם, אם אני הולך לדרך הזו, לא בשבילי אני עושה, אלא כדי להשיב הפיקדון לבעליו. כל אלו שלא זכו לארץ הקדושה בחייהם, משיבים לס"א הפיקדון של אדונם, הנשמה שניתנה בהם.

## הקב"ה ותורה וישראל

[קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל]

לשון? אשריהם ישראל, שהחלק העליון הקדוש הזה נטע בהם הקב"ה, כמ"ש, כי לקח טוב נתתי לכם. לכם ולא לעמים עכו"ם.

**299.** ומשום שהתורה טמונה עליונה מכובדת, שהיא שמו ממש, ע"כ היא כולה סתומה וגלויה, שיש בה סוד ופשט. וע"כ ישראל הם בשתי מדרגות, סתומה וגלויה. ג' מדרגות מתקשרות זו בזו: הקב"ה, התורה וישראל. וכל אחת מהן היא מדרגה על מדרגה, סתומה וגלויה. וזהו שכתוב, מגיד דבריו ליעקב, חוקיו ומשפטיו לישראל. שתי מדרגות הן, יעקב וישראל. אחת גלויה, יעקב, ואחת סתומה, ישראל.

**297.** כתוב, זאת חוקת הפסח, כל בן נָכַר לא יאכל בו. וכתוב, וכל עֶבֶד אִישׁ מִקְנֵת כֶּסֶף, וּמִלֶּתְ אוֹתוֹ אִזּוֹ יֹאכַל בו. וכתוב, תושב ושכיר לא יאכל בו. וכמו הפסח, שהוא רק בשר לאכול, ומשום שנרמז בדבר קדוש, שכתוב, ופָּסַח ה' על הפתח, אסור לכל אלו לאכול בו, ולתת להם לאכול, עד שיימולו. התורה, שהיא קודש הקודשים, השם העליון של הקב"ה, על אחת כמה וכמה, שאסור ללמד אותם.

**298.** אסור ללמד תורה לעכו"ם. כמ"ש, מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל, לא עשה כן לכל גוי. כתוב, מגיד דבריו ליעקב, א"כ למה כתוב, חוקיו ומשפטיו לישראל, האין הוא כפל

## אסור ללמד תורה לשאינו נימול

ייקרא שְׁמֶךָ עוד יעקב, כי אם ישראל יהיה שְׁמֶךָ. הרי שישראל חשוב יותר מיעקב. וע"כ כתוב, חוקיו ומשפטיו לישראל. שהם סודות התורה, וחוקי התורה, ונסתרות התורה. שלא צריכים לגלות זה, אלא למי שהוא במדרגה עליונה יותר כראוי.

**301.** וכמו שלישאל כך, שאין מגלים התורה,

**300.** כל מי שנימול ונרשם בשם הקדוש, נותנים אותו בדברים הגלויים שבתורה, שמודיעים לו בראשי אותיות, בראשי פרקים, ונותנים עליו הזהירות החמורה של מצוות התורה. ולא יותר, עד שמתעלה במדרגה אחרת. כמ"ש, מגיד דבריו ליעקב. אבל, חוקיו ומשפטיו לישראל, שהוא במדרגה עליונה יותר. כמ"ש, לא

ונוקבא הנפרדת שלו. הם הקיום של כל העולמות, שהמוחין של כל העולמות, הנקראים קיום, נמשכים מהם. וגי הסומכים, גי קווים, הממשיכים הארת החכמה, בעליונים ובתחתונים, נמשכים מהם.

**304.** שבילים סתומים הם ל"ב (32) נתיבות החכמה. נהרות עמוקים הם ספירות הבינה. עשרה מאמרות הם ע"ס של הדעת, המיוחד חו"ב, שהם חב"ד דז"א. כולם יוצאים ונמשכים לעולמות מהקוץ התחתון שמתחת לא'. כי י' תחתונה של א' היא זו"ן, שאורותיהם נמשכים דרך הקוץ התחתון של י'. וע"כ הוא כלל, שכולם כלולים בא'. ומכאן והלאה מתחילים האורות שבא' להתפשט בב' ובשאר האותיות. ואין חשבון לחכמה שנחקה כאן.

**305.** משום זה התורה, ז"א, היא קיום הכול ואמונת הכול, לקשור קשר האמונה, מלכות, זה בזה. ומי שנימול, התקשר בקשר של האמונה. ומי שלא נימול ולא נקשר בו, כתוב בו, וכל זר לא יאכל קודש, וכתוב, וכל ערל לא יאכל בו. כי התעורר רוח הטומאה שמצידו, ובא להתערב בקדושה. ברוך הרחמן שהבדיל ישראל בניו, הרשומים ברושם הקדוש, מהם ומזוהמתם. עליהם כתוב, ואנוכי נטעתיך שורק כולו זרע אמת. ומשום זה כתוב, תיתן אמת ליעקב, ולא לאחר. תורת אמת לזרע אמת.

**306.** כתוב, כי לא ייטוש ה' את עמו בעבור שמו הגדול, משום שהכול נקשר זה בזה. נקשרו ישראל בהקב"ה ברושם הקדוש שנרשם בבשרם. ומשום זה, לא ייטוש ה' את עמו, ולמה? בעבור שמו הגדול, שנרשם בהם.

**307.** התורה נקראת ברית, והקב"ה נקרא ברית, והרושם הקדוש, המילה, נקרא ברית. וע"כ, הכול נקשר זה בזה ולא נפרד זה מזה. התורה וישראל, שנקראים ברית, יפה הוא. אבל הקב"ה, מאין לנו שנקרא ברית? מהכתוב, ויזכור להם בריתו, שהוא יסוד.

**308.** כתוב, את משפטיי תעשו ואת חוקותיי תשמרו. חוקותיי, הם מנהגי המלך, ז"א. משפטיי, הגזרות שבתורה. כל המנהגים מהמקום שנקרא צדק, המלכות, נקראים חוקותיי. והם גזרות המלך. ובכל מקום שנקרא משפט, נקראים, דיני המלך, שהוא המלך הקדוש, הקב"ה, המלך שהשלום כולו שלו הוא, שהוא המלך הקדוש במקום שדין ורחמים אחוזים זה בזה. וע"כ כתוב, צדק ומשפט מִכֹּון כיסאך, שהם דין ורחמים. ומשום זה הם חוק ומשפט. וע"כ כתוב, חוקיו ומשפטיו לישראל. לישראל, ולא לשאר העמים.

**309.** ואחריו כתוב, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל יִדְעוּם. אע"פ שנימול, ואינו עושה

אלא למי שהוא במדרגה עליונה, לעמים עכו"ם על אחת כמה וכמה. וכל מי שלא נימול, ונותנים לו אפילו אות קטנה שבתורה, הוא כאילו החריב העולם, ומשקר בשמו של הקב"ה. כי הכול תלוי במילה. וזה בזה נקשר, התורה נקשרת במילה, כמ"ש, אם לא בריתי יומם ולילה, חוקות שמייים וארץ לא שמתו.

**302.** כתוב, וזאת התורה, אשר שם משה לפני בני ישראל. לפני בני ישראל שם, אבל לשאר העמים לא שם. משום זה כתוב, דַּבֵּר אל בני ישראל, וכתוב, וְאֶל בני ישראל תאמר. וכן כולם רק לישראל.

**303.** דבר ראשון שבתורה, שנותנים לתינוקות, הוא א"ב. זהו דבר שאין בני העולם יכולים להשיג בבינתם, ולהעלות על רצונם. וכש"כ לדבר בפייהם. ואפילו מלאכים עליונים ועליוני העליונים אינם יכולים להשיג, משום שהם נסתרות של השם הקדוש.

ו-1405 רבבות עולמות כולם תלויים בקוץ של א', בקוץ שביי העליונה שבא'. וע"כ (72) שמות קדושים חקוקים באותיות רשומות שמתקיימים בהם. ועליונים ותחתונים, שמייים וארץ, וכיסא הכבוד של המלך, תלויים מצד אחד לצד אחד, מהקוץ העליון עד הקוץ התחתון של התפשטות הא'. הם הקיום של כל העולמות, והסומכים של העליונים והתחתונים בעניין החכמה.

א' כוללת בתוכה כל פרצופי אצילות. כי קוצה של היי העליונה של הא' הוא א"א. והיי עצמה היא או"א עילאין, ג"ר דבינה. והוי שבאמצע הא', בין היי העליונה לתחתונה, היא ישו"ת. והיי התחתונה, היא ז"א ומלכות.

ו-1405 רבבות עולמות כולם תלויים בקוץ של הא', כי הקוץ של הא' הוא א"א, שבו תלויים או"א, אשר אבא הוא אָלֶף, ואמא 400, שהם חו"ב תו"מ. והנתיב המיוחד אותם כולל חג"ת נ"ה, שהוא חמש. והוי שבאמצע הא' הוא ישו"ת, ו"ק דבינה, ובהם מתגלים שורשי ע"ב שמות המרומזים באותיות הכתובים, וייסע ויבוא ויט, שהם גי קווים.

ע"ב שמות החקוקים באותיות רשומות של וייסע ויבוא ויט, קיימים באו"א עילאין, כי ישו"ת שבהם שורשי גי קווים, ע"ב שמות, נמשכים מאו"א, שהם 1405 עולמות. ועליונים ותחתונים, שהם או"א וישו"ת, שמייים וארץ, זו"ן, וכיסא הכבוד של המלך, שהוא נוקבא הנפרדת מז"א, תלויים מצד אחד לצד אחד, מהקוץ העליון עד הקוץ התחתון של התפשטות הא'.

כל אלו נכללים בא' מצד אחד למשנהו, כי קוצה של יי היא א"א, יי עליונה של א' היא או"א, וי שבאמצעה היא ישו"ת, ויי תחתונה היא זו"ן

מקיים המצוות, ותחללה. התחללה המילה ואינה מועילה. ואסור ללמד אותו תורה. **310**. משום זה, לא עשה כן לכל גוי. גוי סתם, שכולל גם אותו שנימול ואינו עושה מצוות. ומשפטים בל ידעום, לעולם ולעולמי עולמים. דבר אחר, שהם פשטי התורה והמצוות, אין אנו נותנים להם, כש"כ, סודות התורה וחוקות התורה. וכתוב, כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו. אשרי העם שפכה לו, אשרי העם שה' אלקיו.

מצוות התורה, הרי הוא כעכו"ם לגמרי, ואסור ללמד אותו דברי תורה. וע"כ כתוב, מזבח אבנים תעשה לי, שהמילה היא מזבח אבנים ממש, שמרכך את לב האבן שלו. וזה שנימול ואינו עושה מצוות התורה, קשיות הלב שלו עומדת במקומה, והזוהמה לא נפסקת ממנו. משום זה, לא עולה בידו המילה, ואינה מועילה לו. וע"כ כתוב, כי חרבך הנפת עליה ותחללה. שאע"פ שחרבך הנפת עליה, שנימול, עכ"ז, כיוון שאינו

## ארבעה מפתחות

[ארבע מפתחין]

תו"מ בכל רוח מהם, וע"כ יש ארבעה מפתחות. ואותם ד' רוחות חו"ג תו"מ מכונים ד' גוונים, לבן אדום ירוק שחור. ולפעמים נקרא ת"ת תולעת שני, והמלכות תכלת. ובעת שת"ת מיוחד כל האורות ונכלל מהם, נקרא ארגמן, משום שצבע ארגמן כולל בתוכו כל הצבעים. וכל ד' המפתחות נחקקו בצבע אחד, ארגמן, הכולל כל הצבעים. שכל אלו האורות נכללים בו. תכלת, מלכות. ארגמן, ת"ת, בשעה שכולל אותם. תולעת שני, ת"ת בפרטיותו. לבן, חסד. אדום, גבורה. אמנם מעורבים וכלולים זה בזה.

**312**. ארבעה ראשים עלו יחד, ובצורה אחת מתדבקים. ראש אחד עלה מתוך הרחיצה שהתרחץ, שתי איילות קצובות בשיעור אחד עלו מהרחיצה ההיא, כמ"ש, כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה. בשערות שלהם, מראָה אבן טוב בארבעה צבעים.

אחר שהקו האמצעי, ת"ת, הכריע ואיחד ב' הקווים זה בזה, ונעשו ארבעה מפתחות, אז מתעלים חגי"ת והמלכות למעלה, ונעשו חב"ד, שהם ד' ראשים, חכמה, בינה, הימין דדעת, שהוא ת"ת שעלה, חסדים, והשמאל דדעת, גבורות, שהיא המלכות שעלתה. ארבעה ראשים עלו יחד. ע"י הייחוד של ארבעה מפתחות, שחגת"מ נעשו לחב"ד. אמנם כל אלו ד' ראשים הם רק ראש אחד. ובצורה אחת מתדבקים, שאינם אלא צורה אחת, של ראש אחד. אלא שנבחנים לד' ראשים ע"פ ד' המוחין חב"ד שבו, שהם בחינות ג' קווים ומלכות המקבלת אותם.

בסיבת הדינים שבמסך דחיריק שבקו האמצעי, מתרצה השמאל להתייחד עם הימין. אמנם לא ע"י המסך בלבד, אלא בעיקר מפני החסדים המרובים, המתגלים ע"י זיווג אור עליון על המסך, אשר החסדים הללו רוחצים קו השמאל מרוב הדינים ששקע בהם. ובעת הארת החכמה, מתגלים שוב אותם הדינים שבקו שמאל, שמלפני ייחודו עם הימין, כדי להרחיק

**311**. ארבעה מפתחות נעשו לד' רוחות העולם. ובזוויותיהם נמצאים מפתח אחד לד' רוחות, וד' רוחות לרוח אחד. ונחקקים בצבע אחד. בצבע ההוא מעורבים תכלת, וארגמן ותולעת שני, ולבן, ואדום. זה נכנס בצבע חברו, וצבע חברו רשום בו. קו ימין וקו שמאל, חו"ג, במחלוקת ואינם יכולים להאיר, עד שבא הקו האמצעי עם כוח המסך שבו, ומכריע אותם ומייחד אותם זה בזה. ואז נפתחת הארתם, ומאירים. וע"כ מכונה הקו האמצעי, ת"ת, בשם מפתח, להיותו פותח האורות. ארבעה מפתחות נעשו לד' רוחות העולם, כי ד' רוחות העולם הם חו"ג תו"מ, וכל רוח כלול מכולם, נמצא שיש בכל רוח מפתח אחד, ת"ת, הקו האמצעי.

ונודע שהקו האמצעי מחבר ד' רוחות חו"ג תו"מ לאחד, שעושה אותם, שאף אחד מהם לא יוכל להאיר אלא בשיתוף כולם. כי מחמת הכרעתו, צריך השמאל לחסדים שבימין, והימין להארת חכמה שבשמאל, שזולתו הוא מחוסר ג"ר. ושניהם, הימין והשמאל, צריכים לקו האמצעי שייחד אותם, ושלושתם צריכים למלכות. משום שקו האמצעי מתקן החכמה, שלא תאיר אלא רק מלמטה למעלה, שזה ייתכן רק במלכות, שהיא אור נקבה, המאירה מלמטה למעלה.

הרי איך כולם התקשרו והתחברו זה בזה ע"י ת"ת, קו האמצעי, הנקרא מפתח. ובזוויותיהם נמצאים, שהזווית נבחת לנקודת החיבור של ב' רוחות. וכיוון שהמפתחות, ת"ת וקו אמצעי, מחברים הרוחות חו"ג תו"מ זה בזה, ע"כ נבחן שהמפתחות נמצאים בזוויות של הרוחות, בבחינת החיבור שבהם.

ואין לשאול, הלוא ד' רוחות הם חו"ג תו"מ, וא"כ האין בכולם אלא ת"ת אחד, שהוא מפתח אחד, ולא ארבעה? לזה אומר הזוהר, מפתח אחד לד' רוחות, שבאמת אין יותר ממפתח אחד לד' רוחות, אבל ד' רוחות לרוח אחד, כי ד' הרוחות, חו"ג תו"מ נכללים זה מזה, ויש ד' רוחות חו"ג

להט החרב המתהפכת להרחיק החיצוניים. מעליית המלכות בבינה, נמשכות ד' בחינות, ימין ושמאל שבבינה, וימין ושמאל שבמלכות. ולהט החרב הזו מתהפכת על ד' הבחינות ההן. ב' בחינות ימין נקראות זכרים, וב' בחינות שמאל נקראות נקבות. ומתהפכת לזכרים ולנקבות, שלפעמים שולטים בה הזכרים, ולפעמים שולטות בה הנקבות.

אמנם עיקרם של ד' בחינות אלה הם שתיים, בינה ומלכות, הכלולות במסך שבמלכות, שעליו נעשה הזיווג עם ז"א. והמסך נקרא אֵיפָה, משום שמוודד שיעור האור שיתקבל ע"י הזיווג. בינה ומלכות האלה המעורבות זו בזו, הפועלות בלהט החרב המתהפכת, הן נושאות את האיפה, כלומר מתקנות את מדידת האיפה, המסך, בין השמיים, ז"א, ובין הארץ, המלכות. שהן מתקנות המסך במדה"ר, לעשות אותו ראוי לזיווג, ולקבל אור העליון.

אמנם למטה מהמלכות דאצילות אין האיפה מתוקנת כל כך. ולפעמים מתגלה שם מלכות דמדה"ד, הדוחה את אור העליון מלהתקבל. אמנם בשבתות ובימים טובים, בזמן תפילה, נמצא שנושאים ומתקנים האיפה בכל העולמות. ואיפת הצדק המתוקנת בבינה, שולטת בכל מקום, וכל המדידות נמדדות בה.

**315.** מראָה אחד של בדולח נמצא על חרב אחת. בראש החרב לוחט צבע אדום מתוך הבדולח. מבי' צדדים, מצד זה ומצד זה, נראות בחרב רשימות עמוקות. גיבור אחד אמיץ, נער העומד ב"יג (13) עולמות, חגור בחרב ההיא לעשות נקמות. עימו חגורים חרב שישים גיבורים אחרים, כולם מלומדים לנַצַח מלחמה. כמ"ש, חגור חרבך על ירך גיבור. וכתוב, כולם אחוזי חרב מְלֻמְדֵי מלחמה. בכמה אופנים מתהפכים פניהם, אין מי שיודע אותם, חוץ מתולעת אחת השטה בין דגי הים. כל האבנים העוברות עליהם מתבקעות.

מראָה הבדולח, לבן מעורב באדמימות, רומז על ב' קווים, ימין ושמאל, לבן ואדום, הארות החסדים לבן, והארת החכמה הנמשכת משמאל, אדום. המעורבות זו בזו, וכלולות זו בזו ע"י קו האמצעי. ומראה הבדולח, החכמה והחסדים הכלולים זה בזה, שורים על החרב. ומלבד זה שורים בה ג' מיני דינים, השורשים לכל הדינים שבעולם:

א. דינים דדכורא, הנמשכים משמאל בלי ימין.

ב. דינים דנוקבא, הנמשכים ממסך דבינה.

ג. דינים דנוקבא, הנמשכים ממסך דמלכות.

גוף החרב נמשך מהקו האמצעי. ע"כ שורה עליה מראה הבדולח. ובראש החרב מתגלים

החיצוניים, שלא יינקו מהארת החכמה. ולפיכך מתגלים ג"כ כנגדם אותם החסדים המרובים שהתגלו בעת ייחודו עם הימין, שרצו את קו השמאל מהדינים ההם. וראש אחד עלה, ראש הבינה, שהוא שמאל, מתוך הרחיצה שהתרחץ, כלומר, שבעת שמתגלה הארת החכמה שבבינה, מתגלה באותו הזמן דבר הרחיצה שלו, כלומר, שמתגלים הדינים דשמאל, שמטרם ייחודו בימין. ומתגלים ג"כ כנגדם החסדים, המכונים מים, שלאחר ייחודו עם הימין, שהם רוחצים אותו מהדינים ההם. באופן, שהראש הזה אינו מאיר, זולת דרך רחיצתו.

והנה ע"י עליית המלכות לבינה, נכללו זו בזו, וצורותיהן נעשות שוות זו לזו. ויצאו בינה ומלכות בבינה, ובינה ומלכות במלכות. בינה ומלכות שבמלכות מכונות שתי איילות. קצובות בשיעור אחד, שהן שוות זו לזו כשיעור הבינה. והן עולות ומקבלות הארת החכמה מתוך הרחיצה בראש הבינה. כי מאחר שהמלכות קיבלה צורתה של הבינה, היא ראויה לקבל חכמה. ובעת שהמלכות מקבלת הארת החכמה, היא נקראת, אבן טובה בארבעה צבעים, שהם ג' קווים ומלכות המקבלת אותם, שבדרך נסיעתם מתגלה החכמה. בשערות שלהם, בדינים שלהם, מתגלה מראָה אבן טוב בארבעה צבעים, שהוא גילוי הארת החכמה, הנקרא מראה.

**313.** ארבע כנפיים מכסות על הגוף. וידיים קטנות תחת כנפיהם. וחמש בחמש חקוקות. מעופפות למעלה מההיכל, שהוא יפה תואר ויפה מראה.

כנפיים, הם ארבעה כיסויים. מפאת עליית המלכות לבינה, נעשו ימין ושמאל בבינה, שהם בינה ומלכות שבבינה, וימין ושמאל במלכות, שהם בינה ומלכות שבמלכות. ומהדינים שבאלו ארבע בחינות, יצאו ארבע כנפיים לכסות את הגוף, להעלים שם הארת החכמה. שמעלימים הארת החכמה במקום הגוף שלהן.

אבל תחת הכיסויים יש ידיים קטנות, וחמש בחמש חקוקות. ידיים, חו"ג, שבכל אחת חמש אצבעות, כנגד חג"ת נ"ה, והן ממשיות חכמה, כמ"ש, שאו ידיכם קודש. הן מעופפות ועולות לבינה, שהיא למעלה למעלה מהמלכות, הנקראת היכל יפה תואר ויפה מראה. ושם נעשות הידיים לחו"ב. ונקראות ידיים קטנות, משום שמאירות רק בו"ק דחכמה.

**314.** נער אמיץ אחד יוצא בחרב שנונה, המתהפכת לזכרים ולנקבות. נושאים מדידת האֵיפָה בין השמיים ובין הארץ. ולפעמים נושאים אותה בכל העולם, וכל המדידות מודדים בה. נער, הוא מט"ט, שומר השכינה, שמרחיק החיצוניים שלא יינקו ממנה. ע"כ הוא נושא את

בימין, ונעשה כרחמים. והמסך דחיריק מכונה תולעת, שמייחדת אותם עם הימין, ומעמידה אותם ברחמים, ואינם מתהפכים עוד לדן.

אמנם מחמת המסך הזה מתבקע קו השמאל, שחצי מדרגתו העליונה, ג"ר דחכמה, נעלמת, ונשאר רק בו"ק דחכמה, בחצי המדרגה התחתונה. והתולעת שטה בין דגי היס, בין מדרגות החכמה שבשמאל, הנקראות דגת היס. וכל המדרגות המכונות אבנים, העוברות שם, מוכרחות להתבקע לשני חצאים, שחצים העליון נעלם, וחצים התחתון נשאר. שזה נעשה מכוח המסך דחיריק, המייחד ימין ושמאל. שהקו האמצעי מתקן את השמאל, שלא יאיר מלמעלה למטה, שהוא ג"ר, אלא מלמטה למעלה, ו"ק דחכמה.

**316.** בזמן שהמדרגות דשמאל מתבקעות מחמת התולעת, הקול שיוצא מאלו חגורי חרב, משישים הגיבורים, מבקע 18 הרים גדולים, חג"ת נה"י, שבכל אחד ג' קווים. שבחינת ג"ר דחכמה מסתלקת מהם, ואין מי שיטה אוזנו, להישמר מלהמשיך ג"ר דחכמה. וע"כ כל העולם הם סתומי עיניים ואטומי הלב. אין מי שיסתכל, שהבניין הזה של ג"ר דשמאל, עומד להיחרב. כשעושים מעשים שאינם כשרים, וסרים מהדרך המתוקנת, מוסר הימין, הארת החסדים. והשמאל שולט בלי ימין. אז נמצאות עריות, הדינים המתגלים בבניה ובמלכות, שהוא גילוי ערוה. אוי לרשעים שגורמים זאת בעולם, כי לא יתברכו למעלה, מטרם שיקלו אלו הרשעים למטה. כמ"ש, ורשעים עוד אינם, ברכי נפשי את ה' הללויה.

## תפוח ושושנה

למעלה, כמו ריח, ומתברכת בחסדים מהמלך הקדוש, ופניה מאירים. ובשעה שהרשעים התרבו בעולם, כנ"י אינה מעלה ריחות טובים, וטועמת מיניקת הס"א המרה. אז כתוב, השליך משמיים ארץ, שהתבטל הזיווג דז"א, שמיים, והמלכות, ארץ, ופניה חשוכים.

**320.** בשעה שהצדיקים התרבו בעולם, כתוב, שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, שהימין והשמאל מתייחדים זה בזה. ובשעה שמתרבים רשעים בעולם, כתוב, השיב אחור ימינו, והשמאל שולט בלי ימין. שאז כל הדינים מושפעים ממנו. וכתוב, ונגן מפריד אלוף, שהמלך נפרד מהמלכה, מחמת הרשע, שנקרא נרגן. וזהו שכתוב, ערוות אביך וערוות אימך לא תגלה. שלא תגרום גילוי דינים למעלה ליניקת הס"א, שע"י זה נפרד הזיווג הקדוש.

דינים דדכורא שמצד שמאל. ובב' פיות החרב מתגלים ב' דינים דנוקבא. את החרב נושא מט"ט, אשר במראה הבדולח שעל החרב עושה נקמות, להכרית הקליפות. כי אין נכרות אלא ע"י הארת החכמה שבמראה הבדולח. ובג' מיני דינים שבחרב הוא מכריח החיצוניים, שלא יינקו מהארת חכמה.

מראה אחד של בדולח נמצא על חרב אחת, התכללות החכמה והחסדים זה בזה, ע"י קו האמצעי, הנמצא בגוף החרב. בראש החרב לוחט צבע אדום מתוך הבדולח, ששורים בו דינים דשמאל, שהם אדומים. מבי צדדים, מצד זה ומצד זה, נראות בחרב רשימות עמוקות, שהם ב' בחינות דינים דנוקבא: הדינים דמסך דבינה והדינים דמסך דמלכות.

גיבור אחד אמיץ, מט"ט, נער העומד ב"יג עולמות, המרכבה של המלכות המתפשטת ב"יג עולמות, שהם חו"ב תו"מ, שבכל אחת ג' קווים, שהם י"ב (12) עולמות, ועם הארת המלכות שעליהם, הם י"ג עולמות. ומט"ט עומד ותוקף במקום י"ג עולמות אלו. חגור בחרב ההיא לעשות נקמות, כי הארת החכמה שבה, מכלה את הקליפות ועושה נקמות בהן.

ותחת ידו של מט"ט נמצאים שישים גיבורים אחרים. שנמשכים מחג"ת נה"י דז"א, מעת שז"א היה במצב מוחין דו"ק, שקו השמאל במחלוקת שם עם קו הימין, וע"כ המוחין ההם מטולטלים, פעם לדן ופעם לרחמים. בכמה אופנים מתהפכים פניהם, וע"כ, אין מי שיודע אותם. שאי אפשר להשיג אותם מחמת התהפכותם. עד שהקו האמצעי מעורר את המסך דחיריק שבו, ואז מתרצה קו השמאל להתייחד

**317.** כתוב, כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים. כמה חביבה כנ"י לפני הקב"ה, שהיא משבחת אותו בתפוח, ולא בדבר אחר.

**318.** כיוון שכתוב תפוח, משבחת אותו בכל, בצבעים, בריח ובטעם. כי כמו שתפוח הוא רפואה לכל, אף הקב"ה רפואה לכל. כמו התפוח הנמצא בצבעים, שיש בו לבן אדום ירוק, אף הקב"ה נמצא בגוונים עליונים, חג"ת, לבן אדום ירוק. כמו תפוח שיש בו ריח דק יותר מכל שאר אילנות, אף הקב"ה, כמ"ש, ריח לו כלבנון. כמו תפוח, טעים ומתוק, אף הקב"ה, כמ"ש, חפו ממתקים.

**319.** הקב"ה משבח לכנ"י, כמ"ש, כשושנה בין החוחים כן רעייתי בין הבנות. בשעה שצדיקים התרבו בעולם, כנ"י, המלכות, מעלה ריחות טובים, הארת חכמה המאירה מלמטה

## אשר ייסרתו אימו

כמ"ש, ובפשעכם שולחה אימכם. **325**. לא הייתה נמצאת שמחה לפני הקב"ה, כאותו יום שעלה שלמה לחכמה, ואמר שה"ש. אז האירו פניה של המלכה, והמלך בא להשרות משכנו עימה. כמ"ש, ותָרַב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם. ותרב, שעלה היופי של המלכה, וגדלה במדרגותיה על כל שאר המדרגות, שהיו לה באיזה זמן, משום שהמלך שם משכנו בה, משום שהוציאה בן חכם זה לעולם.

**326**. וכשהוציאה את שלמה, כשהשפיעה לו חכמתה, הוציאה לכל ישראל, וכולם היו זוכים במדרגות עליונות כמו שלמה, שהקב"ה היה שמח בהם, והם בו. וביום ששיכלל שלמה ביהמ"ק למטה, התקינה המלכה בית אל המלך, ושמו משכנס יחד, והאירו פניה בשמחה שלמה. אז נמצאת שמחה לכל, למעלה ולמטה, משום שכתוב, משא אשר ייסרתו אימו. שהנהיגה אותו לרצון המלך.

**327**. וכשהבן הזה אינו מתנהג לרצון המלך, אז היא ערוות כל. כי גורם שיתגלו דינים במלכות, גורם לגילוי ערווה. ערווה לכל הצדדים, לימין ולשמאל. כי המלך נפרד מהמלכה, והמלכה התרחקה מהיכלו, וע"כ היא ערוות כל. והרי זו ערווה, אם המלך בלי המלכה, והמלכה בלי המלך. וע"כ כתוב, ערוות אביך וערוות אימך לא תגלה. אימך היא המלכות, ושוכנת עימך. משום זה, לא תגלה ערוותה.

**321**. אם יש מליץ בעולם, הוא מגיע אל המלכה, ולא למעלה מהמלכות. בדומה למלך, שהיה לו בן מהמלכה, וכל זמן שהבן עשה רצונו של המלך, המלך שם משכנו במלכה. וכל זמן שהבן לא עשה רצונו של המלך, המלך מפריד משכנו מהמלכה.

**322**. כך הקב"ה וכנ"י. כל זמן שישראל עושים רצונו של הקב"ה, הקב"ה שם משכנו בכנ"י. וכל זמן שישראל אינם עושים רצונו של הקב"ה, אין הקב"ה שם משכנו בכנ"י. משום שישראל הם בנו בכורו של הקב"ה, כמ"ש, בני בכורי ישראל. וכנ"י היא אימם של ישראל, כמ"ש, ואל תיטוש תורת אימך.

**323**. כל זמן שישראל רחוקים מהיכל המלך, כביכול המטרונותא מתרחקת עימהם מהמלך. משום שהמלכה לא הקדימה שבט לאותו הבן להכותו, שילך בדרך הישר. כי המלך אינו מכה בנו לעולם, אלא עוזב בידי המלכה, שתנהיג היכלו, ושתכה את בנה, ושתנהיג אותו בדרך אמת כנגד המלך.

**324**. כתוב, דברי למואל מלך משא, אשר ייסרתו אימו. אימו, בת שבע, המלכות. וכתוב, בן חכם ישמח אב, ובן כסיל תוגת אימו. בן חכם ישמח אב, כשהבן הולך בדרך הישר, והוא חכם, ישמח אב, המלך הקדוש למעלה, ז"א, האב שלמעלה. ואם הבן נמצא בדרך כישלון, כתוב, ובן כסיל תוגת אימו, שאימו היא כנ"י, המלכות.

## שאוג ישאג על נְוָהוּ

ואומר, אוי שהחרבתי את ביתי. ביתי, זיווג המלכה. וזהו ודאי, ערוות אביך וערוות אימך לא תגלה. כי מכל הצדדים היא ערווה, פגם. כי כשנפרדה המלכות, אימך, בעוון התחתונים, מסתלקים האורות גם מז"א. ונמצא גם ז"א, אביך, נפגם. ואז כתוב, אלביש שמיים קדרות ושק הושם פְסוּתָם. ז"א, שנקרא שמיים. כי מקום נחלת הברכות של מעיינות הנחלים, שהם בבינה, שהיו נוזלים ומשקים ז"א כראוי, נמנעו והסתלקו.

**330**. כשנפרד המלך מהמלכה, וברכות אינן נמצאות, אז נקרא ז"א, נ"י. שפירושו, אוי לי. היסוד הוא ו' קטנה. הראש דיסוד הוא י'. הקב"ה, ז"א, ו' גדולה עליונה. ע"כ כתוב ו"ו, שני ווים יחד, שמורים על ז"א ויסוד. והראש של היסוד הזה הוא י'. וכשהמלכה מתרחקת מהמלך, מז"א, והברכות נמנעות ממנו, וזיווג

**328**. רבי שמעון היכה ידיו זו אל זו. בכה ואמר, אוי אם אומר ואגלה סוד, אוי אם לא אומר, ויאבדו החברים דבר זה. כתוב, אָקָה ה' אלקים פְּלָה אתה עושה את שארית ישראל. מהו אהה? ומהו כלה אתה עושה? בזמן שה"ת דהוי"ה, המלכות, מגורשת מהיכל המלך, אז ה"ר דהוי"ה, בינה, מונעת הברכות בגללה. ואז כתוב, אהה, כלה אתה עושה.

כי הפגם מגיע בשתי אותיות ה' דהוי"ה בבינה ובמלכות. כי כשה"ת נמנעת מלקבל ברכות, ה"ר מונעת הברכות מכל, שאינה משפיעה גם לז"א, משום שהברכות אינן נמצאות אלא במקום ששורים זכר ונוקבא. וכיוון שהמלכות מגורשת מז"א, אין ברכות גם בז"א, להיותו בלי נוקבא.

**329**. וע"כ כתוב, ה' ממרום ישאג וממעון קודשו ייתן קולו, שְאֹג ישאג על נְוָהוּ. על נווהו ממש, שהיא המלכה, שאיננה. וזהו ששואג ודאי.



הסתלקה אות ה', בינה, תשובה, ואות א', כתר, מעלה אותיות ו' י' אליו, ונקרא אוי. וכשנחרב ביהמ"ק והסתלקה התשובה, אז זעקו ואמרו, אוי לנו כי פנה היום, כי יינטו צללי ערב. כי פנה היום, זהו היום העליון, בינה, תשובה, שהסתלקה ועברה ואינה נמצאת. הוא היום ההוא, שפושט ימינו לקבל רשעים. והוא פנה לו מכל ואינו נמצא. וע"כ אמרו אוי, ולא הוי. כי יינטו צללי ערב, שניתנה רשות לשרים הממונים של שאר העמים, לשלוט על ישראל.

**334.** ו', ז"א, עלתה למעלה, לכתר, שהוא א', וההיכל נשרף והעם הוגלה, והמלכה גורשה, והבית נחרב. אח"כ כשחזרה ו' למקומה, השגיח בבית, והוא נחרב. ביקש את המלכה, והיא התרחקה והלכה. ראה את היכלו, והנה נשרף. ביקש העם, והרי הוגלו. ראה את הברכות של הנחלים העמוקים, שהיו נמשכים מבינה, והנה נמנעו. אז כתוב, ויקרא ה' צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקורחה ולחגור שק. ואז, אלביש שמיים, ז"א, קדרות.

**335.** אז ו' י' נמשכו אחד כנגד אחד. שהי', ראש היסוד, נמשכה אל הוי', ז"א, ונפרדה מהמלכות. והי' דהוי"ה, בינה, מזילה מעיינות לס"א, וברכות אינן נמצאות, משום שלא נמצאו זכר ונוקבא, ז"א ומלכות, ואינם שורים יחד. אז שאוג ישאג על נווהו, המלכות.

אינו נמצא בראש היסוד, אז ו' עליונה, ז"א, לוקח ראש היסוד, שהוא י', ומושך אותו אצלו, אז נעשה הצירוף ו"י, וי לעליונים ולתחתונים. שכיוון שהתחתונים אינם מקבלים, אין נותנים לעליונים להשפיע להם.

**331.** וע"כ, מיום שנחרב ביהמ"ק, ברכות אינן נמצאות בעולם, ואין יום שלא נמצאות בו קללות. כי הברכות, הצריכות לבוא בכל יום, נמנעות ונעשות קללות.

**332.** אם כתוב, אוי או הוי', ולא וי, מהו פירושם? כשהדבר תלוי בתשובה, ואינם שבים, אז לוקחת אותם הי' דהוי"ה, בינה, ומושכת את ו' ואת י' אליה, משום שאינם שבים, ונעשה הצירוף הוי"י. אז נקרא הוי'. הוי' כשהסתלק המלך, ז"א, למעלה למעלה, לבינה. ובני אדם צועקים ואינו משגיח בהם. ולפעמים העליונה ההיא, השם אהי"ה הנסתר, שהוא כתר, מעלה אליו את ו', ז"א, ואת י', ראש היסוד, כי לא התקבלה תפילתו. ונעשה הצירוף או"י. אז נקרא אוי. כי א', שהיא אהי"ה, העלתה אליה ו' י'. ואז לא נמצאה תשובה. וע"כ הסתלקה אות ה' מאלו האותיות, כי כבר אינו תלוי בתשובה, שהיא בינה, הנקראת ה'.

**333.** כשהתרבו עוונות העולם, ובתחילה הייתה התשובה תלויה, ולא רצו לשוב, אז

## ערוות אימך לא תגלה

ודאי שהיא אשת המלך, אע"פ שהוגלתה. **338.** וע"כ ציווה עליה פעמיים. אחד, כשיושבת עם המלך בזיווג אחד ונקראת אימך, כמ"ש, וערוות אימך לא תגלה, שפירושו, לא תעשה שיתרחקו זה מזה, ותהיה משולחת בסיבת עונך. כמ"ש, ובפשעכם שולחה אימכם. ואחד, כשהיא בגלות עימך, והוגלתה מהיכל המלך, שנקראת אז אשת המלך. ואע"פ שהתרחקה מהמלך, לא תעשה שתהיה סרה ממך, וישלטו עליך אויביך, ולא תשמור אותך בגלות. כמ"ש, ערוות אשת אביך לא תגלה, כי, ערוות אביך היא. כי אע"פ שהתרחקה מהמלך, השגחת המלך נמצאת בה תמיד, וצריך לשמור עצמו כנגדה ביותר, ולא לחטוא לה.

**336.** ערוות אשת אביך לא תגלה. כל דברי התורה סתומים וגלויים, כמו השם הקדוש, שסתום וגלוי, שכתוב הוי"ה ונקרא אדני"י. והתורה, שהיא השם הקדוש, היא ג"כ סתומה ומגולה. ובפסוק הזה הכול בגלוי, לפי פשוטו, שהכתוב מדבר באשת אביו. ויש בו ידיעה סתומה.

**337.** אשת אביך. כל זמן שהמלכה נמצאת עם המלך, ומניקה אותו מהשפע שלה, היא נקראת אימך. עתה, בגלות, שהוגלתה עימך והתרחקה מהמלך, היא נקראת אשת אביך, כי היא אשת המלך הקדוש, ז"א, שלא נפטרה ממנו בספר פְּרִיטוֹת, אשתו היא ודאי. כמ"ש, כה אמר ה', אי זה ספר כריתות אימכם אשר שילחתי. אלא

## ולא יראה בן ערוות דבר

**340.** לא יכלו שונאיהם של ישראל להרע להם, עד שישראל החלישו כוח השכינה לפני השרים הממונים של שאר העמים, אז יכלו להם שונאיהם של ישראל ושולטים עליהם, וגוזרים

**339.** כי ה' אלקיך מתהלך בקרב מחנך, להצילך. ה' אלקיך, השכינה הנמצאת בישראל, וכש"כ בגלות, להגן עליהם תמיד מכל הצדדים, ומכל שאר העמים, שלא יכלו את ישראל.

כתוב, והיה מחניך קדוש. מחניך, איברי הגוף. ולא יראה בך ערוות דָּבָר וּשְׁבַח מאַחֲרֶיךָ, שלא תגרום ערווה זרה למלכות, הנקראת דבר. שאם אתה עושה כן, ושב מאחריך. וע"כ, ערוות אשת אביך לא תגלה. משום שערוות אביך היא.

**342.** על ג' דברים מתעכבים ישראל בגלות. על שנוהגים ביזיון בשכינה בגלות. ועל שמחזירים פניהם מהשכינה, כמ"ש, כי פָּנוּ אליי עורף ולא פָּנִים. ועל שמטמאים עצמם לפני השכינה. ואינם חוששים שהשכינה עימהם בגלות.

עליהם כמה גזרות רעות. וכשישראל שבים כנגדה בתשובה, השכינה שוברת הכוח והאומץ של אלו השרים הממונים, ושוברת הכוח והאומץ של שונאי ישראל, ונפרעת מהם הכול.

**341.** והיה מחניך קדוש. שהאדם צריך לראות, שלא ייטמא בעוונותיו, ויעבור על דברי תורה. שאם עושה כך, מטמאים אותו. כמ"ש, וְנִטְמַתֶּם בָּם, בלי א', שמורה על טומאה יתרה. רמ"ח (248) איברים בגוף וכולם נטמאים כשהוא נטמא. כשהוא רוצה להיטמא, תכף נטמא, וע"כ

## אדם שרושם אחד בפניו

[בר נש דרשימא חד באנפוי]

בני העולם, שאינם משגיחים ואינם יודעים, ואינם מסתכלים לדעת דרכיו של הקב"ה, על מה נמצאים בעולם. מי מעכב אותם להכיר בכסילות שלהם? הוא משום שאינם עוסקים בתורה. כי אילו היו עוסקים בתורה, היו יודעים דרכיו של הקב"ה.

**348.** וכסיל לא יבין את זאת. שאינו מסתכל ואינו יודע מנהגי זא"ת, המלכות, בעולם. שאע"פ שהקב"ה דן העולם בדיניו, ואנשים רואים דיניה של זא"ת, שבאים על צדיקים, ואינם באים על הרשעים החייבים, העוברים על דברי תורה. כמ"ש, בפרוח רשעים כמו עשב, שיורשים העוה"ז מכל צדדיו, ודינים אינם באים עליהם בעוה"ז. והאנשים אינם יודעים למה.

ולא היינו יודעים, אם דוד המלך לא הודיע בסוף הפסוק, להישמד עדי עד. שמשלם להם שכר מעשיהם הטובים בעוה"ז, כדי לכלות אותם מהעולם ההוא, ושיהיו שם עפר תחת רגלי הצדיקים, כמ"ש, וְעִסְוֹתֶם רְשָׁעִים, כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם.

**349.** אשרי חלקו של אדם העוסק בתורה, לדעת דרכיו של הקב"ה. שכל מי שעוסק בתורה, הוא כאילו עוסק בשמו ממש. כמו שמו של הקב"ה העושה הנהגות בעולם, אף התורה כן. מי שעבר על דברי תורה, התורה עולה ויורדת ועושה רשימות בפניו של האדם, כדי שישתכלו בו עליונים ותחתונים, וכולם שופכים קללות על ראשו. כמ"ש, וְיָקָם בִּי כַחֲשִׁי, בפני יְעֵנָה. שהם הרשימות, שהתורה עושה בפניו.

**350.** כל אלו עיני ה', מלאכי ההשגחה, ההולכות ומשוטטות בעולם, לדעת דרכיהם של בני אדם, כולם נושאים עיניהם ומסתכלים בפניו של האדם ההוא, ורואים אותו, וכולם אומרים עליו, אוי לו בעוה"ז, ואוי לו בעוה"ב, העלו מסביב לפלוני, כי העדות בפניו, שרוח הטומאה

**343.** רבי אבא ורבי יוסי היו הולכים. ראו אדם ורושם אחד בפניו. אמר רבי אבא, ניטה מדרך זה, כי הפנים של זה מעידים עליו שעבר על עריות שבתורה. אמר רבי יוסי, אם הרושם מעת שהיה ילד, איזו ערווה הייתה נמצאת אז עימו? אמר לו, אני רואה, שפניו מעידים שעבר על עריות שבתורה.

**344.** קרא לו רבי אבא, אמר לו, אמור הדבר, הרושם הזה שבפניך מהו? אמר להם, בבקשה מכם, שלא תענישו יותר לאדם ההוא, כי עוונותיו גרמו לו הרושם הזה. אני ואחותי היינו שורים במלון אחד, והשתכרנו מיין, וכל אותו הלילה אחזתי באחותי. בבוקר הייתה לבעל המלון מריבה עם אדם אחד, נכנסתי להפריד אותם והיכו אותי זה וזה. והרושם הזה נכנס במוחי. וניצלתי ע"י רופא אחד, שיש בינינו.

**345.** מיהו הרופא? רבי שְׁמֵלָאִי. איזו רפואה נתן לך? רפואת הנפש. ומהיום ההוא חזרתי בתשובה. ובכל יום ראיתי פניי במראה אחת בלי שינוי, ובכיתי לפני הקב"ה על העוון ההוא, ומדמעות אלו רחצתי פניי. אמר רבי אבא, אם לא הייתה נמנעת ממך תשובה, הייתי מעביר מפניך הרושם ההוא. אבל קורא אני עליך, וסר עוונך וחסאתך תכופר. אמור זה ג"פ. אמר ג"פ, והרושם עבר.

**346.** אמר רבי אבא, ודאי ריבונך רצה להעביר ממך הרושם, כי ודאי נמצאת בתשובה. אמר לו, אני נודר מיום זה והלאה, לעסוק בתורה יום ולילה. שאל רבי אבא, מה שמך? אלעזר. אמר לו, אל עזר, ודאי שהשם גורם, שאלקיך עזר אותך והיה עימך.

**347.** פעם אחרת היה הולך רבי אבא לרבי שמעון, נכנס בעירו, מצא אותו האיש שהיה בו הרושם, שהיה יושב ודורש בכתוב, איש בְּעַר לא יידע וכסיל לא יבין את זאת. כמה כסילים הם

לו רבי אבא, ברוך ה' שראיתי אותך, וזכיתי לראותך בזה. אשרי חלקך בעוה"ז ובעוה"ב. אני הוא שפגשתי אותך.

**353.** השתטח לפניו. אותו האיש אלעזר, הביא אותו לביתו, ועשה לפניו שלוש קָאִים לחם, ועגל משולש. אחר שאכלו, אמר לו אותו האיש, רבי, אמור לי דבר אחד. פרה אדומה אחת הייתה לי, אימו של העגל, שאנו אוכלים את בשרו. ויום אחד, מטרים שהתעברה והולידה, הלכתי אחריה למרעה אל המדבר.

ובעוד שהנהגתי אותה, עבר לפניי אדם אחד. אמר לי, מה שמה של פרה זו? אמרתי, מיום שנולדה לא קראתי לה בשם. אמר לי, בת שבע, אם שלמה נקראת, אם תזכה לכפרה על עוונותיך. ואני, בעוד שהחזרתי ראשי, לא ראיתי אותה. וצחקתי מהדבר ההוא.

**354.** ועתה שזכיתי בתורה, התעוררתי על הדבר ההוא. ומיום שנפטר רבי שמלאי מכאן, לא היה אדם שיאיר לנו בתורה כמותו. ואני מפחד לומר דבר תורה שלא למדתי. ודבר זה שאמר לי האיש, הסתכלתי בו, שהוא דבר חכמה. ואיני יודע. אמר לו, ודאי דבר חכמה הוא. והוא רמז עליון למעלה ולמטה.

שורה עליו. כמ"ש, ויקם בי כחשי בפניי יענה, שהכחש מעיד בפניו. וכל אלו הימים, שהרושם נמצא בפניו לעדות, אם מוליד בן, הוא מושך לו רוח מצד הטומאה. ואלו הם רשעי הדור עזי הפנים, שאדונם עוזב אותם בעוה"ז, כדי לכלות אותם בעוה"ב.

**351.** צדיק זכאי העוסק בתורה יום ולילה, הקב"ה מושך עליו חוט אחד של חסד, ונרשם לו בפניו, ומאותו הרושם יראים העליונים והתחתונים. אף כך, מי שעובר על דברי תורה, מושכים עליו רוח הטומאה, ונרשם לו בפניו, שממנו בורחים העליונים והתחתונים, והכול מכריזים עליו, העלו מסביב לפלוני, שעבר על דברי תורה, ועל מצוות אדונו, אוי לו אוי לנפשו. זה מושך רוח הטומאה הנמצא עימו, ומוריש אותו לבנו. וזה הוא שהקב"ה אין לו חלק בו, ועוזב אותו לכלות אותו לעוה"ב.

**352.** אותה ירושה רעה של רוח הטומאה, יורשים כל בניו, אם אינם חוזרים בתשובה, כי אין דבר העומד בפני תשובה. רפואה זו, תשובה, נתנו לי פעם אחת בעת שהייתי נרשם בפניי. ויום אחד הייתי הולך בדרך, ופגשתי בזכאי אחד, ועל ידו עבר ממני הרושם ההוא. אמר לי, מה שמך? אמרתי לו, אלעזר. וקרא עליי אלעזר אחר. אמר

## בת שבע

זה כתוב בפרשת פרה אדומה שבע פעמים פרה, שבע שרפות ועוד, לרמז על שבע ספירות שלה. ואין לשאול, שרק שבע פעמים טהור וטמא ושבעה כוהנים נמצאים בפרשה. משא"כ השאר נמצא רק חמש פעמים. כי מספר חמש ומספר שבע שווים. כי בשבע ספירות אין יותר מחמש ספירות חג"ת נ"ה, וספירת היסוד אינה מוסיפה כלום, להיותו רק כולל חמש ספירות חג"ת נ"ה. וכן המלכות היא הכולל השני של חמש ספירות חג"ת נ"ה. הרי שבשבע ספירות אין יותר מחמש ספירות, וכן בחמש ספירות יש כל שבע הספירות.

**355.** הפרה האדומה נקראת בת שבע, שהיא המלכות, הנקראת פרה מבחינת השמאל שבה, שהזכר שור והנקבה פרה. והיא אדומה מחמת הגבורות. משום זה כתוב בה הכול בשבע, שבע פרות, שנזכר בפרשה שבע פעמים פרה. וכן שבע שרפות, שבע הַזָּאוֹת, שבעה כיבוסים, שבעה טמאים, שבעה טהורים, שבעה כוהנים, ומשה ואהרון בחשבון השבעה, שגם הם נקראים כוהנים, כי כתוב בפרשת פרה אדומה, וידבר ה' אל משה ואל אהרון.

שורש פרה אדומה למעלה, הוא המלכות, בת שבע, הכלולה משבע ספירות חג"ת נה"מ. משום

## ב' רוחות נקבות

[תרין רוחין נקבין]

**358.** ב' רוחות נקבות היו באות ומזדווגות עימו, והולידו. ואלו שהולידו, היו מזיקי עולם, ונקראים נגעי בני אדם. ואלו מעופפים לבני אדם, ושורים בפתח הבית ובבורות ובבתי הכיסא. וע"כ אדם, שבפתח ביתו נמצא השם הקדוש שד"י,

**357.** מאה ושלושים שנה הבדיל עצמו אדם מאשתו, ולא היה מוליד. מאחר שהרג קין את הבל, לא רצה אדם להזדווג באשתו. משעה שנגזרה המיתה עליו ועל כל העולם, אמר, למה אני מוליד לכליון, מיד נבדל מאשתו.

אחת יצאה עימו, והיו הבריות טועים אחריה. ונקראת נעמה. ממנה יצאו רוחות ושדים אחרים. והם תלויים באוויר, ומודיעים דברים לאלו האחרים, הנמצאים בעולם למטה.

**361.** ותובל קין הוציא כלי הריגה לעולם, שהיה לוטש כל חרש נחושת וברזל. ונעמה הייתה מתרגשת ברגשותיה, ומתדבקת בצד שלה. ועד עתה היא עומדת ושוכנת בין שאון היס הגדול, ויוצאת ומצחקת בבני אדם, ומתחממת מהם בחלום, באותה התשוקה של האדם, ומתדבקת בו. היא לוקחת ממנו התשוקה, ולא יותר. ומאותה התשוקה היא מתעברת ומוציאה מינים שדים אחרים לעולם.

**362.** ואלו הבנים, השדים והרוחות, שהיא מולידה מבני אדם, נראים בחלום כנגד הנקבות מבני אדם, ומתעברות מהם ומולידות רוחות. וכולם הולכים ללילית הראשונה, והיא מגדלת אותם. והיא יוצאת לעולם ומבקשת ילדים, ורואה ילדי בני אדם, ומתדבקת בהם להרוג אותם, ולהתדבק ברוחם של ילדי בני אדם. והיא הולכת עם הרוח ההוא. ומזדמנים שם ג' רוחות קדושים ומעופפים לפניה, ולוקחים ממנה הרוח ההוא, ומניחים אותו לפני הקב"ה, ושם לומדים לפניו.

שבספירות עליונות, כל המזיקים בורחים ומתרחקים ממנו. כמ"ש, ונגע לא יקרב באוהלך. שהוא נגעי בני אדם הנזכרים.

**359.** בשעה שירד אדם בצורה העליונה, בצורה הקדושה, וראו אותו עליונים ותחתונים, התקרבו אליו כולם, והמליכו אותו על העוה"ז. אחר שבא הנחש על חוה, והטיל בה זוהמה, הולידה את קין מאותה הזוהמה של הנחש. משם התייחסו כל דורות רשעי העולם, והמדורים של שדים ורוחות נמצאים משם ומצדדיו.

ומשום זה כל הרוחות והשדים שבעולם, חצים מבני אדם למטה, וחצים ממלאכי עליונים שלמעלה. כי הם נולדו חצים מזוהמת הנחש, שמלאך ס"מ היה רוכב עליו. וע"כ חצים ממלאכים. וחצים האחר הוא כבני אדם, משום שנולדו מקין, שהיה אדם. וכן אלו השדים האחרים כשנולדו מאדם, ע"י ב' רוחות נקבות, נמצאים כולם באותו אופן, שחצים מתחתונים וחצים מעליונים.

**360.** אחר שנולדו השדים מאדם, הוליד בנות מאלו הרוחות, שהיו דומות ליופי של העליונים וליופי של התחתונים. וע"כ כתוב, ויראו בני האלקים את בנות האדם, כי טובות הנה. והכול היו טועים אחריהן. וזכר אחד נמצא, שבא לעולם מהרוח שמצד קין. וקראו לו תובל קין. ונקבה

## לילית ונעמה

ושוכב עימה. והרצון שלו עודנו בתשוקה ההיא, שהייתה לו בחלומו. אז אותו בן שמוליד, בא מצד נעמה, כי זה נמצא בתשוקה שלה. וכשליילית יוצאת ורואה אותו, היא יודעת הדבר, שבא מצד נעמה, והיא נקשרת בו ומגדלת אותו, כשאר בניה האחרים של נעמה. ונמצאת עימו ימים רבים ואינה הורגת אותו, להיותו מהצד שלה.

**366.** זהו אדם, שבכל חידוש לבנה נפגם, ואינה מתייאשת ממנו לעולם. כי כשמתחדשת כל לבנה בעולם, בר"ח, יוצאת לילית ופוקדת כל הילדים שמגדלת, ומצחקת בהם. ואז האיש ההוא פגום בעת ההיא. אשריהם הצדיקים, שמתקדשים בקדושת המלך. עליהם כתוב, והיה מדי חודש בחודשו ומדי שבת בשבתו, יבוא כל בשר להשתחוות לפניי.

**367.** דברים אלו גילה שלמה המלך, בספרו של אשמדאי מלך השדים. ונמצאים בו 1405 מיני טומאה, שבני אדם נטמאים בהם. וזה גילה אשמדאי לשלמה המלך.

**368.** אוי להם לבני אדם, שכולם אטומים וסתומי עיניים, ואינם יודעים, ואינם שומעים, ואינם משגיחים, איך נמצאים בעולם. והרי עצה

**363.** התורה מזהירה לבני אדם, והתקדשתם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים. אם האדם קדוש, אינו מפחד מלילית, כי אז מזמין הקב"ה ג' המלאכים הקדושים, ושומרים אותו הילד, והיא אינה יכולה להזיק לו. כמ"ש, לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באוהלך. משום, כי מלאכיו יצווה לך לשמורך.

**364.** כי אם בן אדם אינו נמצא קדוש, ומושך רוח מצד הטומאה, אז הלילית באה ומצחקת עם אותו הילד. ואם הורגת אותו, היא מתדבקת ברוח של הילד, ואינה סרה ממנו לעולם. ואלו האחרים, שלא נמשך להם רוח מצד הטומאה, שהורגת אותם, ומזדמנים לפניה אלו שלושה הרוחות הקדושים, ולוקחים ממנה אותו הרוח, הרי לא נמצאו בצד הטומאה, ולמה שולטת להרוג אותם? אלא זהו כשאדם לא התקדש, וע"כ הורגת אותם. אבל לא התכוון להיטמא ולא נטמא, משום זה יכלה לשלוט בגוף, להרוג אותו, אבל לא ברוח. כי הרוח מובא לפני הקב"ה.

**365.** ולפעמים נמצא, שנעמה יוצאת לעולם להתחמם מבני אדם, ואדם נמצא בקשר התשוקה עימה, ומקיץ משנתו, ומתאחד באשתו,

יהיה טהור, שנמשכה לידתו ברוח הטומאה. מקרה לילה, בעת שינה בחלומו. וכתוב בתורה, והתקדשתם והייתם קדושים, כי אני ה' אלקיכם. שאז לא יאונה לו כל רע.

ורפואה לפניהם ואינם מסתכלים. כי בני אדם אינם יכולים להינצל אלא רק בעצה של התורה. כמ"ש, כי יהיה בך איש, אשר לא יהיה טהור מקרה לילה, ויצא אל מחוץ למחנה. אשר לא

## ש

ע"י החסד. אז גדלו הענפים, ז"א ומלכות, ובאו להתחבר בזיווג אחד באילן. זה היה בתחילה במצב הא' של המלכות. וזה היה בסתום של העולם, רק במצב האחוריים הסתומים, שאז בלבד היו ז"א ומלכות אח ואחות, ששניהם בני הבינה אז.

וכתוב, אמרתי עולם חסד ייבנה, שהחסד מפריד אותם זה מזה, והמלכות יורדת מתחת לז"א, ואינה עוד אחותו, אלא נמוכה ממנו. אבל מכאן והלאה, בני אדם שיימצאו בו, שייקחו אחותם, עליהם כתוב, ונכרתו לעיני בני עמם.

**369.** אחר שהסתלקו קין והבל, חזר אדם לאשתו, והתלבש ברוח אחר, והוליד את שֶׁת. מכאן התייחסו דורות הצדיקים בעולם. והרבה הקב"ה חסד בעולם. ובכל אחד נולדה נקבה עימו ליישוב העולם, כעין של מעלה, שז"א ומלכות היו אח ואחות. שעליהם כתוב, ואיש אשר ייקח את אחותו בת אביו או בת אימו וראה את ערוותה והיא תראה את ערוותו, חסד הוא.

כי אחר ששורה החסד, יצאו גזעים ושורשים מאחוריים שלמעלה, ונפרשו הענפים, ז"א ומלכות. ומה שהיה קרוב התרחק, שז"א ומלכות שהיו מקודם לכן דבוקים אב"א, התרחקו עתה

## בא החסד והפריד אותם זה מזה

[אתיא חסד ופריש לון]

בא החסד והתעורר אל ז"א, והפריד אותם זה מזה. ויצאו הגזעים מלמטה למעלה, והתפשטו הענפים, ז"א ומלכות, וגדלו, ונעשתה ה"ת. והתרבו בענפיה למעלה, עד שהמלכות מזדווגת באילן העליון, ז"א, והתחבר ו', ז"א, עם ה', המלכות. וחסד גרם לכל זה, וחיבר אותם יחד.

**372.** החיבור של י' עם ה"ר, חו"ב, אינו תלוי בחסד, כמו בז"א ומלכות, אלא במזל, שהוא דיקנא דא"א, המייחד חו"ב, שאינם נפרדים לעולם. י' נקשרת בה', ה' נקשרת בו', ו' נקשרת בה"ת, וה' נקשרת בכל, יה"ו. והכול קשר אחד ודבר אחד, אינם נפרדים זה מזה לעולם. מי שגורם פירוד הוא כאילו מחרב העולם. וזה נקרא ערוות כל.

**370.** ערוות אחות אביך לא תגלה. כמו שהתגלה במצב האחוריים, שהמלכות הייתה אז אחות ז"א, שהוא אביך. ופירוש הכתוב הוא, שלא יגלה ערוות המלכות, ממצב האחוריים, שהייתה אז אחות אביך, שהוא ז"א. כתוב, כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בס. אשרי חלקם של צדיקים, שיודעים דרכי הקב"ה והולכים בהם, ונודעים אליהם, אשרי חלקם.

**371.** התעברה ה"ר, בינה, באהבה ובחביבות, שהי', חכמה, אינה נפרדת ממנה לעולם. התעברה והוציאה ו', ז"א, שהוא ו' שבתוך ה'. ואח"כ עמד לפניו, ו' שלאחר י"ה בשם הוי"ה, והניקה אותו. ו' זה, כשיצא מהבינה, אז בת זוגו, המלכות, הייתה יוצאת עימו. ונמצא ששניהם הם אח ואחות, בני הבינה, והם אז דבוקים אב"א.

## ה' אחד ושמו אחד

**374.** וע"כ הבינה אינה מניקה לז"א, משום שהמלך בלי המטרוניתא אינו מתעטר בעטרות של אמא, כמו בתחילה כשהתחבר במטרוניתא, שאמא הייתה מעטרת אותו בכמה עטרות, בכמה אורות, בעטרות הקדושות העליונות, כמ"ש, צֶאֱנָה וְרָאִינָה בנות ציון במלך שלמה, בעטרה שעטרה לו אימו. כשהזדווג במטרוניתא, העטירה אותו אמא עילאה כראוי. ועתה, שהמלך

**373.** לעת"ל, עתיד הקב"ה להחזיר השכינה למקומה, שיימצא הכול בזיווג אחד. כמ"ש, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. האם עתה אין הוא אחד? לא. כי עתה רשעי העולם גורמים, שז"א ומלכות לא נמצאים אחד, כי המלכה מתרחקת מהמלך, ואינם נמצאים בזיווג. ואמא עילאה, בינה, מתרחקת מהמלך, ואינה מניקה אותו.

לשפוט את הר עשיו, והייתה לה' המלוכה.  
**376.** המטרוניתא לא תיכנס בשמחה בהיכלו,  
 עד שתהיה נשפטת מלכותו של עשיו, ותיקח  
 ממנה נקמות על שגרמה לכל זה. ואח"כ תזדווג  
 עם המלך, ותהיה השמחה בשלמות. כמ"ש, ועלו  
 מושיעים בהר ציון, לשפוט את הר עשיו בתחילה.  
 ואח"כ, והייתה לה' המלוכה. מלוכה זוהי  
 המלכה. ואחר שיזדווגו יחד, כתוב, והיה ה'  
 למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה ה' אחד  
 ושמו אחד.

אינו נמצא עם המטרוניתא, אז אמא עילאה  
 לוקחת עטרותיה, ומונעת ממנו מעיינות הנחלים,  
 ואינו נמצא בקשר אחד. וע"כ כביכול לא נמצא  
 אחד.

**375.** ובזמן שהמטרוניתא תשוב למקום  
 ההיכל, והמלך יזדווג עימה בזיווג אחד, אז  
 יתחבר הכול כאחד בלי פירוד. וע"כ כתוב, ביום  
 ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ביום ההוא, בזמן  
 שתשוב המטרוניתא להיכל. אז ימצא הכול אחד  
 בלא פירוד. ואז כתוב, ועלו מושיעים בהר ציון

## אמא עילאה רעיה, אמא תחתונה כלה

[אמא עלאה רעיה אמא תתאה כלא]

כלומר, כיוון שאו"א אינם נפרדים לעולם, א"כ  
 אם המלכות היא בת אביך, שהוא אבא עילאה,  
 האם אין היא בהכרח גם בת אימך, שהיא אמא  
 עילאה?

אלא אם מצד אבא היא נמצאת, ששולט בה  
 צד אבא, נקראת המלכות חכמה. ואם מצד  
 אמא, ששולט בה צד אמא, נקראת בינה. ועכ"פ  
 היא נמצאת מאו"א ביחד. כי האות י', אבא,  
 אינה נפרדת מאות ה', אמא, לעולם. כמ"ש,  
 מולדת בית, כשהיא מצד אבא, או מולדת חוץ,  
 מצד אמא. כי אמא נבחנת לחיצוניות אבא.

**380.** בחכמה ייבנה בית. בית שנבנה בחכמה  
 זהו נהר היוצא מעדן, בינה. מולדת בית, מלכות  
 שנולדה מהבינה, שהיא בית לחכמה. או מולדת  
 חוץ, כשהמלכות יוצאת מהו', מז"א. כמו שאדם,  
 ז"א, אמר על חוה, המלכות, עצם מעצמי ובשר  
 מבשרי. וכתוב, וייקח אחת מצלעותיו ויסגור  
 בשר תחתנה. הרי שהמלכות יוצאת מז"א. וזהו  
 מולדת חוץ, ממקום שז"א נמצא, שהוא חיצון  
 מאמא.

**377.** ערוות אחי אביך לא תגלה. זהו ישראל  
 למטה, שישראל הם אחי ז"א, שהוא אביך.  
 ואחות אימך, זוהי ירושלים של מטה, שהיא  
 אחות המלכות שלמעלה, שהיא אימך. כי בעוונות  
 אלו תיגלה ערוות ישראל, כלומר, שיגלו ישראל  
 בין העמים. ותיגלה ערוות ירושלים, שתחבר  
 ירושלים שלמטה. וע"ז אהבת הקב"ה, שקרא  
 לישראל אחים, כמ"ש, למען אחי ורעיי אדברה  
 נא שלום בך. וע"כ אומר עליהם הכתוב, ערוות  
 אחי אביך.

**378.** אם אחי, למה כתוב ג"כ רעיי? דבר שלא  
 נפסק לעולם נקרא רעיי, כמ"ש, רעד ורע אביך  
 אל תעזוב. אמא עילאה, בינה, נקראת רעיה,  
 משום שאהבת אבא אינה נפסקת ממנה לעולם.  
 ואמא תחתונה, מלכות, נקראת כלה, ונקראת  
 אחות. כמ"ש, אחות לנו קטנה, המלכות.

**379.** ערוות אחותך בת אביך או בת אימך,  
 מולדת בית או מולדת חוץ, לא תגלה ערוותן.  
 כיוון שכתוב, בת אביך, מהו, או בת אימך?

## ישראל אחים להקב"ה

אותם מצד או"א. י"ב גבולים הם ד"ס חו"ג  
 תו"מ, שבכל אחת ג' קווים. ומז"א הם נמשכים  
 למלכות, שנקראים בה בשם י"ב שבטים. שבטי  
 יה, שהם מטוב העדות שמעיד הבן הקדוש,  
 כמ"ש, שבטי יה עדות לישראל.

כי אלו י"ב גבולים הם עדות, הארת העדן,  
 שהוא חכמה. והם נהרות עמוקים, הנוזלים  
 ונמשכים מי"ה, שהם או"א. והכול הוא להודות  
 לשם ה'. וכתוב, כי שמה ישבו כיסאות למשפט,  
 כיסאות לבית דוד. כדי להוריש המלכות הקדושה  
 לו ולבניו לדורי דורות. וזוהי שירה, שאמר דוד  
 על המלכות הקדושה העליונה.

**381.** ישראל נקראים אחים להקב"ה, שלא  
 נפסקה אהבתם לעולם. ירושלים שלמטה נקראת  
 אחות אימך. כמ"ש, ירושלים הבנויה, כעיר  
 שחברה לה יחדיו. שירושלים שלמטה, כעיר  
 שחברה לה יחדיו, המלכות. שחברה לה יחדיו,  
 משום שהזדווג המלך מו"ק, שהוא ז"א, בכל  
 צדדי המלך, במדרגת צדיק, יסוד, שכל ספירות  
 המלך כלולות בו. שחברה לה יחדיו, בכל  
 הספירות דז"א.

**382.** וכתוב, ששם עלו שבטים שבטי יה עדות  
 לישראל. השבטים, אלו הם י"ב (12) גבולים,  
 הנפרדים מהאילן הגדול והחזק, ז"א, שהוא ירש

במלכות. אז כתוב, ערוות כלתך לא תגלה. הפירוש הזה הוא בשביל אלו היודעים דרכי התורה. לשאר העם, הפירוש הוא, אותו שבנגלה, כלתך ממש, אשת בנו. ובעוון הזה השכינה מסתלקת מביניהם. כלומר, שרומז גם לכלה העליונה, המסתלקת מהפגם הזה שלמטה.

**383.** הכול הוא בסוד העליון, להראות שמי שפוגם למטה פוגם למעלה. עונתם של תלמידי חכמים משפת לשבת. משום שהם יודעים סוד הדבר, ויכוונו הלב, ורצונם יהיה שלם. והבנים שמולידים, נקראים בני המלך. ואם אלו פוגמים דבר למטה, כביכול הם פוגמים בכלה העליונה,

## השם הקדוש נחקק בבחינות ידועות

[אתגליף שמא קדישא בסטריין ידיען]

דהוי"ה. ואז יוצאים ממנה ע"ס, בחקיקותיהם, וכל השבילים של האורח העליון המכובד מכל, ל"ב (32) שבילי החכמה, המתגלים מיסוד דישסו"ת, הנקרא אורח. אז נכללת ה"ת דהוי"ה, המלכות, מכולם, שמקבלת מכל האורות, ונחקה מיסוד דז"א, להוליד נשמות.

**387.** נחקקו כל האורות שביי שעל ו', שהיא ג"ר דז"א, במ"ב (42) אותיות. כי הכתר דז"א הוא ד' אותיות הוי"ה. והחכמה דז"א היא עשר אותיות דהוי"ה במילואה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. והבינה דז"א היא כ"ח (28) אותיות דמילוי המילוי: יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף. וביחד הן מ"ב אותיות. וכולן עולות בראש המלך, בג"ר דז"א.

**388.** שבע שבתות שלמות, שבע ספירות המלכות כשהן בשלמות, מפורשות בשבעים אותיות של השם ע"ב. עיקרם עי' (70) ובי' הנוספים. ע"ב (72) עלו באות ו', בחג"ת דז"א, שהם רשומים בפרשת בשלח, בכתובים, וייסע, ויבוא, ויט. וכשהשכינה מקבלת מז"א, ושבע רשומות נרשמו בה ממנו, שבע ספירות שלמות, אז מתעלות ממנה שבעים באותיות רשומות של השם ע"ב. התעלו האותיות של השם ע"ב, ברשימות ידועות ודרכים סתומים, ומגולים רק לצדיקי אמת, עמודי העולם.

**389.** כ"ב אותיות החקוקות בתורה כולן מתבארות בעשרה מאורות, שהם ע"ס כח"ב חג"ת נהי"מ. כל אמירה מאלו העשרה, שהם ספירות המלך, כולן חקוקות באותיות ידועות. כי האותיות הן הכלים של הספירות, וכל ספירה יש לה כלים מיוחדים לה.

משום זה, השם הקדוש הוי"ה, מתכסה באותיות אחרות, באדנ"י. כי הכלים דז"א, שהוא הוי"ה, מלובשים ומכוסים בכלים של המלכות, שהיא אדנ"י. וכל אמירה משאילה אותיות לאמירה עליונה ממנה, משום שנכללות זו בזו. וע"כ אנו מבטאים השם הקדוש הוי"ה, באותיות אחרות, אדנ"י, משום שמכוסים ומתלבשים זה בזה וזה בזה, עד שמתקשרים כולם יחד.

**384.** השם הקדוש נחקק בכ"ב (22) אותיות רשומות. יי בא', א' ב"י. יי בב', ב' ב"י. יי בד', ד' ב"י. יי בה', ה' ב"י. ג' ב"י. ו' ב"י. וכן כולם נחקקים ב"י. יי מעלה כל כ"ב האותיות.

יי רומזת לחכמה, והיא שורש לכל כ"ב האותיות. כי כשמתחילים לכתוב איזו אות, עושים בתחילתה נקודה, שהיא יי, ואח"כ ממשיכים כתיבת האות. שזה פירוש הכתוב, כולם בחכמה עשית. וגם השם הקדוש הוי"ה מתחיל ב"י, שהיא חכמה.

והזוהר מפרש איך כ"ב אותיות נכללות בשם הקדוש הוי"ה. שתחילה נכללת יי של השם הוי"ה, בכל כ"ב האותיות, להיותה שורש להן. יי בא', שהי מאירה לאות א'. וא' ב"י, שאח"כ עולה א' ונכללת ב"י. וכן כל האותיות. יי בב' וב' ב"י. יי בג' וג' ב"י. יי בד' וד' ב"י. יי בה' וה' ב"י. יי בו'. שעד"ז נחקקות כל האותיות ב"י, שהי מאירה להן. ואח"כ ה"י מעלה כל כ"ב האותיות, שהן עולות ל"י ונכללות בה. ונמצאת ה"י של השם הוי"ה כלולה מכל כ"ב האותיות.

**385.** ה' דהוי"ה, בינה, כלולה ב"י דהוי"ה, מהתכללות כ"ב אותיות ב"י. וממנה היא יוצאת, כי הבינה נאצלת מהחכמה. אז החו"ב, י"ה דהוי"ה, מעטרים את האבות, חג"ת דז"א, אברהם יצחק יעקב. ה' נפתחת בנחלים שלה, בחמישים שערי בינה שבה, ומעטרת את הראש של ו', כלומר שמשפיעה ג"ר לז"א, שהוא ו' דהוי"ה, ששם שורים האבות. שהאבות, חג"ת, עולים ונעשים ראש, חב"ד. ע"י הארת נ' (50) שערי בינה.

**386.** ה"ת דהוי"ה, המלכות, נמשכת מכללות כ"ב האותיות שביי דהוי"ה. וי כלולה משש אותיות, א' עד ו', הקודמות לה. וה"י כוללת כולן, כי יי כוללת כל ט' האותיות הקודמות לה, אשר ו' ושש אותיותיה נכללות בתוכן, והיא יי שעל ו'. יי זו נחקה בחקיקותיה, עם התכללות מט' האותיות הקודמות לה. ועולה אל יי דהוי"ה, הכוללת כל כ"ב האותיות, להתעטר ב"ב האותיות האחרות שמי' עד ת'. ואז נכללת גם היא מכ"ב אותיות, כמו יי

בעליונה. וע"כ השם הוי"ה, ז"א, מתלבש ומתכסה בשם אדנ"י, מלכות, במדרגה תחתונה.

**390.** ומי שרוצה לדעת להבין צירופי השמות הקדושים, צריך לדעת אלו האותיות הרשומות בכל ספירה. ואז יידע ויתקיים בכל. והרי כתבנו אותן בכל אלו האותיות הרשומות והידועות בכל ספירה, מתוך ספרו העליון של שלמה. וכך עלה בידנו. והחברים כתבו אותם, כי כל ספירה משאילה אותיות לחברתה, שצריכים לדעת ולזכור אותן. ולפעמים שלא צריכים לדעת, אלא האותיות הרשומות בספירה בלבד, ולא האותיות שמשאילות זו לזו. והכול ידוע לחברים.

**391.** אשריהם הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב, שהקב"ה רוצה בכבודם, ומגלה להם סודות עליונים של שמו הקדוש, שלא גילה למלאכים העליונים הקדושים. וע"כ יכול משה להתעטר בין המלאכים הקדושים, וכולם לא יכלו להתקרב אליו כאש שורפת וגחלי אש, משום שהזכיר השמות הקדושים, שהמלאכים לא ידעו אותם. שאם לא כן, מה היה לו למשה, שיוכל לעמוד ביניהם? אלא אשרי חלקו של משה, כי כשהתחיל הקב"ה לדבר עימו, רצה לדעת שמו הקדוש הסתום והגלוי, כל אחד ואחד כראוי לו. ואז התדבק וידע יותר מכל בני העולם.

**392.** בשעה שעלה משה בתוך הענן, נכנס בין המלאכים הקדושים. פגע בו מלאך אחד בשלהבת אש, בעיניים לוהטות, וכנפיו שורפות, ורצה לבלוע אותו לתוכו. קמואל שמו. אז הזכיר משה שם אחד קדוש, שהיה חקוק ב"יב אותיות, והזדעזע והתרגש. עד שעלה משה ביניהם. וכן לכל אחד ואחד. אשרי חלקו.

הקו האמצעי שבכל ספירה הוא מעליית התחתונה לעליונה. כי כל ספירה כלולה מע"ס. ובעת קטנות נופלים בינה ותו"מ שלה לספירה התחתונה. ומחמת זה, בעת גדלות, כשבינה ותו"מ חוזרים לספירה, לוקחים עימהם גם הספירה התחתונה, ומעלים אותה עימהם לספירה העליונה. ואז הכו"ח שבספירה נעשו לקו ימין, ובינה ותו"מ לקו שמאל, והספירה התחתונה שעלתה אליהם נעשתה לקו האמצעי.

וסדר זה הוא בכל ספירה וספירה. ונמצא שכל אמירה משאילה אותיות לאמירה עליונה ממנה, שכל ספירה שואלת כלים מספירה תחתונה, כדי להשלים את הקו האמצעי שבה. משום שנכללות זו בזו, כי מתוך שבינה ותו"מ של כל עליון נפלו, והיו בספירה תחתונה בעת קטנות, והתכללו בה, ע"כ בעת גדלות, כשבינה ותו"מ אלו חוזרים למדרגתם, לוקחים עימהם התחתונה, ומעלים אותה למדרגתם, שע"י זה נכללה כל תחתונה בעליונה, והייתה שם לקו האמצעי.

ומאותו הטעם, כל ספירה תחתונה כשחוזרת ויורדת למקומה, לוקחת עימה למקומה המוחין של העליונה. וגם חלק מכלים דבינה ותו"מ של העליונה. משום שהתחתונה נכללה בה בעת היותה בעליונה. והם נעשו לה כלים להלבשת המוחין, שהם נה"י של העליונה המתלבשים בתחתונה.

וע"כ אנו מבטאים השם הקדוש הוי"ה, באותיות אחרות, אדנ"י, משום שמכוסים ומתלבשים זה בזה, שכל נה"י של העליונה מתכסים ומתלבשים בתחתונה. ובזה מתקשרים כולם יחד, שכל ספירה מתקשרת ע"י זה בחברתה, כל עליונה בתחתונה, וכל תחתונה

## ערוות אישה ובתה

והחכמה אינה מאירה אלא מלמטה למעלה. ע"כ הן בז"א והן במלכות, אין החכמה מתגלה, אלא רק מחזה ולמטה, ששם אור נקבה.

ומשום זה מכונה בחינת מחזה ולמטה בשם בת, אור נקבה, הן בז"א והן במלכות. ונמצא שבחינת מחזה ולמטה של המלכות, נבחנת לבת בתה של הבינה. כי אישה ובתה, היא בינה ומלכות. ומחזה ולמטה, שהיא בחינת בת של המלכות, והיא בת בתה של הבינה. ומחזה ולמטה של ז"א, נבחן לבת בנה של הבינה. כי בינה וז"א, הם אישה ובנה. ומחזה ולמטה דז"א ששם בת ז"א, היא בת בנה של הבינה.

בתיקוני המלכה התבארו אלו העריות, אע"פ שהם בגילוי ובסתום, שאע"פ שאישה ובתה, בינה ומלכות, נמצאת הבינה בסתום, והמלכות בגילוי. וא"כ היה אפשר לחשוב שאין נוהג גילוי ערוה

**393.** ערוות אישה ובתה לא תגלה, את בת בנה ואת בת בתה לא תיקח לגלות ערוותה. בתיקוני המלכה התבארו אלו העריות, אע"פ שהם בגילוי ובסתום, ופ"ס בת בנה ובת בתה. כי העולם צריך להם, והם יישוב העולם. ומי שמגלה ערוה אחת מהם, אוי לו אוי לנפשו, כי מגלה בגלל זה עריות אחרות.

אישה ובתה, בינה ומלכות. בינה סתומה מהארת חכמה, ומלכות בגילוי, שהארת החכמה מתגלה בה. המלכות עצמה מתחלקת ג"כ לבי בחינות סתומה וגלויה. מחזה ולמעה היא סתומה, ורק מחזה ולמטה מתגלה בה הארת החכמה. ועד"ז גם ז"א סתום וגלוי, שמחזה ולמעלה הוא סתום, ומחזה ולמטה הוא גלוי, שהארת חכמה מתגלה שם. משום שמחזה ולמטה מאיר אור נקבה, מלמטה למעלה.



למטה, אלא מלמטה למעלה, אינו מגלה ערווה, אלא להיפך, שהוא יישוב העולם. כי אין הולדת נשמות, אלא בגילוי החכמה מלמטה למעלה.

**394.** המילה האחרונה של עשרת הדיברות של התורה, היא, לא תחמוד אשת רעך. משום שזהו כלל כולם. ומי שחומד אישה אחרת, כאילו עבר על התורה כולה. אמנם אין דבר שעומד בפני התשובה. וכש"כ אם קיבל עונשו כדוד המלך. כל מי שחטא ונבדל מהחטא ההוא, התשובה מועילה לו ביותר. ואם לא נבדל, אין התשובה עולה בידו, ואינה מועילה לו. א"כ, דוד, איך לא נבדל מבת שבע אח"כ? אלא, בת שבע שלו הייתה, ושלו לקח, כי בעלה מת.

**395.** מוכנה הייתה בת שבע לדוד מיום שנברא העולם. ומה שעייב אותו, שלא לקח אותה, הוא משום שלקח בת שאול המלך. והיום הוא לקח אותה אוריה ברחמים, אע"פ שלא הייתה שלו. ואח"כ בא דוד ולקח את שלו. ומשום שדוד דחק את השעה לפני הקב"ה להרוג את אוריה, ולעשות כן, חטא לפניו, והעניש את דוד. כי הקב"ה רצה להשיב את בת שבע לדוד, כדי לקיים לו מלכות הקדושה העליונה. כי בת שבע הייתה מרכבה למלכות. וכשחשק, אל שלו חשק.

במלכות, אלא רק בבינה בלבד, להיותה סתומה ונעלמה. ומכ"ש בת בנה ובת בתה, שהם מחזה ולמטה דז"א ומחזה ולמטה של המלכות, ששם עיקר מקום התגלות החכמה. א"כ לא שייך האיסור של גילוי ערווה, משום שהעולם צריך להם, לגילוי החכמה אשר שם. שזהו כל יישוב העולם. כי אם לא הייתה מתגלה שם הארת החכמה, לא היו נולדות הנשמות, כי אין הולדת נשמות, אלא אחר שהתגלתה שם הארת החכמה. וא"כ היה אפשר לחשוב, שלא שייך שם גילוי ערווה.

ולכן נאמר, מי שמגלה ערווה אחת מהם, אוי לו אוי לנפשו, כי מגלה בגלל זה עריות אחרות. גילוי ערווה, פירושו, שממשיך הארת החכמה מלמעלה למטה כדרך הסי"א, שהוא בחינת אור זכר, המשפיע מלמעלה למטה. ונמצא, שהמגלה ערווה אפילו מחזה ולמטה של ז"א ומלכות, שממשיך משם מלמעלה למטה, הרי הוא מגלה ערווה במקום מחזה ולמעלה ובמקום בינה, ששם אור זכר הנעלם והמכוסה. שהרי הוא המשיך אור זכר, בחינת מחזה ולמעלה.

ונמצא, אע"פ שנאחזו במקום המותר, שהוא אור נקבה, אמנם אם ממשיך מלמעלה למטה, הרי הוא מגלה אור זכר, ומתגלות העריות במקום האסור. אמנם אם אינו ממשיך מלמעלה

## ואל אישה בנידת טומאתה

תקרב לגלות ערוותה. הדור, שרבי שמעון שורה בו, כולם זכאים, כולם חסידים יראי חטא הם, השכינה שורה ביניהם. משא"כ בדורות אחרים. משום זה דברים אלו מתבארים ואינם נסתרים בדורו. בדורות אחרים אינו כן, ודברי סודות עליונים אינם יכולים להתגלות. ואלו שיודעים, יראים לגלות, כי רבי שמעון, כשהיה אומר הסוד של הפסוק הזה, היו עיניהם של החברים כולם נוזלות דמעות, וכל הדברים שאמר, היו מגוללים בעיניהם. כמ"ש, פה אל פה אדבר בו ומראָה ולא בחידות.

**396.** כתוב, אני ה'. כלומר, אני ה', עתיד לתת שכר טוב לצדיקים לעת"ל. אני ה' עתיד להיפרע מהרשעים לעת"ל. אותם, שכתוב בהם, הפושעים בי. למה כתוב, אני הוי"ה, שמורה על מדה"ר, וג"כ כתוב, אני אמית ואח"כ, שמורה על מדה"ד? אע"פ שאני במדה"ר, הרשעים הופכים אותי למדה"ד.

הוי"ה אלקים הוא שם מלא, שהוי"ה הוא רחמים, ואלקים הוא דין. זכו, הוי"ה. ואם לא זכו, אלקים. הרשעים עושים פגם למעלה.

**397.** כתוב, ואל אישה בנידת טומאתה לא

## ביצה של אמת

[ביעא דקושטא]

בעיקרה מקו שמאל. והמלכות מכונה ביצה של אמת. כי אפרוחים הם בחינת ז"א, וביצים הם בחינת המלכות. ביצה של אמת, היוצאת מעוף השורה באש, היא מלכות היוצאת ונמשכת מקו שמאל, השורה באש הדינים.

והעצה לבטל הדינים האלו היא ע"י הקו האמצעי, שמעלה את המסך דחיריק, המחזיר

**398.** ביצה של אמת, היוצאת מעוף השורה באש, ונבקעת לארבעה צדדים, שניים עולים מהם, ואחד הושפל, ואחד רובץ ברביצה של ים הגדול. עד העת שתתבקע הביצה, תסתלק מהעולם.

קו שמאל בלי ימין הוא בחינת דינים קשים, ומכונה עוף השורה באש. והמלכות נבנית

מוחין יותר חשובים מהם. והנה בגמרה"ת יתבטל עניין בקיעת המדרגה. ותבטל הפרסא, המבדילה בין למעלה מחזה ובין למטה מחזה, שפירושה הגבול שנעשה מחמת בקיעת המדרגה, וע"כ מ"ה וב"ן ישוּבו להיות כמו ע"ב ס"ג, ותו"מ כמו חו"ב. וכשרבי שמעון ותלמידיו גמרו את אידרא רבא, האירה עליהם בחינת גמיה"ת, ביטול הבקיעה והפרסא.

ולפיכך, אותם ג' החברים, רבי יוסי ורבי חזקיה ורבי ייסא, שהייתה נשמתם למטה מפרסא, הסתלקו תכף מחמת שהתעלו למעלה מפרסא, וצורתם שלמטה מפרסא הסתלקה עם הפרסא שהתבטלה. כי נשמתם הסתלקה בסיבת הסתלקות הפרסא. לכן נאמר, עד העת שלא תתבקע הביצה, תסתלק מהעולם. עד שיבוא התיקון, שבגמיה"ת לא תתבקע הביצה, שתבטל בקיעת המדרגה, אז תסתלק מהעולם, תבטל ותיכלל אז עם ביטול הבקיעה והפרסא. ואז תבחין בין קודש לחול. כי תסתלק ותהיה כמו המדרגות שלמעלה מפרסא, שהם בחינות או"א עילאין, חו"ב וע"ב ס"ג, הנקראים קודש. כי אז האיר גמיה"ת.

**399.** בימיו של רבי שמעון היה אומר אדם לחברו, פתח פיך ויאירו דבריך. אחר שנפטר רבי שמעון, היו אומרים, אל תיתן את פיך לַחֲטִיא את בשךך, שלא יגלו סוד.

המלכות לבינה. וחוזרות ונבקעות המדרגות לבי חצאים. ונקבע פרסא בין ג"ר לו"ק, שבכל בחינות הג"ר נעלמת החכמה, ואינה מאירה אלא בו"ק. ומשום זה גם ז"א, שהוא בחינת ג"ר, הוא בחסדים מכוסים. והמלכות, שהיא בבחינת ו"ק, היא בהארת ו"ק דחכמה.

וע"י הקו האמצעי, שהעלה המלכות לבינה, נבקעה הביצה לארבעה צדדים, חו"ב תו"מ. אשר הג"ר דחכמה, חו"ב, נעלמו, ולא נשאר אלא ו"ק דחכמה, תו"מ. ע"כ, שניים עולים מהם, שהם חו"ב, הנעלמים מחכמה. ואחד, שהוא ז"א, ת"ת, הושפל, שאין לו חכמה, אלא חסדים מכוסים מחכמה. ואחד רובץ ברביצה של ים הגדול. רובצת פירושו ו"ק, כי מדרך הרובץ שמסתיר הרגליים שלו, שהם נה"י. והחסר נה"י דכלים, יחסרו לו ג"ר דאורות. ונמצאה המלכות, אע"פ שיש לה חכמה, אין לה אלא ו"ק דחכמה, שהיא רובצת ברביצה של בחינת חכמה, המכונה ים הגדול.

אמנם באמת אינו כן, כי אע"פ שז"א בחסדים מכוסים, לא הושפל מחמת זה. ולהיפך, שהשיג בזה בחינת מוחין של קודש דאו"א עילאין, שהחסדים שלהם מעולים יותר מחכמה, כי מהם יוצאת החכמה לישו"ת. ואו"א מכונים קודש. על מוחין של קודש דז"א נאמר, ואחד הושפל, שהושפל ונעשה חול.

ורבי שמעון היה מרכבה לז"א, והיה לו המוחין דאו"א עילאין, שהם פה אל פה. שאין

## ואל אישה בנידת טומאתה

עליונים בשביל התחתונים. ואם לא זכה האדם, מתגלה במלכות נקודה דמנעולא, וכל האורות מסתלקים ממנה, כי נגלה שאינה ראויה לקבל שום אור. וזה נבחן, שהמלכות כביכול, נטמאה ואינה ראויה להזדווג עם ז"א. כי ז"א אינו יכול להשפיע בה אור העליון. ועוד, כי אם יתחבר בה ז"א בעת ההיא, תתעורר גם בו נקודת המנעולא, ויסתלקו האורות גם ממנו.

בשעה שהנחש החזק שלמעלה מתעורר, בעוונות התחתונים, הוא שורה ומתחבר עם הנוקבא, ומטיל בה זוהמה. ואז נבדל הזכר ממנה, משום שנטמאה. ונקראת טמאה. ואין ראוי לזכר, שיתקרב אליה. כי אוי לעולם, אם הוא נטמא עימה בזמן שהיא טמאה. ב' נקודות במלכות:

א. מנעולא, מלכות דמדה"ד דצ"א, שאינה ראויה לקבלת אור העליון.

ב. מפתחא, מלכות הממותקת בבינה, הראויה לקבל אורות עליונים.

וע"כ נקראת המלכות, עצה"ד טו"ר. שאם זכה האדם, נגזרת נקודת המנעולא, ונקודת המפתחא שולטת. ואז המלכות מקבלת אורות

**400.** אמר רבי שמעון, אם בני העולם היו מסתכלים במה שכתוב בתורה, לא היו באים להרגיז לפני ריבונם. כשמתעוררים דינים קשים לרדת בעולם, כתוב, ואל אישה בנידת טומאתה לא תקרב לגלות ערותה. ע"ז כתוב, סוד ה' ליראיו. וכאן אני צריך לגלות הסוד, כי כאן המקום לגלות אותו.

**401.** בשעה שהנחש החזק שלמעלה מתעורר בגלל עוונות העולם, הוא שורה ומתחבר עם הנוקבא, ומטיל בה זוהמה. ואז נבדל הזכר ממנה, משום שנטמאה. ונקראת טמאה. ואין ראוי לזכר, שיתקרב אליה. כי אוי לעולם, אם הוא נטמא עימה בזמן שהיא טמאה.

ב' נקודות במלכות:

א. מנעולא, מלכות דמדה"ד דצ"א, שאינה ראויה לקבלת אור העליון.

ב. מפתחא, מלכות הממותקת בבינה, הראויה לקבל אורות עליונים.

וע"כ נקראת המלכות, עצה"ד טו"ר. שאם זכה האדם, נגזרת נקודת המנעולא, ונקודת המפתחא שולטת. ואז המלכות מקבלת אורות

## מיני טומאה

[זיני מסאבותא]

**402.** קכ"ה (125) מיני טומאה ירדו לעולם, המתאחדים ונאחזים מצד הנחש החזק. וכ"ז (27) הגדולים שבהם, נאחזים בנוקבא, ומתדבקים בה. אוי למי שיתקרב אליה בזמן ההוא. שמי שיתקרב אליה, מראה פגם למעלה. כי בעוון הזה מתעורר הנחש החזק למעלה, ומטיל זוהמה במקום שאינו צריך, ומתחבר בנוקבא, ושערותיו של הזכר גדלות, והנוקבא נטמאת, ושערותיה מגודלות, וציפורניה גדולות. ואז דינים מתחילים להתעורר בעולם, והכול נטמאים. כמ"ש, כי את מקדש ה' טימא. מקדש ה' נטמא בעוונות בני אדם.

**403.** כתוב, ואיבה אָשית בין ובין האישה. כ"ד (24) מיני טומאה הטיל הנחש בנוקבא כשהתחבר עימה, כחשבון, ואיבה. וכ"ד מינים מתעוררים למעלה וכ"ד למטה. והשערות גדלות, והציפורניים גדולות. ואז מתעוררים דינים בעולם. כשהאישה רוצה להיטהר, צריכה לגזוז אותה שיעור השערות שגדלו בימים שהייתה בטומאתה, וצריכה לקצץ ציפורניה, וכל אותה הזוהמה שבהם.

## הזוהמה של הציפורניים

[זוהמא דטפרי]

**404.** הזוהמה של הציפורניים תעורר זוהמת הנחש. ומשום זה צריכים לגנוז אותן. ומי שמעביר אותן לגמרי, ששורף אותן, כאילו מעורר חסד בעולם. אין האדם צריך לתת זיכרון למינים הרעים. כי 1405 מינים רעים נאחזים בזוהמה שהטיל הנחש החזק, וכולם מתעוררים באותה הזוהמה של הציפורניים.

ענין זוהמת הציפורניים שהטיל הנחש בנוקבא, גילוי המנעולא, אשר עימו נפגמים כל האורות דנוקבא, דמלכות. ג' מספרים: קכ"ה מיני טומאה, כ"ד מיני טומאה, ו-1405 מינים רעים. הם כנגד ג' אורות שבג' שמות של הנוקבא, אלקים, אדני, את"ה, שהס"א יונקת ונאחזת בהם, כמ"ש, זה לעומת זה עשה האלקים.

מהשם אלקים דקדושה עד אלוהים אחרים, מתפשטים ק"כ צירופי אלקים דקדושה, שאחריהם מתחילים אלוהים אחרים. מסכה בגי' קכ"ה, שהם ק"כ צירופי אלקים וחמש אותיות אלקים, שהס"א יונקת מהם.

ועוד, חמש אותיות אלקים הם חמש ספירות כח"ב תו"מ. וב' התכליות נהגות בהן. שבהתכללות א' נכללות חמש ספירות כח"ב תו"מ זו מזו, והן כ"ה (25) ספירות. ובהתכללות ב' נכללו כח"ב תו"מ בכל אחת מכ"ה הספירות, והן קכ"ה ספירות. חמש מערכות של כ"ה ספירות, שהמערכה הראשונה היא מכתר, והמערכה השנייה מחכמה, והמערכה השלישית מבינה, והמערכה הרביעית מת"ת, והמערכה החמישית ממלכות.

בשם אדני יש כ"ד צירופים, והנחש נאחז ויונק מצירופים אלו, שהסתלקו מהנוקבא מכוח זוהמתו. כ"ד צירופי אדני אלו, הם י"ב (12) שבז"א, חו"ב תו"מ שבכל אחד ג' קווים, שהם י"ב. וכן יש אותם י"ב במלכות, חו"ב תו"מ שלה, ובכל אחד ג' קווים. וכשנכללים זה מזה, יש כ"ד בז"א, וכ"ד במלכות. והנחש נאחז ג"כ בכ"ד דז"א, באותו שיעור שנכלל מהמלכות.

המלכות נקראת גם בשם, את"ה. שזה מורה על שיעור המוחין שבה. כי המוחין הם חו"ב, ימין ושמאל. וחוי"ג, ימין ושמאל שבדעת. המלכות, עיקרה מקו שמאל, וע"כ אין לה בשלמות, אלא רק בחינת מוחין דבינה, חו"ב תו"מ דבינה, שהיא שמאל. וכיוון שספירות הבינה הן מאות, ע"כ יש לה ת' (400). אמנם יש לה ג"כ הארה מחכמה, שספירותיה אָלף, וע"כ יש לה אלף ת' (1400). והדעת כוללת ה"ח מימין, וה"ג משמאל. והמלכות, אין לה אלא ה"ג שבשמאל בלבד. וע"כ נקראת המלכות בשם את"ה. ובעת שהנחש מטיל זוהמה, שמגלה מנעולא הגנוזה במלכות, אז מסתלקים ממנה מוחין אלו. והנחש נאחז במקום החיסרון. וע"כ יש אלף ת"ה (1405) מינים רעים.

**405.** ואפילו מי שרוצה, יכול לעשות בציפורניים כשפים לבני אדם, משום אלו המזיקים התלויים בהן. ומי שמעביר אותן, ששורף אותן, הוא כאילו מרבה חסד בעולם. ודינים רעים אינם נמצאים, ותבטל הזוהמה ההיא, וציפורניה הרשומות בזוהמה. ומי שדורך ברגליו או במנעליו על הציפורניים, יכול להינזק. וכמו בשיירים אלו של שארית זוהמה שלמעלה, כך האישה שקיבלה והתחברה בנחש,

טומאתה לא תקרב. שלא לקבל מהמלכות, בשעה שהנחש מתחבר בה בעוון התחתונים, ומטיל בה זוהמה.

והטיל בה זוהמה, על אחת כמה וכמה. או לעולם המקבל ממנה בשעה זו, שמקבל מהזוהמה ההיא. משום כך כתוב, ואל אישה בנידת

## הביאו עליי כפרה

הבא מצידם, לפגום בה'. אף כאן, הביאו עליי כפרה, עליי ממש, למעני בשבילי, כדי שהמלכות תתבשם, והנחש יעבור ממנה, ולא יהיה נמצא במקום ששורה, במקום החיסרון של מיעוט הירח. בגלל שמיעטתי את הירח, המלכות, ושולט בה מי שאינו צריך. ומשום זה, ואל אישה בנידת טומאתה לא תקרב.

**406.** אמר הקב"ה, הביאו עליי כפרה בר"ח, על שמיעטתי את הירח, המלכות. עליי, פירושו למעני. כדי להעביר הנחש מיניקת המלכות, ותתבשם המלכות. עליי, כמ"ש, שרפים עומדים ממעל לו, שאין פירושו למעלה ממנו, אלא למענו ולכבודו. וע"כ כתוב בקורח, אתה וכל עדתך הנועדים על ה', שפירושו, בשביל ה'. שבגללם, מחמת החטא של קורח ועדתו, מתעורר ה"ס"א,

## והיה מדי חודש בחודשו

השבת, ז"א, מזדווג בחודש, מלכות. ושמחה של זה בזה אינה נמצאת, שאינם מזדווגים, אלא כשנגלה עליהם עתיקא קדישא, הכתר, ואז היא שמחת הכול. כתוב, מזמור שיר ליום השבת. ליום השבת, לז"א, שהוא שבח שהקב"ה משבח. אז נמצאת שמחה ומתווספת נשמה, כי עתיקא מתגלה, והזיווג דז"א ומלכות מזדמן.

**409.** אף כך הוא בחידוש הלבנה, בר"ח, שהשמש, ז"א, מאיר לה בשמחת אור עתיקא למעלה. משום זה קורבן של ר"ח הוא למעלה, כדי שהכול יתבשם, ותימצא שמחה בעולם. וע"כ, הביאו עליי כפרה, כדי לעורר הזיווג.

**407.** אשרי הדור שרבי שמעון שורה בו. אשרי חלקו בין העליונים והתחתונים. עליו כתוב, אשריך ארץ שמלכך בן חורים, שזוקף ראשו לגלות ולבאר דברים ואינו מפחד. כמי שהוא בן חורין, ואומר מה שרוצה, ואינו מפחד. מלכך, זהו בעל התורה, בעל החכמה. כי כשהיו החברים רואים את רבי שמעון, היו רצים אחריו, ואומרים, אחרי ה' ילכו כאריה ישאג.

**408.** כתוב, והיה מדי חודש בחודשו, ומדי שבת בשבתו, יבוא כל בשר להשתחוות לפניי, אמר ה'. למה שניהם שקולים יחד בכתוב? אלא הכול במדרגה אחת עולה, זה מזדווג בזה. יום

## השלך על ה' יהבך

כלומר, בעשרת ימי תשובה. לעת מצוא, בשעה שנוזלים ונמשכים הנהרות, שהם אורות הבינה, והאבות, חג"ת, מקבלים, והכול מתברכים. שע"ז יתפלל כל חסיד. רק לשטף מים רבים. שטף מים רבים, זהו עומק המעיינות והנהרות, שהוא עתיקא קדישא, שמשם נמשכים האורות והמעיינות לבינה. שמי יזכה לו, ומי יזכה להתקרב ולעלות שם. זהו שכתוב בו, רק לשטף מים רבים, אליו לא יגיעו. כי אינם זוכים ואינם יכולים לקבל מעתיקא.

**412.** כתוב, אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, שְׁבִתִי בבית ה' כל ימי חיי, לחזות בנועם ה'. אשריהם הצדיקים, שכמה אוצרות עליונים צפונים להם בעולם ההוא, בבינה, שהקב"ה משתעשע בהם באלו העולמות, שעליהם ביקש דוד, לחזות בנועם ה', בהארות עתיקא הנמשכת בבינה. רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו, מורה על אורות דעתיקא, שאי אפשר להשיג. אלא שיש

**410.** כתוב, עולת שְׁבִת בשְׁבִתו על עולת התמיד. שצריך לכוון ליבו למעלה, יותר מבשאר הימים. וע"כ, על עולת התמיד, הוא בדיוק, כי, על, פירושו למעלה מתמיד. כמ"ש בחנה, ותתפלל על ה'. על, פירושו למעלה מה', מז"א, משום שבנים תלויים במזל הקדוש, דיקנא דא"א, שהוא למעלה מז"א. ואין דבר בתורה או אות קטנה שבתורה, שאינה רמוזה בחכמה עליונה, ותלויים ממנה תלי תלים סודות של חכמה עליונה, כמ"ש, קווצותיו תלתלים.

**411.** כתוב, השלך על ה' יהבך והוא יכַלְפֶּךָךְ. על, למעלה מה', מז"א, כי מזון תלוי במזל, דיקנא דא"א. וכתוב, על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצוא, רק לשטף מים רבים, אליו לא יגיעו. על זאת, למעלה ממלכות, הנקראת זא"ת, שזהו ת"ת, שלמעלה ממלכות. לומדים, שלעת מצוא, זו אישה. אבל לעת מצוא הוא, כמ"ש, דרשו ה' בהימצאו, קְרָאוּהוּ בהיותו קרוב.

שיכולים לקבל ולמשוך שפע גם מעתיקא קדישא.

**413.** אשרי חלקם של הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב. עליהם כתוב, וישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו ותקד עלימו, ויעלצו בך אוהבי שמך. וכתוב, אך צדיקים יודו לשמך, יישבו ישרים את פניך. וכתוב, ויבטחו בך יודעי שמך, כי לא עזבת דרשיך ה'.

צדיקים, שזוכים גם לזה. מכאן נשמע, שיש צדיקים שזוכים לאור עתיקא, כמ"ש, עין לא ראתה אלקים זולתך, יעשה למחכה לו. יעשה, רומז על עתיקא, מטעם שחיים נמשכים ממזל, מדיקנא דעתיקא. כמ"ש, השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך. למעלה מה', מזל. להיותו תפילה על מזונות. וכתוב בחנה, ותתפלל על ה'. שהוא ג"כ מזל, שלמעלה מה', להיותה תפילה על בניס. והכול אחד, שמושכים ממזלא, שהיא דיקנא דעתיקא קדישא. הרי